RAMONA STEWART

Pasărea de argint

Traducerea și adaptarea în limba română de

ELENA MITU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Spatele poneiului era murdar și transpirat. Era înfricoșat de bărbații care strigau, dând din mâini. Alergă spre poarta ocolului, se împiedică și aproape căzu în clipa în care un lasou îi trecu pe lângă gât.

Unul dintre bărbați coborî de pe gard și păși încet spre el, cu un frâu în mână. Pentru câteva secunde, om și animal se înfruntară din priviri. Lasoul se clătină în față și în spate. Dar poneiul se aruncă înainte, gonind spre omul care îl aștepta cu atâta hotărâre, încât părea că vrea să-l calce în copite. Îl evită în ultima clipă, întorcându-se spre colțul cel mai îndepărtat al ocolului.

Luat prin surprindere, bărbatul căzuse la pământ în încercarea de a evita animalul. Acum se ridică în genunchi și își căută frânghia în praf. Tăcut, își luă pălăria, lovind-o de coapsă. Praful se ridică, iar însoțitorii lui, care priviseră totul într-o tăcere uimită, începură să râdă. Hohoteau, lovindu-și genunchii, iar în ochi le apăruseră lacrimi. Colegul lor se ridică, îndreptându-se spre ei. Nu era înalt, dar subțirimea îi accentua înălțimea. Îi privi rece cu ochii lui ciudați, electrici. Nu puteai să-ți dai seama dacă era amuzat și se prefăcea sau dacă ar fi vrut să-i vadă morți pe toți.

– Dumnezeule, Tom, n-o să uit niciodată cum arătai la pământ, cu poneiul dansând în jurul tău, spuse în cele din urmă bărbatul care aștepta lângă poartă. Își puse pălăria pe ceafă, ca un semnal că terminase cu râsul și avea de gând să fie serios.

– Băieți, să știți că nu e deloc nostim, spuse Tom calm, puteam să fiu ucis…

Vorbea cu seriozitate, iar cuvintele lui îi făcură pe bărbați să izbucnească din nou în râs. Ochii lui începură să arunce din nou flăcări.

– Cred c-ar fi mai bine să împușc acest ponei, continuă bărbatul cu aceeași voce calmă. E periculos.

În timp ce rostea aceste cuvinte, îi aruncă o privire furișă bărbatului de lângă poartă. Oricum, proprietarul poneiului râdea încă și nu se obosi să răspundă. Mâna lui Tom se îndreptă spre tocul pistolului, pe care îl scoase cu o mișcare rapidă, îndreptându-l spre ponei.

La această mișcare, bărbații se opriră brusc din râs.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tom!

Bărbatul îi ignoră.

– Tom, o glumă e o glumă…

Proprietarul poneiului sări de pe gard, așezându-se în fața pistolului, cu mâna întinsă.

În tăcere, ceilalți priveau confruntarea dintre cei doi.

Pe pieptul bărbatului mai în vârstă strălucea steaua șerifului. Era mai înalt decât Tom, cu o statură impresionantă, dată de anii de muncă grea. Ridurile de pe fața lui arsă de soare arătau hotărârea. Ochii verzi străluceau, inteligenți și plini de pricepere. Fără să-l scape din priviri pe bărbatul din fața lui, șeriful întinse mâna și dădu la o parte brațul întins.

– Mă păcăliseși, Tom, zâmbi el, vârând pistolul în tocul de la brâul tânărului. Dar ce m-ai păcălit!

Privitorii începură să râdă din nou, nu de Tom de data aceasta, ci de recunoașterea bărbatului mai în vârstă. Pentru prima oară, pe figura tânărului apăru un zâmbet. După câteva clipe, râdea în hohote împreună cu ceilalți.

Încă râdeau cu toții când o tânără apăru din stânga hambarului, îndreptându-se spre ei.

Îi privi un timp, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor ei Levis. Apoi puse un picior de gardul ocolului, ridicându-se și așezându-se pe scândura de sus. De sus, îi privi pe bărbați.

– Tot n-ai reușit să legi poneiul, Pat?

Pat Johnson se apropie, sprijinindu-se de gard lângă ea. Își dădu jos pălăria, ștergându-și fruntea transpirată.

– Nu-ți pierde încrederea, Paula. L-am lăsat pe Tom să facă o încercare înainte să-l prindem.

Tânăra aruncă o privire spre Tom, apoi se întoarse spre șerif, privindu-l întrebător. Pat dădu din cap, iar vocea lui joasă nu ajunse decât la urechile ei.

– Doctorul a spus că este în regulă, atâta vreme cât nu face ceva foarte dificil. N-a încercat decât să-l prindă cu lasoul.

– N-aș fi vrut să-l văd căzând mort.

Bărbatul zâmbi.

– E mult mai rezistent decât pare. Nu cred că i-a făcut rău.

Paula îl privi din nou pe Tom. Nu avea în priviri aceeași afecțiune cu care șeriful îl privea pe tânăr.

– N-aș vrea să văd pe nimeni căzând mort, spuse ea cu hotărâre, străduindu-se să privească în altă parte. Poneiul din celălalt capăt al ocolului îi atrase atenția.

Așa cum stătea pe gard, cu coatele pe genunchi, cu părul scurt care îi cădea pe frunte, părea mai degrabă un băiat de doisprezece ani, decât o tânără de șaptesprezece.

– Ce face mama ta? întrebă Pat.

O expresie enigmatică întunecă ochii cenușii ai Paulei, dar continuă să privească poneiul care străbătea neliniștit ocolul.

– Cam aceleași lucruri… Doar o știi pe Fritzi, Pat.

O expresie asemănătoare se citi în ochii verzi ai șerifului.

– Da… N-am mai văzut-o de un secol. Să-i spui că poate o să vin deseară, spuse bărbatul, privindu-și ceasul. Se face cam târziu pentru tine, nu-i așa? Ar fi mai bine să pleci spre casă. Oricum, eu trebuie să mă duc până acasă, iar Tom va trebui să ducă mâncare prizonierilor din închisoare.

Întorcându-se pe jumătate, li se adresă bărbaților care așteptau:

– Haide, care dintre voi va duce poneiul înapoi?

Paula sări de pe gard și, înainte ca Pat s-o poată opri, era înăuntru. Se aplecă și ridică un frâu care rămăsese pe jos. Apoi, cu pași mici dar hotărâți, se îndreptă spre animalul înfricoșat.

Pentru o clipă, șeriful vru s-o cheme înapoi, dar apoi se sprijini de gard, aprinzându-și o țigară. Privirea lui îngrijorată trecea de la silueta fragilă a fetei la animalul care, luat prin surprindere, bătea pământul cu copitele.

Fără să-i dea timp poneiului să-și recâștige superioritatea pierdută, Paula se întinse și-i puse frâul în jurul gâtului. Animalul trase capul dar, înainte să poată face vreo mișcare, tânăra îl mângâie pe gâtul încordat, reușind să-l liniștească, apoi aruncă celălat capăt al frâului unuia dintre bărbații din apropiere.

Pat zâmbi.

– Ești destul de isteață pentru o puștoaică răsfățată, nu-i așa?

Paula ieși din ocol, trecând peste gard cu ușurință.

– Știi foarte bine că mă pricep la cai, Pat.

– Tot ce știu e că, dacă mai încerci aceeași figură și un cal te rănește, mama ta mă va ucide.

– Dar nu mă va răni nici un cal. Ți-am spus că mă pricep la ei, râse tânăra. Nu-ți face griji, acum am de gând să mă duc într-adevăr acasă.

Ajunsese lângă șerif care îi puse un braț în jurul umerilor, îmbrățișând-o scurt, cu afecțiune.

– Nu uita ce ți-am spus să-i transmiți mamei tale… șopti el.

– Unde vrei s-o vezi? Acasă sau la bar?

Bărbatul se gândi o clipă.

– Cred că voi veni destul de devreme, așa că voi veni acasă. Roag-o să mă aștepte dacă întârzii puțin.

– Bine, răspunse ea, încercând să plece, numai că șeriful o trase înapoi.

– Ai grijă să nu te lauzi cu isprava de azi. Nu cred că mamei tale îi place prea mult că-ți pierzi timpul pe aici cu noi. E de părere că nu arată prea bine.

– Și de când totul trebuie să arate bine pentru Fritzi? se încruntă ea.

Pat o privi cu asprime.

– Paula, ai grijă ce spui.

Tânăra ridică din umeri cu încăpățânare, gata să dea un răspuns, dar se răzgândi și-i întoarse spatele, plecând repede, fără să-i spună la revedere.

Șeriful o urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre mașina nou-nouță care aștepta lângă ocol. Intră în mașină, trânti portiera și demară în trombă. În urma ei se ridică un nor de praf.

***

Pe drumul spre casă, Paula apăsă pe accelerație. Mica mașină zbura pe drumul prăfuit. După o milă, cu un scrâșnet al frânelor, făcând o curbă largă, intră pe drumul principal. După ce parcursese jumătate din drumul spre oraș, o mașină a poliției porni după ea.

O urmă un timp, apoi o depăși, cu sirena răsunând și cu lumina intermitentă a girofarurilor. Un braț în uniformă îi făcu un semn prietenos de la fereastră, iar ea răspunse cu un claxon scurt.

Orașul Chuckawalla apăru în fața ei și tânăra încetini. Merse încet printre clădirile noi, oprind din când în când pentru a nu lovi copiii sau câinii care apăreau brusc în fața ei. O fată îmbrăcată într-o rochie roșie făcu un semn din mână, iar Paula îi răspunse cu un claxon. Ajunse foarte repede în centrul orașului, alcătuit din patru magazine, bancă, cinematograf și șase baruri.

Unul dintre barmani stătea în prag, iar șorțul lui impecabil strălucea în lumină.

– Fritzi vrea să te vadă, strigă el, la vederea mașinii albastre.

Tânăra coborî fereastra, întrebând:

– Unde este, Mike? Acasă?

La semnul lui din cap, făcu la stânga, trecând pe lângă școală, liceu, cele două biserici și biroul șerifului. Mașina opri în fața unei case mari, construită în stil colonial.

Casa lui Fritzi Haller, construită parcă pentru câmpurile verzi și dealurile Virginiei sau Californiei, părea nepotrivită cu deșertul și cerul vestic. Solul arid al deșertului încercase să cucerească tonele de pământ de import, iar iepurii sălbaticii atacaseră florile aduse de departe. Din visul lui Fritzi de a avea o grădină imensă nu mai rămăseseră decât două ronduri de trandafiri, plantați la fereastra dormitorului ei. Restul grădinii era plantat cu diverse plante specifice deșertului și varietăți de cactuși.

Paula își duse mașina în garaj. Cele două mașini ale mamei ei erau acolo, împreună cu noul Buick al judecătorului.

Înconjurând casa, deschise ușa bucătăriei, intrând fără zgomot. Mary, bucătăreasa, curăța cartofi, aplecată asupra chiuvetei. Era bătrână și nu vedea prea bine. La auzul pașilor Paulei, se întoarse.

– Dumneavoastră sunteți, domnișoară Paula?

– Da, Mary.

– Mama dumneavoastră v-a căutat. Acum e în salon cu domnul judecător. A spus că vrea să vă vadă imediat ce vă întoarceți.

– Mulțumesc, Mary.

Când bucătăreasa se întoarse la munca ei, tânăra se furișă spre holul care ducea din bucătărie spre partea din față a casei. Lângă ușa salonului, Rose, cea mai nouă achiziție a lui Fritzi, ștergea încet praful de pe o masă, ascultând conversația dinăuntru. Când o observă pe Paula, începu să șteargă praful repede, atentă la munca ei. Se prefăcu surprinsă de apariția Paulei.

– Oh, bună, Paula!

– Bună, Rose!

Tânăra îi fusese colegă de școală și încă îi spunea pe nume – spre amuzamentul lui Fritzi și dezaprobarea lui Mary. Rose era suplă, frumoasă, cu un mers senzual. Cu un an în urmă avusese o relație cu un mexican foarte atrăgător și rămăsese însărcinată, fiind nevoită să părăsească liceul. După nașterea copilului, descoperise că nimeni din oraș nu voia să o angajeze. Până a urmă Fritzi o primise, iar Rose împreună cu nou-născutul se mutaseră în cea mai frumoasă casă din oraș. Nu era o menajeră potrivită, dar mama Paulei o păstra tocmai pentru că o amuza să le deranjeze pe celelalte femei din oraș.

– Mama ta te caută, spuse menajera.

Paula dădu din cap, continuând să se îndrepte spre camera ei.

– Vrea să te vadă imediat ce ajungi acasă, continuă Rose.

– După ce mă spăl, cobor.

Dar menajera vorbise foarte tare și auzul lui Fritzi era excelent. La auzul vocii mamei ei care o chema în salon, Paula ezită. Dar femeia o strigă din nou, așa că se întoarse resemnată.

Când intră în salon îl privi pe judecătorul de pace care răsucea o țigară cu degete experte, salutând-o cu o mișcare din cap. Răspunse la salut, apoi se întoarse spre mama ei.

Fritzi era așezată pe o canapea de piele, despărțită de fotoliul pe care stătea judecătorul de o măsuță joasă de cafea. Figura ei prelungă era atrăgătoare, părând foarte tânără. În mâna stângă cu degete lungi și delicate ținea o țigară, pe care se aplecase s-o stingă chiar în clipa în care intra fiica ei. Se opri la jumătatea drumului, privind-o pe Paula cu atenție.

– Unde Dumnezeu ai fost, draga mea? întrebă ea cu o voce joasă, răgușită, care îi trăda vârsta.

Paula o privi, mirându-se din nou că Fritzi Haller era mama ei. Cu toate acestea, exista o asemănare clară, deși destul de vagă între trăsăturile tinerei și cele ale mamei ei. Tenul Paulei era bronzat, dar Fritzi ieșea destul de rar din casă înainte de lăsarea nopții, așa că pielea ei avea o albeață ieșită din comun. Buzele femeii erau mai pline, accentuate cu ruj. Părul era asemănător, negru și buclat. Dar cea mai mare diferență între cele două figuri era dată de ochi. Ochii lui Fritzi erau îmbătrâniți de anii de viață agitată. Erau mari și negri, strălucitori, ochi remarcabili, capabili să reflecte gânduri contradictorii și emoții. În privirea îndreptată spre tânăra ei fiică se putea citi acum calmul impus, puțină cochetărie, un strop de iritare și o matură acceptare a slăbiciunii naturii umane.

– Ai fost la Pat Johnson, nu-i așa? întrebă ea, iar în tonul vocii se putea simți dezaprobarea, dar și amuzamentul.

Paula aruncă o privire spre praful de pe ghetele și pantalonii ei. Între timp, femeia îi făcuse semn să se așeze pe canapea lângă ea.

– Mai bine mă schimb înainte să mă așez pe ceva.

Fritzi îi arătă din nou cu un semn al mâinii locul pe canapea, iar fata se așeză. Mulțumită, mama ei își îndreptă atenția spre judecătorul Lindquist:

– Ce părere ai despre fata mea? întrebă ea cu afecțiune. S-a mai schimbat?

Berle Lindquist așează cu grijă paharul pe măsuță, apoi se lăsă pe spate, studiind-o pe Paula. Clătină din cap cu amuzament.

– E mai murdară, răspunse el.

Fritzi râse.

– Dar a mai crescut?

– Îți dai seama că ultima oară am văzut-o acum două săptămâni și că mi-ai pus și atunci aceeași întrebare?

– Dar Berle, la această vârstă fetele se schimbă de la zi la zi…

– Poate că o fac, dar pentru persoane cu un spirit de observație mai dezvoltat decât al meu. Pentru mine și cineva de șaptesprezece ani arată la fel ca la șaisprezece ani.

– Cred că începi să îmbătrânești.

El zâmbi.

– S-ar putea. După cum spuneam, e mai murdară decât ultima oară când am văzut-o și cred că miroase și mai mult a cal. N-ai decât să te mulțumești cu atât, ridică el din umeri, luându-și paharul. Dar acest sherry e minunat, Fritzi. N-ai mai avut de mult această marcă.

– Am primit la magazin o comandă mai veche și-am luat o sticlă acasă. Mi-am adus aminte că ți-a plăcut întotdeauna.

– M-am întrebat de ce-ai schimbat marca. Cel pe care l-ai avut până acum era inferior.

– Și de ce n-ai spus nimic? Știi că nu mă pricep la băuturi alcoolice…

– Dar te pricepi la prețuri, draga mea, așa c-am hotărât că mai bine tac.

Zâmbind, bărbatul își termină băutura, dar o opri cu un gest pe femeia care întinsese mâna spre clopoțelul de pe masă.

– Nu, draga mea. Mai bine aștepți până data viitoare să te revanșezi. Acum trebuie să plec, spuse el, ridicându-se. Mă așteaptă o doamnă care vrea să-mi vândă o proprietate și aș vrea să semnăm actele astăzi.

Clopoțelul de la intrare sună. Judecătorul ascultă o clipă, apoi se îndreptă spre fereastră, aruncând o privire spre ușa de la intrare. Pe figură i se citi neplăcerea.

– Draga mea, crezi că doamna Butler este cea mai potrivită vizitatoare pentru această oră? întrebă el.

Fritzi ridică sprâncenele. Se întoarse și strigă:

– Rose, voi răspunde eu la ușă.

Se ridică de pe canapea, întinzând mâna:

– Mulțumesc pentru vizită. Știi foarte bine că nu-mi place să fac afaceri prin telefon…

– Apreciez discreția ta, răspunse bărbatul cu ironie.

Femeia începu să râdă.

– Ei, haide, Berle. Îmi pare rău că riști să-ți strici reputația din cauza doamnei Butler, dar nu e nici un dezastru. Nimeni nu poate să-ți vadă mașina din stradă și poți foarte bine să ieși prin bucătărie.

Bărbatul aruncă o privire spre Paula, iar Fritzi observă.

– Paula, draga mea, condu-l te rog pe domnul judecător prin spate. A întârziat la o întâlnire importantă, zâmbi ea, privindu-și ceasul încrustat cu diamante. Apoi du-te în camera ta și îmbracă-te pentru cină.

În timp ce fata și judecătorul se îndreptau spre bucătărie, îi auziră pașii rapizi și zgomotul ușii de la intrare.

Paula aștepta lângă ușă până când mașina lui Berle Lindquist ajunse în stradă, apoi se întoarse pe același drum, îndreptându-se spre camera ei. Înainte de a urca scara făcu o mică pauză. Vocea răgușită a doamnei Butler răsuna din salon, încercând să se justifice:

– Pot să jur pe Biblie, doamnă Haller. Doar atât am câștigat această lună. Unele luni sunt mai dificile decât altele. N-am ce să fac.

Vocea lui Fritzi era rece, detașată și hotărâtă:

– Acum două săptămâni a fost o întâlnire a fermierilor chiar aici în oraș. Vrei să-mi spui că și-au petrecut tot timpul stând de vorbă?

– Nu știu ce au făcut, răspunse femeia repede. N-au venit prea des pe la noi.

– De ce nu?

– N-am de unde să știu. Poate că erau toți în neregulă…

Ironia din vocea lui Fritzi era rece:

– Nu prea cred. Și nu prea cred că ți-ai ținut mâinile departe de bani. Luna viitoare ai grijă să-mi aduci optzeci la sută partea mea, nu șaizeci.

– Doamnă Haller…

– Poți face așa cum spun, sau poți renunța.

– Doamnă Haller…

În vocea doamnei Butler suna deja resemnarea. Paula continuă să urce încet scara, fără să mai asculte. Toate femeile pe care Fritzi le angajase pentru bordelul din Riverbottom fuseseră necinstite, dar le descoperise pe toate. Era deja o poveste veche.

După ce închise ușa după ea, fata se aruncă în patul larg, aruncându-și ghetele din picioare. Rămase câteva minute întinsă, cu mâinile sub cap, apoi se ridică, îndreptându-se spre baie.

***

Cu zece ani în urmă când Fritzi, menajera de culoare și fiica ei de șapte ani ajunseseră în Chuckawalla, orașul arăta cu totul altfel. Era mai mic, cam în jur de două mii de locuitori, majoritatea lucrători la căile ferate și familiile lor, câțiva mineri și comercianți. Nu erau decât două baruri, nu exista un birou al șerifului, decât o mică încăpere în spatele farmaciei. De atunci apăruseră un nou magazin, o școală, un cinematograf și un hotel. Orașul se

schimbase. Îl schimbase timpul, îl schimbaseră și oamenii noi care s-au stabilit aici. Iar Fritzi Haller și-a jucat rolul ei în schimbarea orașului.

Paula își amintea cu destulă claritate detaliile sosirii lor. Era o zi de iulie, iar aerul deșertului era sufocant. Vântul le uscase obrajii și buzele. Fritzi insistase să conducă tot drumul, chiar dacă Mary se oferise s-o ajute.

Paulei îi era teamă că și Mary și mama ei vor muri înainte de a ajunge în oraș, lăsând-o singură.

Mary zăcea pe scaunul din spate, cu buzele uscate și crăpate, pline de sânge, cu fața cenușie de oboseală. Dar cel mai mult o înspăimânta umorul întunecat cu care mama ei făcea față situației. Era foarte bolnavă. De mai mult de un an, boala care îi măcina plămânul drept o făcuse să slăbească foarte mult. Era prea slabă, iar pielea ei era nefiresc de albă. Fata atinsese mâna lui Fritzi când aceasta se întinsese să ia sticla de whisky de pe scaunul din spate și descoperise că era rece ca gheața. Când ridicase sticla spre buzele, degetele îi tremurau.

Pentru prima oară în viața ei decisese să-și înfrunte mama:

– Fritzi, nu crezi c-ar fi mai bine să nu mai bei?

Părea ciudat să auzi așa ceva venind de la o fată de șapte ani. Mama ei zâmbise ironic:

– De ce-ți faci griji, Paula? O să murim toate în curând și animalele vor curăța carnea de pe oasele noastre, care vor lumina albe în iadul ăsta fierbinte.

Fritzi privise câmpia nesfârșită care îi înconjura. Voise să mai adauge ceva, dar își zărise fiica ghemuită în scaun, cu ochii rotunzi și înspăimântați. Râsese – singura scuză pe care i-o ceruse fetei – și dăduse din cap.

– Nu contează, Paula. Vom ajunge curând. Uite, adăugase ea, întinzându-i sticla – păstrează tu asta. Cred c-am băut destul.

Peste o oră, intrau în oraș.

Capitolul 2

La început urâseră orașul murdar, plin de praf și în fiecare zi plănuiau să plece imediat ce Fritzi se va simți mai bine. Căldura și drumul obositor o copleșiseră. Pe măsură ce săptămânile se scurgeau cu greu, femeia zăcea, aproape moartă, într-un pat din hotelul Drake. În acest timp, tânărul doctor Waley o vizita de trei ori pe zi și uneori de două ori pe noapte. Când Fritzi avea o criză mai gravă, luptându-se pentru aer, Mary o scotea pe Paula afară, pe culoarele hotelului. Fata își înfunda mâinile în buzunare, luptând împotriva lacrimilor. Nu erau prea multe lucruri în hol, în afară de câteva plante și două fotolii, așa că se plictisea și ieșea în stradă. Se plimba cu pași mici, privind vitrinele, mașinile și trecătorii. Într-o zi, intrase în magazin și observase o fată de șase, șapte ani care, la fel ca ea, bea limonadă. Se îndreptase spre ea, dornică de companie:

– Bună!

Fata zâmbise cu timiditate.

– Numele meu e Paula Haller. Tu cine ești?

– Bertha Lindquist.

– Te duci la școală?

– Sunt în clasa întâi, zâmbise fata. După vacanță voi trece într-a doua.

După o scurtă pauză, Bertha o întrebase:

– Ești nouă aici, nu-i așa? De unde ești?

– Din est, de departe. Și eu eram în clasa întâi. Sunt aici cu mama mea… e bolnavă.

Tăcuseră din nou. Tot Bertha fusese cea care reluase discuția:

– Bunicul meu e judecător, am o soră și un frate. Fratele meu e abia la grădiniță. Tata a murit. Așa că acum locuim cu bunicul.

– Și tatăl meu e mort. Acum locuiesc împreună cu Fritzi și cu Mary, menajera noastră.

– Cine e Fritzi? Câinele tău?

– Nu, e mama.

Fata se încruntase.

– Și de ce îi spui așa?

– Pentru că așa o cheamă, răspunsese Paula supărată.

– Și eu locuiesc împreună cu mama… și cu bunicul, continuase fata împăciuitor.

– Bunicul tău a spânzurat pe cineva? întrebase Paula.

Era lucru cel mai important pe care îl știa despre judecători.

Fata clătinase din cap, iar buclele blonde îi atinseseră obrajii.

– Nu prea cred, recunoscu ea. Nu cred că e genul acela de judecător.

– Păi ce fel de judecător e?

– E judecător de pace.

– Judecătorii de pace nu spânzură oameni?

– Nu cred.

– Nu văd de ce n-ar face-o. Cu toate astea, cred că mi-ar plăcea să-l văd pe bunicul tău. E foarte bătrân?

– E un pic, zâmbise Bertha, sărind de pe scaun. Chiar vrei să-l vezi? întrebase ea. Acum e acasă.

– Putem să mergem să mă uit la el? Nu se va supăra?

Fata râsese.

– Nici nu trebuie să știe. E în spatele casei, exersează cu pistolul… Știi, împușcă niște cutii goale de conserve… Putem să ne uităm la el prin gard.

Împreună, cele două fete îl priviseră pe judecătorul Lindquist în timp ce exersa trasul la țintă.

După o săptămână, Bertha Lindquist și Paula Haller deveniseră cele mai bune prietene. Hoinăreau împreună, nelăsând nici cel mai mic loc din oraș necercetat.

Mary era prea ocupată ca să observe absența Paulei, dar judecătorul Lindquist devenise curios, dorind să cunoască preocupările nepoatei lui. După câteva întrebări, acesta aflase că Bertha ajunsese într-o companie nepotrivită. Pentru că Bertha era prima prietenă de vârsta ei, Paula îi vorbise despre trecutul ei interesant. La rândul ei, fără să știe importanța celor spuse, fata mărturisise cu inocență mamei ei că Fritzi bea whisky direct din sticlă, că avusese un bordel undeva în New Jersey și că acum era grav bolnavă de o boală infecțioasă. După aceste dezvăluiri, în timp ce doamna Lindquist încerca să-și revină, fata adăugase:

– Fritzi înjură ca un birjar, spusese ea.

Expresia era împrumutată de la Paula, la urechile căreia ajunsese într-un bar din New Jersey.

Mama fetei pălise. După câteva minute bune, după ce își revenise, hotărârea luată era definitivă: Bertha nu trebuia s-o mai vadă niciodată pe această fată, pentru că persoanele ca ea și ca mama ei erau responsabile de tot răul, păcatul și mizeria din lume. Dacă se va mai întâlni măcar o dată cu Paula și ea va ajunge vinovată, la fel ca ele. Discursul doamnei Lindquist durase mult timp.

În ziua următoare Paula se dusese, ca de obicei, la magazinul unde se întâlneau, fără să aibă nici cea mai mică idee de vulcanul

care izbucnise în familia Lindquist. Când Bertha nu apăruse, pornise spre casa ei. Pentru că nu dăduse nici un semn de viață, fusese nevoită să se întoarcă la hotel.

A doua zi, mânată de curiozitate, se îndreptase spre ușa de la intrare a casei Berthei. În timp ce stătea neliniștită, neștiind ce să facă, ușa se deschisese și în pragul ei apăruse judecătorul Lindquist, care o privea cu gravitate. O văzuse de la fereastră și ghicise cine e. Nora lui o dusese pe Bertha la dentist, iar lui i se părea o ocazie foarte bună să stea de vorbă cu această fată.

Paula îi zâmbise. Cu toate că n-o văzuse niciodată, fata îl privise de atâtea ori printre gard, încât îi părea deja cunoscut.

– Bună ziua, spusese ea. Bertha e acasă?

El clătinase din cap. Apoi, pentru că fata continua să zâmbească, privindu-l cu îndrăzneală, ochii lui începuseră să strălucească. Nu avea prea multă răbdare în cazul copiilor, pentru că obișnuiau să plece privirea și să nu răspundă la întrebări. Acesta era primul copil care nu avea acest obicei supărător și de aceea îi părea foarte simpatic.

– Nu vrei să intri? întrebase el formal, deschizând ușa larg.

Paula pășise înăuntru.

– Bertha se va întoarce curând? întrebase ea.

Judecătorul cunoștea valoarea unei minciuni spuse cu un scop înalt.

– Nu. A plecat într-o călătorie. Nu cred că vă veți mai vedea.

În clipa în care fata se întorcea să plece, bărbatul adăugase:

– Nu vrei să stai de vorbă cu mine câteva minute? Am și niște prăjituri…

Știa că Bertha ar fi mâncat prăjituri toată ziua, de aceea fusese din nou plăcut impresionat când Paula clătinase din cap:

– Nu, vă mulțumesc, dar acum nu vreau prăjituri. Dar mi-ar plăcea să stăm de vorbă, adăugase, ezitând o clipă. Ați spânzurat pe cineva? se hotărâse să întrebe.

Judecătorul râsese, iar reacția lui întărise atmosfera de prietenie care se instalase între ei. La început, bărbatul mărturisise că n-a spânzurat pe nimeni. Dar, pentru ca Paula să nu fie dezamăgită, îi povestise că unul dintre cei pe care-i judecase pentru un jaf fusese de fapt un criminal dat în urmărire și care, după ce îl predase Curții de Justiție, fusese judecat și spânzurat. Fata se declarase mulțumită.

Mai târziu, stătuseră de vorbă despre Paula și New Jersey, despre Fritzi și Mary. Trecuse deja o oră și, temându-se că nora lui se va întoarce de la dentist, judecătorul o condusese afară, stabilind să se întâlnească din nou ziua următoare.

Bărbatul era atras de fată, cu toate că recunoștea că putea fi nepotrivită pentru nepoata lui. Era foarte interesat să afle cum ajunsese atât de îndrăzneață și deschisă, după modul în care fusese crescută.

***

Încetul cu încetul, Fritzi își revenise. Timp de aproape două luni zăcuse nemișcată, dar febra începuse să-i scadă și nu mai scuipa sânge. Cu toate interdicțiile medicului și prezicerile întunecate ale lui Mary, în a treia lună se ridicase din pat. După aceasta se recuperase foarte repede. Și, cu toate că nu avea destulă răbdare și grijă, numai o singură dată se simțise mai rău. Lupta se sfârșise și Fritzi ieșise învingătoare…

Dar nu știau că destinul le mai pregătește o lovitură. Banii pe care femeia îi câștigase în urma vânzării localului fuseseră investiți prost de cel care se ocupa de acest lucru, astfel încât în noiembrie Fritzi descoperise că are două persoane care depind financiar de ea, o mie de dolari și nimic altceva.

Toată noaptea stătuse trează, încercând să găsească o soluție. Spre dimineață se ridicase din pat, privind orașul în lumina crudă

a zorilor. Aflase de la Paula totul despre judecătorul Lindquist și despre nepoata lui. Înțelesese imediat motivul pretinsei absențe a Berthei, dar era curioasă de ce e atât de interesat de fiica ei.

La micul dejun o întrebase pe Paula:

– Draga mea, bătrânul tău, Lindquist, e chiar judecător?

– Desigur, răspunsese fata, jignită.

– Voiam să spun dacă e singurul judecător din oraș… singurul reprezentant al legii?

La semnul aprobator din cap, femeia schimbase subiectul.

La masa de seară, Fritzi își chemase fiica lângă ea:

– Paula, draga mea, nu crezi că, dacă tot îl vezi atât de des pe acest judecător, ar trebui să-l cunosc și eu? Doar să fiu sigură că e în regulă… Știi că ești prea tânără pentru o „relație serioasă”…

– Desigur, dacă vrei, răspunsese fata. Data viitoare când îl văd o să-i spun.

Nu era tocmai ce dorea femeia.

– Draga mea, poate c-ar fi mai bine dacă n-am fi atât de formale. Poate să-l pună în gardă, dacă mă înțelegi… Mai bine îl aduci undeva unde pot să apar și eu ca din întâmplare, ce crezi? Voi putea să-mi dau seama mai bine.

Fata dăduse din cap.

– Foarte bine, dacă tu crezi că e cea mai bună soluție… Nu vrei să-i spun?

– Vreau să fie ceva obișnuit, spusese Fritzi. După cum spuneam, e mai bine să-l duci undeva unde să apar și eu, accidental.

– Bine.

A doua zi, la ora două după-amiază, Paula și judecătorul Lindquist beau câte un suc în magazin. Peste cinci minute, Fritzi Haller îi întâlnise, „din întâmplare”.

***

Curând după întâlnirea cu judecătorul Lindquist, Fritzi își vânduse mașina, se mutase într-o casă liniștită aproape de linia ferată și deschisese „Orhideea purpurie". La început, barul trecuse neobservat și părea că va da faliment după ce înghițise ultimii bani ai lui Fritzi. Dar femeia nu-și pierduse zâmbetul, pentru că prinsese slăbiciunea judecătorului. La o lună după deschidere, afacerea începuse să fie profitabilă. În camera din spate fusese instalată o ruletă.

Fritzi se prezentase ca fiind mult mai bogată decât era. După prima jumătate de oră, judecătorul aflase că femeia voia să deschidă un bar. Și, pentru că era un bărbat dornic să câștige un ban cinstit, fusese foarte repede convins să investească o sumă de bani, mai ales când barul urma să fie realizat cu banii unui sindicat din Est.

Când, la trei săptămâni de la lansare, aflase că nu exista nici un sindicat – Fritzi nu spusese că există, doar sugerase acest lucru – și că localul era aproape de faliment, fusese furios.

În acest moment, femeia instalase ruleta. Judecătorul nu intra în bar, datorită poziției lui, așa că nu aflase decât peste cinci săptămâni. Furios, intrase în biroul lui Fritzi, cerând o explicație.

Femeia zâmbise, iar privirea din ochii ei îl neliniștise. Îi era clar că, oricât ar fi negat, locuitorii orașului nu l-ar fi crezut niciodată că nu știuse despre ruletă. Era partenerul ei, cu toate că nimeni nu știa încă, iar Fritzi avea actele doveditoare. După o lungă tăcere, femeia scosese registrele, arătându-i profitul ultimei luni. Cifrele îi calmaseră nemulțumirea și abia atunci începuse cu adevărat parteneriatul lor. Spre sfârșitul lunii, judecătorul fusese acela care propusese să instaleze și o masă de faro.

Timp de un an și jumătate, toate merseseră bine. Reputația „Orhideei purpurii" se răspândise, fiind căutată de toți cei care treceau prin apropiere. Fritzi se mutase cu familia într-o casă nouă, cumpărându-și și mașină.

Când totul părea că merge ca pe roate, apărură din nou probleme. Bătrânul șerif, care fusese atât de grav bolnav în ultimul timp încât nu se mai ocupase de oraș, murise. A doua zi fusese trimis înlocuitorul lui: Pat Johnson.

Judecătorul fu surprins neplăcut când, ridicând privirea, văzu silueta înaltă și puternică a noului șerif umplând cadrul ușii.

Pat își dăduse jos pălăria, întinzând mâna:

– Salutare, judecătorule! Hai să curățăm orașul ăsta, strigase el bine dispus.

După o clipă de panică, judecătorul își revenise și-l invitase să ia loc.

– Să curățăm orașul? întrebase el cu voce uscată.

Pat își aprinsese o țigară cu gesturi măsurate.

– De fiecare dată când este numit un nou șerif are de făcut o muncă de curățare. Doar știi asta…

Berle dăduse repede din cap.

– Oh! Înțeleg ce vrei să spui. Credeam că te referi la ceva anume.

– Știi ceva anume?

Judecătorul se retrăsese prea târziu din capcană. Pat descoperise ce voia să afle.

– Am auzit că sunt jocuri de noroc, spusese el.

– Hmm… Ești sigur?

– Așa se pare. Nu e bine.

– A… da. Desigur, dacă este adevărat.

– Ies foarte mulți bani din jocurile de noroc.

Judecătorul ridicase privirea, plin de speranță.

– Așa crezi, domnule Johnson?

– Întotdeauna ies bani din lucrurile care sunt împotriva legii.

Speranța lui Berle se năruise.

– Da, da. Șocant.

– Chiar așa, răspunsese Pat, ridicându-se. Ar fi mai bine să plec, am o mulțime de lucruri de făcut.

Privirea judecătorului era disperată.

– O să-ți mai ia câteva zile până când te instalezi, nu-i așa?

– O, nu. N-am prea multe bagaje. Pot să încep chiar acum.

– Nu vrei un pahar de vin înainte de plecare?

Pat clătinase din cap.

– Nu beau vin, răspunsese el. La revedere!

Înainte ca judecătorul să aibă timp să se ridice, bărbatul ajunsese deja afară.

Zece minute mai târziu, când judecătorul vorbea încă la telefon cu Fritzi, Pat intrase în „Orhideea purpurie". Fritzi pusese receptorul jos, se privise în oglindă, în timp de ruleta era ascunsă și, când totul era în ordine, se îndreptase spre bărbat.

– Bei ceva?

Noul șerif era deja la bar.

– Cât costă?

Fritzi zâmbise.

– E din partea casei.

– Atunci beau.

Se așezase lângă el, scoțând o țigară. El nu încercase să i-o aprindă, iar ea păruse să nu observe.

– Ce doriți? întrebase barmanul.

– Whisky. Mai bine adu sticla, răspunsese Pat.

Cu sticla între ei, Fritzi și noul șerif băuseră în tăcere aproape o oră. La ora cinci, când lucrătorii la calea ferată apăruseră în sală, femeia propusese să meargă în camera din spate, iar bărbatul apreciase propunerea.

La ora șase începuseră a doua sticlă. Nici unul dintre ei nu părea afectat de băutură și începuseră să se respecte unul pe celălalt. Pat

observase că Fritzi nu încerca să-l îmbete și nici să bea mai puțin decât el. Iar femeia simțise că era pusă la încercare.

La nouă, șeriful se lăsasese pe spate în scaun, căscând.

– Am auzit că ai o ruletă, spusese el.

– Am și o masă de faro, completase ea.

Bărbatul dăduse din cap.

– Cum merg afacerile?

– Încă n-am dat faliment.

– Ești o femeie inteligentă, observase Pat, ridicându-se.

Nu-i răspunse nimic, iar el își aprinse o țigară.

– Nu vreau să mă amestec prea mult în treburile altora, dacă nu e cazul. Atâta timp cât nu apar bătăi și nu este nimeni rănit, cred în cooperare. În limitele bunului simț.

– Cred că ne vom înțelege foarte bine, zâmbise Fritzi.

– Poate… Nu văd nici un motiv pentru care n-am face-o.

Își pusese pălăria pe cap și părăsise barul fără prea multă ceremonie.

Fritzi ceruse să fie reinstalată masa de ruletă, iar banii începuseră să curgă.

A doua zi, Pat primise prin poștă două sute de dolari. Nu era nici un bilet.

***

În următorii opt ani, Fritzi ajunsese să dețină încă trei baruri și jumătate din magazinul de băuturi din oraș. Ajunsă aici, hotărâse că era destul de bogată să-și construiască o casă nouă.

Era fiica unui vânzător de legume din Baltimore. Cu anumite ocazii speciale, tatăl ei închiria o trăsură și își ducea familia la țară, unde fata privea cu uimire și admirație casele marilor proprietari. În copilărie, își jurase că într-o zi va avea și ea o casă în stil colonial.

Nu uitase niciodată acest vis, spre nemulțumirea arhitectului pe care-l angajase și care se străduise s-o convingă să construiască o fermă de tip spaniol, mult mai potrivită cu zona de deșert.

În timp ce se desenau planurile pentru casă, într-o altă zonă a orașului era aproape gata o altă construcție care semăna cu un palat. Imediat după plecarea decoratorilor, acolo se mutaseră șapte femei necunoscute. Erau frumoase; unele erau vopsite blond, iar ieșirile lor în oraș erau sursa unor discuții aprinse. În casa în care locuiau luminile erau aprinse până seara târziu și tot timpul se auzeau râsete și muzică. În curând, locuitorii din Chuckawalla își dăduseră seama despre ce fel de casă era vorba.

Din când în când, mașina lui Fritzi putea fi zărită în fața casei. Acesta era singurul semn al implicării ei, dar locuitorii din oraș trăgeau repede concluziile. Într-o zi, Paula ajunsese acasă însângerată, după ce fusese bătută de trei fete care o așteptaseră după ore.

Fritzi aruncase o singură privire figurii fiicei ei, își aruncase o haină pe umeri și intrase ca o furtună în școală.

– Dar ce putem să facem noi, doamnă Haller? întrebase directorul. Nu sunt decât copii. Nu putem să-i pedepsim. Date fiind circumstanțele, poate ar fi mai bine s-o trimiteți pe Paula la altă școală. Poate la una particulară…

– La naiba! N-o s-o las să fugă din fața persecuției unui grup de creaturi stupide și imbecile. Va sta în acest oraș și va răspunde cu aceeași monedă. În ceea ce privește pedepsirea vinovaților, dacă nu aveți de gând să faceți nimic, o voi face eu. Și să nu credeți că glumesc.

Domnul Dickson trebuise să se recunoască învins și le pedepsise aspru pe cele vinovate. O cunoștea foarte bine pe Fritzi.

Acesta fusese ultimul gest violent al orașului împotriva femeii, care își cucerise locul prin puterea voinței. Chiar dacă femeile se

prefăceau că nu o văd pe stradă, bărbații începuseră să viziteze tot mai des casa de pe deal și să intre în legături de afaceri tot mai strânse cu ea.

Între timp, orașul crescuse foarte mult. Apăruseră noi construcții și oameni noi se stabiliseră aici. Cu timpul, Fritzi devenise unul dintre vechii cetățeni ai orașului.

Și poziția lui Pat Johnson devenise una importantă. Cu timpul, își construise propria casă și se căsătorise cu una dintre profesoarele venite de la Los Angeles ca să predea la liceul din oraș. Muncea cu mult spor, iar ferma lui creștea văzând cu ochii. Avusese foarte multe ajutoare de șerif, care se perindaseră prin oraș, renunțând atât de repede încât nu se mai obosea să le rețină numele.

Într-o zi, când ajunsese la birou găsise un tânăr trimis pentru postul de ajutor de șerif care îl aștepta stând liniștit pe un scaun. Arăta foarte ciudat– subțire, înalt, cu păr de culoarea cărbunelui, față palidă și ochi de un albastru electric.

– Cum te numești? îl întrebase Pat.

– Hansen. Tom Hansen.

Șeriful ezitase. Numele îi părea cunoscut.

Tom îi înțelesese ezitarea.

– Poate ai auzit de mine. Eram nelipsit de la circuitul de rodeo.

Pat zâmbise, întinzându-i mâna.

– Îmi pare bine că ești printre noi, Tom. Conduceam și cinzeci de mile să te văd.

Tânărul zâmbise și el, înțelegând că slujba îi era asigurată. Chiar dacă șeriful era cunoscut ca un bărbat foarte dificil, făcea parte dintre cei care admirau foarte mult eroii turneelor de rodeo.

Destul de repede, Tom ajunsese mâna dreaptă a șerifului. Data viitoare când acesta avu un mandat de aducere la Josiah, preferă să-l ia pe tânărul ajutor.

După ce terminaseră munca, intraseră într-un bar pentru a se răcori înainte de a pleca spre casă. Tom Hansen reacționase destul de prost la băutură. Pat, care putea să bea două sticle fără să arate nici un semn, ar fi disprețuit un bărbat atât de slab, dar tânărul povestea despre concursurile la care participase. Îl asculta cu interes, plin de încântare.

Când ieșiseră din bar, descoperiseră că se lăsase seara. Luna răsărise și aerul era cald și parfumat.

– Ar trebui să plecăm spre casă, spusese Pat neliniștit. Avem cinci ore de mers.

Tom îl privise cu ochii lui albaștri, zâmbind.

– Acasă? Lumea e casa noastră. Hai să dormim în deșert.

– Am soție.

– Dă-i un telefon.

– Ce să-i spun?

– Că nu l-am găsit pe cel pe care-l căutam.

– Crezi c-ar trebui să-i dau telefon? ezitase șeriful.

– Desigur. Uite, e o cabină telefonică în spatele barului.

– Nu cred c-o să-i placă.

– N-are cum să dovedească nimic. E prea târziu să plecăm acum.

– Bine. După ce îi dau telefon, mai iau o sticlă de whisky.

Tom zâmbise, iar Pat îi răspunsese la zâmbet.

Soția îl crezuse, iar sticla de băutură arăta îmbietor, așa că bărbatul se simțea ca un școlar. Parcaseră mașina lângă drum, apoi întinseseră o haină veche pe jos.

– Știi, nu m-am mai simțit atât de bine de mult timp, mărturisise șeriful. Mă simt ca și cum un polițist o să apară dintr-un tufiș și o să mă prindă de ureche.

Privirea lui Tom era înțelegătoare. Întinsese mâna și trăsese sticla mai aproape, apoi băuse cu sete. După o clipă de tăcere, întrebase cu o voce gravă:

– Pat, crezi în Dumnezeu?

Pat se încruntase. Dacă altcineva l-ar fi întrebat acest lucru ar fi crezut că e nebun, dar acum căzu pe gânduri.

– Nu știu, răspunsese într-un târziu. Cred că există ceva…

– Dar în Iad crezi?

– Nu.

– Când eram copil, eu credeam. Tata era predicator.

– De unde ești?

– Nebraska.

Șeriful băuse din nou din sticlă.

– Eu m-am născut în Imperial Valley. Am muncit din greu încă de mic. Dacă privesc înapoi, constat că nu m-am distrat deloc. Știi ceva nostim, Tom?

– Ce?

– N-am avut prieteni. Niciodată n-am avut timp să mă împrietenesc. Nu mi-am dat seama până acum, dar niciodată n-am avut ceea ce poți numi un prieten apropiat.

Tom se ridicase într-un cot, privindu-l.

– Chiar că e nostim, spusese el.

– Am avut femei, o soție, o mulțime de bărbați lângă care am lucrat…

– Dar nu e același lucru.

– Știu că nu e.

Tânărul se lăsase din nou pe spate, privind spre cer.

– Pat, în câteva zeci de ani noi doi vom fi morți, dar stele acestea vor continua să strălucească, reci și neclintite.

Șeriful se întinsese și el, având grijă să nu răstoarne sticla.

– E un gând adevărat și foarte trist, Tom. Ai un fel de a spune lucrurile care mă pune pe gânduri. După o scurtă pauză, adăugase cu timiditate. Știi, dacă aș fi avut un prieten când eram copil, cred că despre astfel de lucruri am fi vorbit. Despre lucruri pe care nu le spui… despre Dumnezeu, despre moarte…

Tom întorsese capul spre el. Luna strălucea pe figura lui delicată, iar ochii albaștri, electrici, străluceau. Privirea lui era plină de afecțiune.

– Sunt mort de beat, spusese el.

– E în regulă, răspunsese Pat. Nu sunt decât eu aici și voi avea grijă de tine.

Șeriful își privise ajutorul mai tânăr cu înțelegere și încet, fără să se grăbească, golise sticla. Când adormise într-un târziu, visase că avea doisprezece ani și cel mai bun prieten al lui era o stea de rodeo.

***

În timp ce Fritzi și Pat își vedeau de treburile lor, nici judecătorul Lindquist nu stătuse degeaba. Cu toate că nu-și modificase stilul de viață, ajunsese să dețină un magazin, două hoteluri, o frizerie și câteva case pe care le închiria.

Când Paula, îmbrăcată în halatul ei alb, se întoarse în cameră, o găsi pe Fritzi în patul ei, privindu-și cu atenție unghiile.

– Voi duce oja înapoi, anunță femeia. Se desprinde de pe unghii mai repede decât o pui. Stai jos, Paula, vreau să stăm de vorbă.

Fata se așeză lângă fereastră, fără să spună nici un cuvânt.

– Am primit un telefon de la ferma Halverson, spuse femeia.

Familia Halverson locuia la cinci mile de oraș, ocupându-se cu creșterea cailor. Fata nu reacționă altfel decât aruncând o privire fermei acestora, care se zărea pe fereastră.

– La ce naiba te gândeai când le-ai spus că vrei să cumperi unul dintre caii lor? întrebă Fritzi.

Paula nu răspunse.

– O sută de dolari pentru unul dintre animalele lor moarte de foame…

– E un mânz de toată frumusețea, Fritzi. După ce-l voi îmblânzi va valora mai mult de două sute cincizeci.

– Mie nu mi se pare, răspunse femeia cu răceală. De unde voiai să iei banii?

– Mă descurcam.

– Cum?

Fata îi întoarse spatele, disperată.

– Ce mai contează? Nu m-au crezut. Au venit la tine.

– Desigur, aveau dreptate. Ce puștoaică de șaptesprezece ani are atâți bani?

Întrebarea femeii nu primi nici un răspuns.

– Bătrânul Halverson m-a întrebat ceva ciudat, continuă Fritzi. M-a întrebat dacă am de gând să te fac parteneră de afaceri. Ce voia să spună?

– Nu știu. Dar de ce ți se pare ciudat?

– Nu mă pot gândi la ceva mai ciudat, răspunse ea, încruntându-se. Ce i-ai spus? Că vei prelua afacerile mele?

Paula o privi în față.

– Nu, desigur că nu. Dacă vrei să știi, i-am spus că, după ce voi termina școala, voi lucra pentru tine. Mă gândeam că voi putea plăti așa pentru cal, puțin câte puțin.

– Până mâine le vei da un telefon celor de la ferma Halverson și le vei spune că te-ai înșelat, că nu vei lucra pentru mine și că nu ai bani să plătești.

– Dar, Fritzi…

– În ultimul an m-ai scos din minți. Ai plecat de la școală ca să pierzi timpul pe lângă ferma lui Pat, ai refuzat să-mi dai explicații

pentru răbufnirile temperamentale, era să fii arestată pentru conducere imprudentă cu mașina pe care ți-am dat-o de ziua ta, nu-mi răspunzi când te întreb ceva… Dar asta e ultima picătură. Să minți pentru a obține un cal de o sută de dolari…

– Ți-am spus că vreau să muncesc pentru acești bani. Vreau să vin în fiecare zi la „Orhideea purpurie" și să stau cât e nevoie.

– Dar eu nu vreau și nu vreau ca altcineva să creadă acest lucru.

Paula își privi mama cu neîncredere:

– Chiar îți pasă de asta?

– De ce?

– De ce crede lumea?

Mama ei îi aruncă o privire întrebătoare:

– Ce naiba te-a apucat, Paula?

Brusc, fata oftă, iar agresivitatea ei dispăru, lăsând-o plictisită și nefericită.

– O să dau telefon la fermă și le voi spune că m-am înșelat.

Fritzi continuă s-o privească, încruntându-se.

– Ce voiai să spui când m-ai întrebat dacă îmi pasă ce crede lumea? întrebă ea.

– Nu știu, Fritzi. Nu voiam să spun nimic.

– Ba eu cred că da. Ai vrut să spui ceva.

Paula clătină din cap, iar după o clipă mama ei vârî mâna în buzunarul halatului, scoțând niște bani. Numără o sută de dolari pe care îi aruncă pe pat, apoi se ridică în picioare.

– Uite banii tăi. Poți să-i dai lui Halverson și să-ți alegi calul.

Paula privi banii care trecuseră cu o oră în urmă din poșeta doamnei Butler în buzunarul mamei ei. Se ridică brusc, întorcându-se spre fereastră.

– Nu, mulțumesc.

– Acum, ce s-a mai întâmplat?

– Nu, Fritzi. Aveai dreptate. O sută de dolari e prea mult pentru un cal sălbatic.

– Nu fi încăpățânată.

– Nu sunt încăpățânată. Sunt recunoscătoare, dar nu-i vreau.

– Dacă îți închipui că voi sta aici și o să te rog să iei o sută de dolari, atunci ești nebună.

– Dar nu vreau să mă rogi.

– N-o să ți-i mai ofer o dată.

– Știu.

Fritzi luă banii de pe pat. Când vorbi din nou, vocea ei era rece, iar Paula își dădu seama că ghicise motivul refuzului.

– Luăm masa la șapte. Încearcă să dai telefon la familia Halverson înainte.

Fata dădu din cap fără să spună nimic, apoi privi din nou pe fereastră. Fritzi ieși din cameră.

Capitolul 3

Pat Johnson sosi curând după ce Paula își adunase cărțile de școală și plecase în camera ei. Fritzi auzi claxonul mașinii și ieși să-l întâmpine.

El își ridică pălăria ceremonios salutând-o și strigându-i bine dispus:

– Fritzi, arăți încântător! Sper că nu mai e nimeni acasă în afară de noi!

– Vorbești degeaba, ca de obicei. Pun pariu că soția ta habar n-are unde ești!

– Haide, Fritzi, e o lună imensă. Hai să ne facem de cap! Ne luăm ceva de băut și plecăm în lume.

– Nu știu ce te vei face dacă într-o zi o să te iau în serios, Pat, așa că fii mai atent. Acum intră, înainte să trezești tot orașul.

După glumele obișnuite, intrară în salon, așezându-se în scaunele confortabile. Pat se uită în jurul lui, la pereții acoperiți cu cărți.

– Știi, Fritzi, m-am uitat la cărțile astea de când le-ai luat. Nu par atinse.

Femeia râse.

– Le-am cumpărat pentru culorile care se asortau cu covorul.

– La naiba, și eu care le-am spus tuturor că aici, pe deal, locuiesc doar persoane învățate!

– Nu știu de ce te plângi. Dacă am deveni prea deștepte, nu ne-am mai amesteca în grupul vostru de cowboy bătrâni, răspunse ea.

– Cărțile n-or fi punctul meu forte, dar sunt dinamită cu femeile. De exemplu, tu. Știu foarte bine că te-ai îndrăgostit de mine în prima clipă în care m-ai văzut, râse Pat.

– Da, îmi aduc aminte ce-am mai plâns la nunta ta.

– Dumnezeule, oftă el, ce farsă mi-ai mai jucat atunci!

Rămaseră tăcuți, aducându-și aminte cu mulțumire relația lor îndelungată și plină de satisfacții, care le adusese bani, prestigiu, putere și nu în ultimul rând, o lungă prietenie.

La un moment dat, fuseseră pe marginea prăpastiei când descoperiseră că erau foarte atrași unul de celălalt. În acea perioadă, mașina lui Pat era nelipsită din fața casei lui Fritzi. Numai că, la puțin timp după începerea relației, avuseseră prima ceartă. Speriați, se priviseră cu atenție. Nu era teama unor iubiți, ci panica unor parteneri de afaceri care vedeau eventuala încheiere a unei relații fructuoase.

Pat vorbise primul:

– Cred că nu e o idee chiar atât de bună, Fritzi, spusese el încet.

– Și eu cred că ai dreptate, Pat.

O privise cu admirație, bucuros că înțelegea.

– Ți-ai dat seama ce vreau să spun, nu? Nu că n-ai fi o femeie minunată…

– Cred că știu. Eu sunt minunată, tu ești grozav, dar…

Fuseseră amândoi ușurați că văzuseră la timp pericolul. Din acea zi începuseră cu adevărat să aprecieze prietenia care îi lega.

Cu toate acestea, șapte ani mai târziu, în ziua nunții lui Pat, maliției zitatea feminină și-a spus cuvântul. La petrecerea de

dimineață pe care o dăduse pentru invitații de la nuntă preparase băuturi mai tari decât de obicei. Mai târziu, Pat susținuse că le servise alcool pur. Oricum, ceremonia aproape fusese întreruptă pentru că unii invitați se rostogoleau pe covor, țineau discursuri improvizate și trăgeau cu pistolul în tavan. A fost și o tentativă, nereușită din fericire, de a se fura mireasa. Nereușita se datorase faptului că cel care insistase s-o facă, cavalerul de onoare, își pierduse cunoștința chiar înainte de a-și pune planul în aplicare. Ira Johnson n-a aflat niciodată că de vină era Fritzi, dar Pat ghicise imediat. A doua zi se răzbunase, trimițând cinci prieteni în aceeași stare în vizită la casa de pe deal.

Cu toate acestea, acum erau tăcuți, amintindu-și clipele plăcute. Pat oftă, revenind în prezent:

– Mica Marie de la castel s-a îmbolnăvit. Trimite-o la un doctor sau în alt oraș. Se pare că a transmis boala unor băieți care s-au plâns. Azi a venit un mandat pentru ea. O să-l trimit înapoi spunând că a plecat din oraș fără să lase vreo adresă. Dar nu vreau să avem probleme.

Fritzi se încruntă.

– O s-o duc la doctorul Waley mâine. Altceva?

– Bătrâna doamnă Taylor a venit să facă o plângere, nebună de supărare. Vrea să te denunțe că în „Orhideea purpurie" se joacă jocuri de noroc. Se pare că soțul ei și-a pierdut din nou toți banii pariind.

– Și ce-ai făcut?

– Am calmat-o, spunându-i că te urmărim de mult și că va strica totul dacă nu ne lasă timp să adunăm toate dovezile necesare.

– Cred că n-o să mai fac pariuri, aduc mai multe necazuri decât profit.

– S-ar putea să fie o mișcare inteligentă. Se vorbește cel mai mult despre pariuri și orașul nu-i destul de mare.

– O să lichidez totul la sfârșitul săptămânii. Cum rămâne cu bordelul de la Ruby Mountain?

– Foarte bine. Am luat fetele lui O'Riley în arest în fiecare săptămână, pe rând. Le-am ținut cam treizeci de zile pe fiecare. Nu cred că va mai rezista mult în afacere. O să-ți vândă totul pe bani puțini și o să se bucure că nu iese în pierdere.

– Continuă tot așa. Cred că localul de acolo se va dovedi o mină de aur.

Pat făcu o grimasă.

– Nu poate să reziste fără fete. Pe măsură ce el aduce fete noi, eu le arestez. Mai dă-i o lună, apoi fă-i o ofertă, spuse el, căutând o țigară prin buzunare. Acestea sunt știrile. A, da, ar mai fi ceva. Buck Hambly își închiriază ferma.

Ochii femeii străluciră, plini de interes. Bărbatul despre care era vorba era oaia neagră a orașului. Avea doi fii care făcuseră închisoare, iar ferma lui era loc de refugiu pentru proscriși.

– L-am văzut ieri și știam că s-a întors, dar credeam că va locui chiar el aici.

– Nu, o deschide pentru cel care o va închiria. De fapt, am fost acolo și l-am cunoscut pe noul chiriaș. Eddie Benedict.

– Benedict! Vrei să spui că el se mută în ferma lui Hambly?

– Da.

– Ce ciudat! Credeam că nu mai vrea să vadă aceste locuri.

– Din cauză că soția lui a murit aici, intrând cu mașina în pod? Nu cred că e prea ciudat. Mulți bărbați i-ar fi recunoscători podului și și-ar dori să se mute în preajmă ca să mai arunce din când în când o privire locului salvator.

Fritzi zâmbi:

– Ești cam pornit, nu-i așa?

Bărbatul oftă. Toată lumea știa că Ira era o soție foarte severă, iar Pat trecea destul de des limitele impuse.

– Păi nu văd alt motiv… Sau poate că vrea să-ți facă puțină concurență…

Eddie Benedict își câștigase reputația conducând cele mai cunoscute cazinouri din preajmă. Lucrase la scară mult mai largă decât Fritzi și doar moartea soției pusese punct ascensiunii lui fulgerătoare.

– Ciudat… șopti Fritzi.

– Asta e, spuse șeriful, ridicându-se. Trebuie să plec.

– Nu bei ceva?

– Dacă Ira miroase ceva, o să-mi facă scandal. Nu, trebuie să trec pe la birou și apoi plec spre casă.

Îl conduse la ușă, urmărindu-l cum demarează, dar când se întoarse în mintea ei era un alt bărbat: Eddie Benedict.

***

Când Pat urcă dealul spre biroul șerifului îl zări pe unul dintre polițiștii de la circulație ieșind.

– Bună, Luke! strigă el. Cu ce treabă pe la noi? Nu mai lucrezi pe străzi?

Luke Sheldon zâmbi și arătă spre birou:

– V-am adus un bețiv.

– Nu era nici unul dintre băieții mei prin preajmă? Îmi pare rău că a trebuit să te deranjezi.

– Nu-i nici o problemă, era pe stradă. M-am gândit că mai bine îl aduc aici decât la spital.

– Mulțumesc, numai bine.

– La fel și ție.

În timp ce mașina lui Luke dispăru după colț, Pat intră în clădire. Ed Jeffers era la birou, încercând să afle cât mai multe date

de la proaspătul adus. La o masă în celălalt capăt al încăperii, Tom Hansen și Smith jucaseră pocher, dar acum erau atenți la întrebările colegului lor.

– Cum te cheamă? întrebă bărbatul pentru a treia oară, masându-și fruntea pentru a scăpa de durerea chinuitoare de cap.

– Nu-i spune, îl sfătui Tom pe deținut. Sunt de partea ta, amice. Nu vom vorbi până nu este adus un avocat.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Tom. O să stăm aici toată noaptea dacă nu taci din gură, spuse Ed, ridicând privirea spre șeriful care tocmai intrase.

Pat se așeză pe un scaun, privindu-l pe arestat.

– Cum te cheamă? întrebă și el.

Numai că bețivul, îmbărbătat de cuvintele lui Tom, clătină din cap.

Pat își privi subalternul; ochii albaștri străluceau pe figura lipsită de emoție.

– Credeam că te-ai plictisit deja de acest joc, spuse șeriful cu răceală. Acum află tu cum îl cheamă, ca să ne putem vedea de treabă.

Cu mișcări lenețe, Tom Hansen se ridică de pe scaun și se îndreptă spre arestat.

– Cum te cheamă? întrebă el, iar vocea îi era blândă, înșelătoare.

Bețivul dădu din mână în semn de refuz. Ajutorul de șerif zâmbi, privindu-l câteva clipe nemișcat. Apoi, cu o mișcare bruscă, îl prinse de guler, ridicându-l de la pământ.

– Te-am întrebat cum te cheamă, murmură el. Cu latul palmei îl lovi de trei ori scurt, în dreptul plămânilor.

Bețivul tuși, privindu-l pe Tom cu o expresie surprinsă.

– Nu trebuie să te superi, mormăi el. Mă cheamă Kennedy. Paul Kennedy.

Ajutorul de șerif îi dădu drumul.

– Foarte bine, Paul. Acum răspunde la întrebările pe care ți le pune Ed și nu te mai prosti.

– Da, domnule, spuse repede arestatul.

După ce aruncase o privire la cărțile de pe masă, Pat îi spuse lui Smith, cel mai nou angajat, ce trebuie să facă în seara aceasta, când era de serviciu.

– Cum se scrie Massachusetts? interveni Ed. Spune că e de acolo…

– De unde să știu eu? zâmbi Pat. Întreabă-l pe el.

– Păi nici el nu știe…

Pat lovi scaunul pe care se așezase Tom, dezechilibrându-l.

– Cum se scrie Massachusetts? întrebă el.

Tom sări de pe scaun.

– M-a-s-s… nu mai știu. Dacă îmi distrug spatele, dau în judecată statul.

– Dacă îți distrugi spatele și nu mai ești de folos, o să trebuiască să te împușcăm, răspunse Pat. Hai mai bine cu mine să facem o plimbare. Ed, ia toate datele și apoi du-l la închisoare. Smith poate să stea aici până te întorci…

Tom se întinse, apoi își pipăi umerii.

– Nu cred că pot să mă îndrept, comentă el. Tot salariul va trebui să-l dau doctorului. Nu e deloc cinstit, Pat.

Șeriful izbucni în râs. Când reuși să vorbească, îl lovi pe bărbatul mai tânăr prietenește pe umăr:

– Într-o zi o să-mi rupi inima… Acum mișcă-te mai repede, nu vreau să am probleme cu nevasta dacă întârzii.

Când ușa se închise după ei, Smith observă:

– E un tip nostim Tom, nu-i așa?

Ed aruncă o privire peste umăr.

– E un nemernic, răspunse el scurt. Dar bătrânul e nebun după el.

– Mă întreb de ce.

– N-am reușit să-mi dau seama… pur și simplu e… Numai că într-o bună zi…

– Ce vrei să spui? îl presă Smith.

Ed se aplecă spre registru.

– Nu știu, mai bine nu mai vorbim despre asta.

– Nemernic… nemernic… cânta bețivul.

Ed îl privi.

– De cât timp spui că ai venit în oraș?

– De o lună…

Ajutorul de șerif se lăsă pe spate în scaun.

– L-ai văzut pe vreunul dintre deținuți după ce e interogat de Tom?

Smith îl privi întrebător.

– Nu arată bine deloc. La început glumește, dar se oprește brusc. Uneori iese destul de rău, pentru că unii nu înțeleg că a încetat să glumească…

***

Când ajunseră afară, Pat și Tom se întoarseră unul spre celălalt, zâmbind. Era modul lor de a fi de acord cu diverse lucruri.

– Luăm mașina? întrebă șeriful.

– E prea aproape.

– Bine.

Mergeau cu pași mari, legănându-și brațele. Tom aruncă o privire spre cer.

– Privește stelele. Știi ce-ar trebui să facem într-o astfel de seară, Pat? Ar trebui să ne luăm sacii de dormit și să petrecem noaptea în deșert.

– Cu ceva bun de băut…

– Și cu doi cai…

Pat oftă.

– Sună foarte bine, spuse el.

– De ce n-am face-o?

– Știi că nu pot. Ira m-ar ucide.

– Înțeleg, dădu bărbatul mai tânăr din cap. Cred c-ar trebui să avem o scuză pregătită din timp.

– Poate că săptămâna viitoare, dacă e vreme bună, facem un raid, să curățăm granița de prostituate, propuse Pat. Nu ne-au făcut probleme prea mari, dar ar trebui să se aștepte și la un raid. Poate că reușim să stăm două zile.

– Pare un plan bun.

Își făcură cu ochiul, conspirativ, îndreptându-se spre închisoare. Era o clădire mică, întunecată. Tom se uită pe fereastră în timp ce Pat își aprinse o țigară.

– Ce fac? întrebă șeriful.

– Bine. Sunt prea beți să ne facă vreo problemă.

– Bine.

Se întoarseră la mașina lui Pat, iar ajutorul lui îi deschise ușa.

– Te duci direct acasă? întrebă el.

– Cred că e cazul, Ira mă așteaptă.

– Bine. Eu mai fac o tură prin oraș să văd dacă totul e în regulă.

– E o idee bună, spuse șeriful, pornind mașina. A, Tom…

– Da?

– Știi despre ce vorbeam mai devreme. Ai grijă să nu fii prea dur, în cazul în care mai arestezi vreun bețiv.

– Dur? Eu?

– Știi ce vreau să spun. Nu vreau să ai probleme cu cineva destul de isteț să-și angajeze un avocat.

Tom dădu din cap.

– Încă un lucru…

– Ce mai e?

– Ai grijă cu glumele în preajma lui Smith. Nu-l știm prea bine…Oricum, nu cred că ne va plăcea.

– Bine.

– Noapte bună!

– Noapte bună!

Ajuns acasă, în întunericul dormitorului, Pat încercă să se dezbrace în liniște. Își găsi pijamaua dar, în timp ce se străduia să-și ia pantalonii se împiedică, lovindu-se de mobilă.

– Tu ești, Pat? întrebă o voce de femeie.

– Da. Nu voiam să te trezesc, Ira. Culcă-te la loc.

Se auzi un fâșâit și femeia aprinse veioza de lângă pat. Lumina gălbuie căzu pe fața ei umflată de somn. Părul lung, drept, părea fără viață, încadrându-i figura dreptunghiulară. Ochii mari, căprui, erau plini de neliniște. Privind-o, bărbatul se simți ca prins în cursă.

– Ai fost la birou până la ora asta?

El dădu din cap, așezându-se pe pat.

– Stinge lumina, Ira. Îmi pare rău că te-am trezit.

– Am crezut că te-ai apucat din nou de băut.

– La naiba… Vorbești de parcă aș fi un bețivan.

Femeia se întinse în pat, stingând lumina.

– Credeam că te-ai dus la doamna Haller, spuse ea după o clipă de tăcere.

– De ce credeai una ca asta?

– Ai fost la ea? Nu că mi-ar păsa… adăugă Ira.

Bărbatul zâmbi pentru sine, la adăpostul întunericului.

– Știu foarte bine ce părere ai despre Fritzi Haller. Știi că nu m-aș duce la ea fără să te anunț.

Amintirea numelui lui Fritzi îl amuză, ca și scăparea din cursa pe care i-o întinsese. Aruncă un braț peste corpul soției lui, trăgând-o aproape și îi șopti:

– Știi că tu ești singura mea femeie, Ira.

Femeia nu răspunse, iar lipsa ei de reacție îl făcu s-o muște de ureche în joacă. Un fior o străbătu, dar rămase tăcută. Neînțelegând reacția ei, o mângâie ușor, lăsându-și mâna să i se odihnească pe coapsă. Reacția fu asemănătoare, iar curiozitatea lui se transformă în dorință.

– Ce se întâmplă, draga mea? A început să-ți placă bătrânul tău soț?

Pentru prima oară în trei ani de căsătorie, Ira părea să aibă o reacție la atingerea lui. O trase mai aproape, iar mângâierile lui deveniră mai îndrăznețe, atingându-i sânii.

Cu un gest rapid și hotărât, femeia se ridică, îndepărtându-i mâna.

– Ești dezgustător, spuse ea cu o voce calmă.

Brusc, Pat își dădu seama că reacțiile ei erau de fapt cauzate de mânie.

– De ce, draga mea?

– Nu-mi pasă că te-ai dus la femeia aceea și nu-mi pasă nici măcar că mă minți. Dar mă deranjează că ai nerușinarea să mă atingi, după ce ai fost cu ea..

Conștient că e nevinovat, șeriful uită că fusese de fapt la Fritzi. Se ridică și el, mânios.

– Știi că nu e adevărat.

– Nu mă mai minți, Pat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ira, n-am de gând să suport așa ceva. Știi foarte bine că n-am fost la ea.

– Ba știu că ai fost, răspunse ea cu răceală. Ți-am văzut mașina în fața casei ei.

Pat rămase uimit, neștiind ce se răspundă.

– Ai ajuns acolo la zece și un sfert, continuă ea.

El își dădu seama că femeia știe ce spune.

– E foarte liniștitor să ai o soție care te urmărește prin oraș, verificându-te, spuse el încet. Îți dă un sentiment de siguranță.

– Știam că ești acolo, repetă ea. Dar voiam să fiu sigură. Nu m-am putut abține.

– Foarte bine. Am fost la doamna Haller, am avut de discutat afaceri. Știam că vom ajunge la discuții dacă îți spun, așa că nu m-am mai obosit. Nu mă aștept să mă crezi.

– Nu?

– La naiba, e adevărat!

– Nu trebuie să ridici vocea.

– Ira!

– Nu striga. Dacă n-aș vrea să păstrez aparențele, m-aș duce în camera de oaspeți. În acest caz, servitorii ar avea subiecte de bârfă. Dar, dacă mai spui un cuvânt, plec acum.

Întorcându-i spatele, rămase tăcută.

Pat rămase privind în tavan. După un timp, respirația ei regulată îi spuse că adormise. Calmul ei îl scotea din minți. Mult mai târziu, adormi și el.

La ora trei fu trezit de soneria telefonului.

Era Smith, iar în vocea lui se simțea agitația.

– Ce este, Smith? întrebă șeriful.

– Dormeai, șefule?

Pat își înghiți răspunsurile sarcastice care îi veneau pe limbă.

– Ce s-a întâmplat? repetă el.

– Kennedy… bețivul care a fost adus aseară…

– Da, ce e cu el?

– E mort.

Șeriful se încruntă.

– Cheamă-l pe doctorul Waley. O să mă ocup de asta la prima oră.

– N-am știut dacă voiai să fii sau nu trezit. Am riscat pentru că Tom l-a interogat din nou după ce ai plecat. După ce a terminat, continuă bărbatul, a trebuit să-l ducem pe sus la închisoare. Acum, când m-am dus să văd ce face, l-am găsit mort. Tom nu e de găsit. N-am știu ce să fac…

– Vin imediat.

– Foarte bine.

Se îmbrăcă în grabă, lovindu-se de pat. Ira se trezi. Nu făcu nici o mișcare, dar simțea că se uită la el.

– Dacă tot te-ai trezit, ai putea să aprinzi lumina, observă cu amărăciune.

Ira aprinse lumina, privindu-l cu un interes detașat.

– Un bețiv a murit în închisoare, spuse el. Mi-a dat Smith un telefon.

– N-am auzit soneria…

– La naiba, a sunat, am răspuns și era Smith. Ce mai vrei?

– Nu trebuie să te enervezi. Acum pot să sting lumina? Dacă nu te-ai fi lovit de pat nu m-aș fi trezit.

Stinse lumina și îi întoarse spatele, iar Pat știa că nu-l crede. Își scoase lanterna și ajunse afară. În răcoarea nopții, respiră adânc. Se urcă repede în mașină și demară, cu sirenele sfâșiind liniștea orașului adormit.

Capitolul 4

În după-amiaza însorită, mașina lui Luke Sheldon opri în fața firmei de pompe funebre, de pe aceeași stradă cu biserica. O clipă stătu nemișcat, privind cu atenție casa din fața lui. Respirând adânc, sări din mașină, străbătu aleea și deschise ușa mare, de lemn.

Trei bărbați, ale căror figuri erau greu de distins în întuneric, stăteau în jurul unui mese. Ridicară privirile spre el, respirațiile lor fiind vizibile în camera rece.

– Pentru numele lui Dumenzeu, spuse Jim Raines, închide ușa. Îmi e destul de greu să păstrez locul rece.

Luke închise ușa, iar bărbatul îi arătă cu capul un loc. Chiar dacă nu putea zări nimic în întuneric, în aer plutea un miros ciudat.

– Miros, dar nu văd unde i-ați pus, observă Luke.

– N-am ce face, se plânse Jim. De vină e căldura; toată gheața mea nu-i vine de hac. În camera vecină sunt doi mexicani și bețivul de la închisoare. Ia niște bere.

Îi întinse o cană de bere, urmărindu-l cu privirea în timp ce bea. Abia acum noul venit îi recunoscu pe ceilalți bărbați: Pat Johnson și doctorul Waley.

– Bună, Pat! spuse el. Am auzit că ți-ai pierdut unul dintre clienți.

Șeriful îl privi o clipă, apoi dădu din cap.

– Cine era? întrebă polițistul.

– Kennedy, cred că așa îl chema: Paul Kennedy.

– Era cel pe care ți l-am adus aseară, nu-i așa? Păcat. De ce a murit?

Par aruncă o privire spre doctor.

– Doctorul spune că avea capul spart.

Tânărul medic aprobă cu un semn din cap.

– Avea o fractură a craniului. Mi se pare ciudat că n-ai observat când l-ai găsit, Luke, spuse el.

– Kennedy n-avea nici o rudă, nu? O să fac o înmormântare pe banii comunității, interveni Jim.

– N-avea nici un act la el. Nu e decât un vagabond, răspunse șeriful. O să-i trimitem amprentele la Washington. Dacă ei n-au nimic despre el, asta e.

– Cum i-ați aflat numele? își manifestă curiozitatea polițistul.

– El ni l-a spus…

– E uimitor, observă doctorul, cum astfel de cazuri încalcă toate regulile. Din examinarea corpului, aș fi spus că a intrat în comă aproape imediat după lovitură și că nu și-a mai recăpătat cunoștința. E o altă probă că medicina nu se poate învăța doar din cărți.

– Nu și-a revenit decât o secundă, spuse Pat cu tristețe, dar destul ca să ne spună numele.

Luke își bău berea în tăcere.

– Cum l-ai adus, Luke? întrebă doctorul. Pe sus?

– A mers singur, răspunse bărbatul, cu privirea fixată pe figura șerifului.

– Uimitor, repetă doctorul.

– Da, continuă polițistul. A intrat pe picioarele lui în biroul șerifului. Ultima oară când l-am văzut stătea pe un scaun și vorbea… cu Tom Hansen.

Pe figura șerifului apăruse o umbră întunecată. Îl privi în ochi pe tânărul din fața lui, iar ochii verzi erau reci.

– Chiar eu l-am condus la închisoare, după ce fusesem chemați să intervenim în cazul unui jaf. Am mers împreună cu Tom. Când ne-am întors, era mort.

Polițistul se încruntă.

–Te-ai dus cu Tom? întrebă el, nedumerit.

– Da.

– N-am știut.

Pat știu că era învingător. Continuă, cu voce blândă:

– Nu se știe niciodată ce e cu vagabonzii ăștia… sunt foarte ciudați. Nu știu dacă s-a mai întâmplat vreodată așa ceva.

Luke dădu din cap aprobator. Doctorul scoase un pachet de cărți.

– Joci un tur cu noi, Luke? întrebă el.

– Nu, m-am oprit doar pentru un minut, răspunse el, aruncându-i o privire lui Jim. Cred că Pat ți-a spus deja ce voiam să te anunț.

Bărbatul aprobă, cu un zâmbet trist.

– Că Lena a fost prinsă conducând sub influența alcoolului încă o dată? întrebă Jim. Este în regulă, Luke, și doctorul știe despre ea… Cred că toată lumea din oraș știe despre Lena, adăugă el.

– Trebuie să faci ceva, Jim. E soția ta și trebuie s-o ajuți. Nu poate continua la nesfârșit. Într-o zi va omorî pe cineva.

– Știu, ezită bărbatul. Nu pot să-mi dau seama ce i s-a întâmplat. Când ne-am căsătorit, acum patru ani, era altfel. Era liniștită și drăguță. Dar în ultimii doi ani s-a schimbat foarte mult. Cred că de vină e deșertul, cred că le face ceva oamenilor. N-ai altceva de făcut decât să bei sau să te duci la film.

Pat mormăi, dar bărbatul nu se întrerupse.

– Cu bărbații e altfel. Eu sunt aici cam tot timpul, continuă el. N-am ce să fac pentru ea.

– Nu e treaba mea să-ți spun ce să faci, răspunse polițistul, dar trebuie să iei atitudine, dacă nu vrei s-o vezi în închisoare. Azi noapte a fost a treia oară într-un an când am prins-o. Dacă se mai întâmplă o dată…

– Nu știu ce să fac, sincer, mormăi Jim…

– Eu am spus ce aveam de spus și ar fi cazul să plec, încheie Luke. Înainte să mă întorc la treabă, trebuie să-mi pregătesc masa. Mulțumesc pentru bere, Jim. Cred că ne mai vedem pe seară, Pat. La revedere, băieți.

Ușa se închise în spatele lui cu un pocnet. Pat rămase o clipă privind în gol, apoi luă pachetul de cărți și începu să le împartă cu mișcări experte.

Casa lui Luke Sheldon, mică și albă, se înălța pe unul din dealurile din partea de vest a orașului. Mașina lui opri în față și bărbatul intră, suspinând mulțumit. Se descălță și se aruncă pe canapea, deschizând ziarul de dimineață și studiindu-l cu atenția pe care o acorda tuturor lucrurilor pe care le făcea. După ce termină de citit intră în bucătărie, pregătindu-și masa. Când era sub duș auzi soneria de la ușă. Luându-și halatul și papucii se grăbi spre ușă.

În prag stătea o femeie blondă, care se clătina ușor. O șuviță de păr scăpase de sub pălărie și îi acoperea un ochi. Pe unul dintre obraji se zărea o vânătaie și buzele roșii tremurau.

– Bună, Luke, spuse ea.

Bărbatul se sprijini de cadrul ușii.

– Bună, Lena. Ești cu mașina?

Femeia dădu din cap.

– Mă duc la o petrecere și vreau să vii cu mine. Chiar acum.

– Adu-mi cheile de la mașina ta.

Lena ezită o clipă, dar blândețea din privirea bărbatului o convinse. Se întoarse spre mașină, clătinându-se pe tocurile înalte și aduse cheile de la mașină. Imediat, polițistul le puse în buzunarul halatului.

– Unde e Jim? întrebă el.

Lena Raines zâmbi.

– Unde crezi? Hai, vino, petrecerea așteaptă.

– Și unde e petrecerea asta?

– O să vezi. Vreau să merg chiar acum. Dă-mi cheile.

Întinse mâna spre el, dar polițistul clătină din cap.

– Mai bine intri, Lena.

– Nu vreau să intru, vreau să ieși tu.

Punându-i mâinile în jurul umerilor, o conduse înăuntru.

– Mai întâi trebuie să mă îmbrac. Stai jos și așteaptă-mă. Vrei?

Femeia aruncă pălăria pe fotoliu și-și trecu degetele prin păr.

– Nu pot, Luke. Am o durere de cap îngrozitoare. Nu pot să stau pe loc… Dă-mi cheile. Mă duc singură.

Rămaseră o clipă față în față, înfruntându-se din priviri.

– Nu pot să-ți dau cheile, Lena. Dar, dacă mai aștepți două minute, te duc eu.

– Nu poți să-mi dai cheile?

– Dacă îți dau cheile, vei merge la închisoare. Acum stai jos.

Chiar dacă băuse foarte mult, ochii Lenei erau limpezi, de un albastru intens, sub genele lungi. Îl privi lung, apoi se așeză pe canapea, aruncându-și sandalele cu tocuri înalte.

Luke se îndreptă spre camera lui. Când se întoarse o găsi pe Lena Raines întinsă pe canapea, dormind profund. Șuvițe de păr blond se lipiseră de fruntea transpirată și respira repede. Bărbatul se aplecă asupra ei, punându-i mâna pe frunte. Se îndreptă apoi spre bucătărie unde mâncă fără grabă. După ce spălă farfuria și tacâmul se întoarse în salon. Ridică fără greutate femeia adormită și o duse la mașină. Când o puse pe scaunul de lângă șofer ea se mișcă prin somn, șoptindu-i numele. Faptul că-l visa îi dădea un sentiment ciudat.

Nici un răspuns nu veni la bătăile insistente în ușa familiei Raines. Una dintre cheile din legătura pe care i-o dăduse Lena se potrivea, așa că deschise și o duse în salon. O așeză cu grijă pe canapea, apoi rămase nehotărât în mijlocul camerei. Femeia se mișcă și deschise ochii. Îl privi în tăcere, iar bărbatul realiză că aburii beției se risipiseră.

– Cum te simți? o întrebă.

– Teribil.

El zâmbi.

– O să-l chem pe doctorul Waley înainte să plec. Cred că nu e prea bună combinația gin și căldură.

Ea gemu și se ridică încet.

– O să mi se facă rău.

O sprijini până la baie și așteptă răbdător lângă ușă.

– Camera mea e acolo, arătă ea.

Ajunsă în cameră se aruncă pe pat.

– Cum te mai simți? întrebă Luke.

– Îngrozitor. Unde e mașina mea?

– Afară, răspunse el, privind rafturile de cărți de lângă pat. Ai predat la un liceu înainte de căsătorie, nu-i așa?

– Da.

– Cartea aceea e în franceză?

– Cred că da. Vino să stai lângă mine, te rog. Mă simt de parcă voi muri.

Bărbatul se așeză pe marginea patului.

– N-ar mai trebui să bei pe o vreme atât de caldă.

– Crezi c-o să mor?

– Poate, răspunse el cu voce gravă. Nu m-ar mira. Nu e treaba mea, dar ce crede Jim despre asta?

– Nu știu, nu mare lucru.

– Știi că dacă nu încetezi vei ajunge la închisoare, în celula beților? Nu multe femei de vârsta ta au ajuns acolo.

– Voi ști să apreciez, zâmbi ea.

– Îți vei pierde și frumusețea în curând.

– Probabil. Luke, mă simt ciudat. Mi-e frig.

– Ai stat prea mult la soare. O să-l chem pe doctor. Stai liniștită.

– Luke?

– Da?

– Ești un tip nostim. Îmi placi.

– Mulțumesc.

– Ești singura persoană din orașul ăsta nenorocit la care mă gândesc fără să mi se facă rău. Cred că am venit la tine, nu? De asta ești aici.

– Da.

– Acum îmi amintesc. Cred că ești deja sătul de farsele mele.

Bărbatul întoarse capul, privind cărțile.

– Ce ți s-a întâmplat în ultimii doi ani, Lena? întrebă el, fără s-o privească.

– E o poveste lungă și plictisitoare.

– De ce nu te străduiești să-ți revii și să ai grijă de Jim?

– Nu știu, clătină ea din cap. Cred că m-am înrăit. Luke, te rog, continuă ea, ridicându-se într-un cot. Nu-mi ține predici, sunt sătulă. Vorbește-mi despre altceva. Vorbește-mi despre tine. Ai fost întotdeauna așa?

După o scurtă ezitare, bărbatul acceptă schimbarea subiectului.

– Cum sunt?

– Liniștit… muncitor… blând…pur, zâmbi ea.

Luke privi corpul atrăgător întins în pat.

– Nu sunt pur. Sunt doar un polițist care își face treaba.

– Și ce ai făcut înainte de a fi polițist?

– Multe… am fost chiar și cascador.

– Ai fost căsătorit?

– Da, dădu el din cap. Acum zece ani.

– Ai divorțat?

Bărbatul ezită.

– Nu. A murit într-un accident. După înmormântare, am intrat la școala de poliție.

– Înțeleg, spuse ea. Te face nefericit să vezi oameni ca mine care își scurtează singuri viețile și ea…

– Nu e vorba de asta. Am fost împreună cinci ani și am fost fericiți. Ne potriveam cu viața noastră. Mă întristează să văd oameni care nu-și găsesc locul în viață.

– Ca mine?

– Tu știi mai bine.

– De ce ai renunțat la viața aventuroasă?

– După moartea ei mi-am dorit o slujbă sigură.

– Așa ai devenit polițist. Îți place?

El dădu din cap aprobator.

– Polițiștii au o reputație proastă. Unii o merită. Alții nu. Cred că apărarea liniștii e o slujbă onorabilă.

– Îmi place ce spui despre potrivirea în viață. Tu te potrivești cu viața ta, dar eu nu…E simplu. Ce trebuie să faci ca să-ți găsești locul?

– Nu pot să-ți spun. E ceva care se simte, nu se știe.

Lena zâmbi trist.

– Nu prea mă ajuți.

– Ce ai făcut înainte de a te căsători și a veni aici? Parcă erai profesoară, nu?

– Da, predam biochimie.

– Ce e asta?

– Chimia organismelor vii.

El zâmbi.

– Mai bine nu întrebam.

– Ai mâncat ceva?

– Da.

– Ei bine, chiar acum moleculele de grăsimi, polizaharide și proteine din mâncare sunt descompuse în molecule simple de aminoacizi și zahăr ca să poată trece prin membranele tubului tău digestiv.

– Asta predai? o privi el uimit.

– Da, e o parte din ce predam.

– Cred că ai studiat foarte mult timp pentru aceste lucruri. Ești o femeie frumoasă și nu trebuia să înveți ceva atât de greu pentru a-ți câștiga existența. Cred că ți-a plăcut foarte mult.

– Da, spuse ea. Cred că mi-a plăcut mult.

Lena își puse capul pe brațele ridicate. Nu făcu nici o mișcare, nu scoase nici un sunet, dar Luke știu că plânge. El nu spuse nimic, ci așteptă să-și revină.

După un timp, femeia ridică privirea.

– Dă-mi o țigară, ceru ea, iar vocea îi suna normal.

Îi aprinse o țigară și-i dădu scrumiera.

– E ciudat… timp de șapte ani am studiat, toată viața mea era în universitate. Iar acum… totul a dispărut ca într-un fum. Știi, Jim nu vrea o soție, spuse ea brusc. El mi-a spus să plec.

– Dar n-ai plecat.

– Nu… Știi cum ne-am căsătorit?

– Știu că era la Los Angeles la o conferință, nu-i așa? S-a întâmplat foarte repede. V-ați cunoscut și după o săptămână v-ați căsătorit. E ciudat, cu ceva timp înainte îl necăjisem că nu se va mai însura…

– Pentru el n-a fost o glumă…

– Cum v-ați întâlnit? Nu pare genul care să intre într-o universitate.

– Ne-am agățat unul pe altul într-un bar din fața hotelului lui. Eu îmi uitam necazurile cu gin.

Luke zâmbi.

– Aveai și atunci necazuri?

– Suferisem o dezamăgire în dragoste. Eram îndrăgostită de un coleg de trei ani, dar el tocmai se căsătorise…

– Și Jim?

– Ne-am întâlnit în bar și până la miezul nopții eram beți. El voia o soție pe care s-o arate băieților de acasă, eu voiam să plec de la Universitate înainte de apariția lui Paul „Formaldehidă", întors din luna de miere. Până dimineață, am ajuns la Yuma. Așa am devenit doamna Raines.

– Pare o prostie.

– A fost o prostie din partea amândurora.

– Dar păreai fericită când te-a adus în oraș.

– Tocmai asta e nostim. Eram fericită. Simțeam că încep o nouă viață și voiam să fie bine. Dacă Jim ar fi încercat la fel de mult ca mine, poate am fi reușit. Dar nu prea cred. Am început prost și n-aveam nimic în comun.

– Îți lipsește universitatea.

– Îmi lipsește munca mea.

– Și…

– Paul „Formaldehidă"? Nu mai contează. L-am uitat de mult.

– Te-ai gândit să te întorci?

– Da, m-am gândit. Jim mi-a spus și el de mai multe ori. Are dreptate. Oricum, nu e vina lui. Nu e făcut pentru căsătorie. Lui îi place să bea, să joace pocher și să stea cu băieții. Pentru astfel de bărbați, femeile nu înseamnă nimic. Nu mă părăsește pentru că nu vrea să se vorbească despre el, dar ar fi mulțumit dacă l-aș părăsi eu.

– Dar tu n-o faci.

– Unde să mă duc?

– Înapoi la munca ta.

Ea întoarse privirea.

– Nu, nu pot s-o fac.

– De ce nu?

– Nu pot să explic. Ar fi prea greu.

Bărbatul se ridică de pe pat.

– Ai prea multă mândrie prostească, Lena.

– Ce vrei să spui?

– Când faci o greșeală, nu vrei să recunoști. Mergi înainte, acoperind-o cu una și mai gravă, spuse el, îndreptându-se spre ușă.

– Unde te duci? îl întrebă ea.

– Să-i dau telefon medicului. Trebuie să mă întorc la serviciu.

– Ai hotărât că nu poți să mă ajuți.

Luke rămase în cadrul ușii, privind-o gânditor.

– Nu sunt decât un polițist, răspunse el. Cred că la douăzeci de ani citisei deja mai multe cărți decât voi citi eu o viață întreagă. Am intenții bune, dacă are vreo importanță. Dar știi la fel de bine ca mine de unde trebuie să vină ajutorul.

– De la mine, șopti ea. Dar e un drum lung, greu. Ginul e o soluție mai ușoară.

El clătină din cap.

– N-are rost să-ți spun că n-ai dreptate. Știi și tu. O să-i dau telefon doctorului din hol. La revedere, Lena. Dacă ai nevoie de ceva știi unde să mă găsești.

Ușa scârțâi ușor, închizându-se după el.

Ajuns în magazinul lui Dan Pooley, polițistul ceru o cafea.

– Nu știu cum poți să bei așa ceva pe căldura asta, Luke, zâmbi Dan, așezându-i ceașca în față. Am auzit c-ai văzut-o pe Lena azi.

Luke îi răspunse la zâmbet.

– Nu se poate ține un secret în orașul ăsta. Cine ți-a spus?

– Te-au văzut și doamna Butler și Ed Jeffers.

– El cred că ne-a văzut când am trecut pe lângă biroul șerifului. Îmi pare bine că nu și-a rupt un picior grăbindu-se să-ți spună vestea.

– Spunea că erai la volanul mașinii ei. Sper că nu e bolnavă?

– E în regulă, doar c-a stat prea mult în soare. L-am trimis pe doctor la ea, răspunse polițistul, aruncând o privire în jur în căutarea unei salvări. Fu încântat s-o vadă pe Paula Haller care tocmai intra și speră ca fata să-l zărească.

– Era beată? întrebă vânzătorul în șoaptă.

Luke dădu din cap.

– Nu, nici gând. Era doar vina căldurii.

– Oamenii vorbesc, Luke, adăugă bărbatul, clătinând nemulțumit din cap.

Polițistul privi în direcția fetei, apoi se încruntă și puse ceașca de cafea pe masă, făcând un zgomot destul de puternic.

Paula era în fața raionului de țigări privind în sus spre un străin. Profilul acestuia îi era foarte cunoscut polițistului.

Părul străinului era alb, contrastând cu figura întunecată, care nu era prea tânără dar nici prea bătrână ca să justifice culoarea părului. Ochii lui erau negri, strălucitori, nasul drept și gura cu buze pline. O privea pe fată cu o expresie neliniștită, ca și cum ar fi fost luat prin surprindere. Luke îl urmări cu atenție cum ia un pachet cu țigări și se îndreptă spre casă, apoi se răzgândi, spunându-i ceva fetei. Ea zâmbi, dar și figura ei era marcată de neliniște. După răspunsul ei rămaseră tăcuți, dar privindu-se cu atenție.

Polițistul se ridică repede de pe scaun și se îndreptă spre raionul de țigări. În timp ce lua un pachet, i se adresă necunoscutului:

– Bună, Benedict. Stai în oraș?

Ochii strălucitori ai lui Eddie Benedict luciră. Era o reacție automată la uniforma lui Luke și, pentru o clipă, privi cu atenție bărbatul din fața lui. Când îl recunoscu, întinse mâna:

– Ofițerul Sheldon, nu?

Luke strânse mâna întinsă.

– Ai memorie bună.

Pumnii bărbatului se strânseră, ca într-un gest reflex.

– Anumite lucruri mi le amintesc foarte bine, spuse el. Nu cred că te voi uita vreodată.

– Locuiești în zonă?

Benedict aprobă cu un semn din cap.

– Am închiriat o fermă la marginea orașului.

– Ești venit cu afaceri?

Maxilarul lui Benedict se încleștă, apoi figura i se lumină. Era o reacție ciudată– reacția unui animal care, prin natură, e sălbatic și agitat, dar ale cărui obiceiuri au fost modificate de o schimbare în mediul de viață pe care n-o înțelege. Dădu din cap, învârtind un breloc de aur pe un deget.

– Nu, am venit doar să trăiesc o vreme în deșert.

– Credeam că ai venit cu afaceri.

Privirea întunecată deveni tăioasă.

– Am spus că am venit să trăiesc în deșert.

După o clipă de tăcere, privirea lui Eddie se întoarse asupra Paulei.

– Ea e Paula Haller, spuse Luke. Dacă vei sta mult în oraș, o vei mai vedea. E un fel de mascotă a orașului.

– Nu mai spune, murmură bărbatul. Abia ne-am întâlnit.

Polițistul continuă:

– Mă gândeam să vă prezint unul altuia mai formal. Paula, acesta este domnul Benedict. Poate ai auzit de el. Fotografiile lui apar din când în când în ziare.

– Am auzit de el, dar nu credeam că ne vom întâlni.

Cei doi schimbară o privire ezitantă. Brusc, Paula întinse mâna și Eddie i-o strânse cu destulă putere. Continuară să se uite unul la altul cu atenție.

Luke deveni nerăbdător.

– Cred că ar fi mai bine dacă ți-ai vedea de treburile tale, Paula.

Pentru prima oară, o umbră de amuzament apăru pe figura lui Eddie.

– Sunt o companie nepotrivită, asta vrea să spună ofițerul Sheldon.

Polițistul zâmbi.

– Mă întrebam dacă ți-ai dat seama.

– Știu destul de bine, răspunse bărbatul cu răceală, punându-și mâinile în buzunare și privind-o insistent pe Paula. Paula Haller. Am crezut că te-am mai văzut undeva, dar m-am înșelat.

După ce clătină gânditor din cap, se întoarse spre Luke.

– Cred că ne vom mai vedea, Sheldon. Voi mai sta prin zonă.

Se întoarse apoi pe călcâie și ieși din magazin.

Luke și Paula se îndreptară spre mese și se așezară.

– Nu știam că poți fi și nepoliticos, spuse ea.

– Ești prea tânără ca să fii agățată de un tip ca Benedict.

– Nu încerca să mă agați.

– Dar nici nu voia să-ți vândă o pereche de șosete.

Fata rămase o clipă de gânduri, iar Luke se întrebă la ce se gândește. Apoi își întoarse scaunul astfel încât îl putea privi în ochi.

– Și de ce e treaba ta?

Polițistul o privi surprins. Era prima oară când reacționa așa la un sfat de-al lui.

– Te cunosc de când erai mică, spuse el cu blândețe. O cunosc pe mama ta, iar ea ar avea aceeași părere în privința lui Benedict.

– Care e diferența dintre Fritzi și Benedict? întrebă Paula.

Luke se încruntă, dar nu încercă se răspundă la întrebare.

– El e un pește mai mare într-un lac mai mare, continuă ea. Cred că e realizarea lui și că înseamnă că e mai priceput și mai puternic.

– Poate să însemne și că n-are scrupule.

Paula începu să râdă. Nu încercă să-și ascundă ironia, iar Luke își dădu seama că fata știa mai multe despre afacerile mamei ei decât credea el.

– Nu poți să ai în același timp bani și scrupule, spuse ea.

Privirea lui Luke devenise blândă și plină de tandrețe.

– Eddie Benedict e periculos, repetă el.

– Poate, dar nu e mai rău decât Fritzi sau Pat Johnson sau chiar decât judecătorul Lindquist.

Polițistul își bău încet cafeaua.

– Paula, spune-mi, fiecare acțiune din viața ta a fost făcută pentru a câștiga ceva?

– Ce vrei să spui?

– N-ai făcut niciodată ceva pe care ai simțit nevoia să-l faci… chiar dacă nu-ți aduce nimic în schimb?

Amintindu-și refuzul de a primi banii de la doamna Butler, Paula roși. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva Luke aflase și folosea acest lucru împotriva ei. Apoi își dădu seama că era imposibil să fi aflat.

– Nu, minți ea. În general, fac lucruri pentru că o persoană mai mare îmi spune să le fac. De fapt, cred că e mai mult decât atât. Fac ce-mi spune Fritzi să fac pentru că e Fritzi – pentru că arată așa cum arată, face ceea ce face...

– Pentru că e o femeie puternică, completă Luke.

– E ceea ce voiam să spun. La fel e și cu Pat și cu judecătorul Lindquist. Toți sunt diferiți, dar sunt puternici. Îi ascult pentru că sunt oamenii care sunt. E un motiv foarte bun.

– Are rezultate imediate, recunoscu bărbatul. Dar e același lucru cu a spune că e bine?

Ea ridică din umeri.

– Nu e imposibil, nu?

Luke nu răspunse. Vedea o problemă pe care nu era sigur că ea o vede. În viziunea ei a „lumii ca o junglă", cel înțelept ascultă de cel puternic. Și în această junglă, Eddie Benedict e mai puternic decât Fritzi Haller.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, fata întrebă:

– Cum de vă cunoașteți?

– Vrei să afli cum cunoaște un „pește mare" un polițist neînsemnat ca mine? zâmbi el.

– L-ai cunoscut la accidentul soției lui?

El dădu din cap.

– Am ajuns acolo la douăzeci de minute după ce mașina a trecut peste pod. Benedict era într-o altă mașină, care venea la zece minute în urmă, cu un partener de afaceri. Când am ajuns eu, deja scosese corpul Angelei din mașina sfărâmată. Era un coșmar: sânge, resturi de creier, cioburi… Așa ne-am cunoscut.

– Da, îmi amintesc. Erau fotografii în ziar. Dar nu-mi aduc aminte de ce el conducea altă mașină…

– N-a explicat niciodată. A spus că era o problemă de familie… Ei, Paula, am întârziat și trebuie să plec. Ai mai multă grijă pe drum. Ieri, când veneai de la Pat, ajunsesei la șaptezeci la oră.

Ea dădu din cap cu un aer absent. Părea cufundată în gânduri.

Capitolul 5

Atmosfera de la cină era încordată. Nici Fritzi, nici Paula nu uitaseră ostilitatea din după-amiaza trecută. În timp ce-și beau cafeaua, fata simți că mama ei era pe punctul să reînceapă atacul. Numai că, în clipa în care își dregea vocea, sună telefonul.

Era Mike, barmanul, care povestea că la „Orhideea purpurie" avusese loc o bătaie în urma căreia fusese spart unul dintre geamuri. Imediat, Fritzi dădu telefon la biroul șerifului. Pentru că nu răspundea nimeni, se încruntă și formă numărul lui Pat.

– Da? răspunse soția acestuia.

– Bună ziua, doamnă Johnson. Pat e acasă?

Urmă o scurtă pauză, apoi veni întrebarea:

– Cine îl caută?

– Fritzi Haller.

Femeia trase aer în piept și continuă, cu o voce mai rece decât suflarea crivățului:

– Doamnă Haller, trebuie să vă rog să nu-i mai dați telefon soțului meu aici.

Înainte ca Fritzi să aibă timp să răspundă, receptorul fu trântit în furcă. Ea rămase o clipă nemișcată, apoi lăsă receptorul jos și, fără s-o privească pe Paula, ieși din cameră.

După plecarea mamei ei, fata se duse la fereastră, privind luna portocalie care răspândea o lumină ireală peste pământul deșertului. După un timp, se ridică și se îndreptă spre garaj.

Mașina mică, albastră, aluneca aproape fără zgomot pe șosea. Prin ferestrele deschise pătrundea un curent de aer care răvășea părul scurt al Paulei.

Nu știa de ce simțise nevoia să plece singură. O atrăsese lumina lunii și aerul răcoros al nopții, dar acum, singură în deșert, simțea că n-are nici un scop. Se întrebă dacă mama ei se întorsese și opri mașina, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă. În acea clipă zări, întunecat în lumina lunii, podul de parapetul căruia se lovise mașina Angelei Benedict, în urmă cu trei ani. Ca atrasă de o forță necunoscută, îndreptă mașina spre pod și opri lângă șosea.

Liniștea era apăsătoare. Ieși din mașină, trântind portiera cu un sunet sec și păși pe nisipul care scârțâia sub picioare. Farurile mașinii făceau umbre ciudate în fața ei, până în valea stâncoasă pe fundul căreia curgea râul. Paula rămase nemișcată, cu mâinile în buzunare, urmărind drumul unei șopârle care încerca să se ferească de lumină. Ridică apoi privirea spre pod.

Era o construcție simplă, solidă. Nimic nu mai rămăsese care să amintească de moartea îngrozitoare a femeii. O echipă de ingineri și de muncitori șterseseră orice urmă a acestei nefericite întâmplări. Cu toată privirea stăruitoarea a fetei, podul rămânea doar o simplă construcție.

Nemulțumită, oftă și se întoarse, pășind încet.

Când degetele ei atinseră portiera, zgomotul unor pași pe nisipul aspru o anunță că se apropia cineva. Se grăbi să deschidă ușa, dar înainte să intre în mașină, Eddie Benedict apăru în lumina farurilor.

La început fu impresionată de expresia de pe figura lui, luminată de razele lunii. Riduri adânci coborau de pe frunte, adâncind durerea care se citea în ochii întunecați. Era surprins la vederea ei, semn că fusese atât de adâncit în gândurile lui încât nu auzise zgomotul mașinii și nici nu zărise farurile. Păși repede afară din cercul de lumină, încercând să recunoască persoana de lângă mașină. Se apropie încet, cu grijă. Într-o clipă, ajunsese destul de aproape ca să-i vadă fața. Imediat, figura i se lumină și întinse brațele spre ea, într-un gest neașteptat. Cu toate acestea, înainte s-o poată atinge, păru să se trezească dintr-un vis, încruntându-se și încercând să-și revină.

– Ce faci aici? întrebă el.

– Mă plimbam. Ai mașina aici?

– Nu, clătină el din cap. Stau la doi pași. Era prea cald și am ieșit la o plimbare.

Părea că face un efort să vorbească și că-și găsește cuvintele cu greu.

– E bine să fii singură afară noaptea? întrebă bărbatul într-un sfârșit.

Ea ridică din umeri.

– Era prea cald, am ieșit să mă răcoresc.

– Să intrăm în mașină, propuse el. Cred că m-am îndepărtat cam mult.

Abia acum observă Paula că era transpirat, palid și că avea frisoane. Intră în mașină și așteptă ca el să se așeze în dreapta. Stinse farurile și se întoarse spre Eddie, urmărindu-l în tăcere în timp ce el își aprindea o țigară. Bărbatul se lăsă pe spate, privind spre silueta podului.

– Aici s-a întâmplat, spuse el.

– Da.

– Nu pare același loc.

– Cea mai mare parte din pod a fost reconstruită.

– Am crezut că-mi va face bine să-l revăd. Credeam că noaptea arată la fel, murmură el, punându-și mâna pe genunchi, ca să-și oprească tremurul degetelor. Acum, spune-mi de ce ești aici.

Îl privi repede, speriată de tonul vocii lui.

– Cred că voiam să văd podul, la fel ca tine.

– Ce importanță are pentru tine?

– Nu știu. Am vrut doar să văd unde s-a întâmplat.

– S-a întâmplat în urmă cu trei ani. De ce ai venit chiar azi?

– Abia acum te-am întâlnit.

Eddie se întoarse în scaun, ca s-o poată vedea mai bine. Zâmbi ușor.

– Numele tău e Paula Haller, îți place să te plimbi noaptea singură în deșert. Spune-mi mai multe.

Fata îi răspunse la zâmbet, întrebându-se de ce față de el, un bărbat mult mai puternic decât cunoscuții ei, se simțea sigură pe ea, spre deosebire de cum se simțea față de Fritzi, de Pat și chiar de Luke.

– Ce vrei să știi?

– Spune-mi orice. Vreau să te aud vorbind. De exemplu, ce ți-a spus polițistul după plecarea mea.

– Spunea că încercai să mă agăți.

– Te-a deranjat?

– Nu.

– Ești directă.

– Și tu la fel.

El zâmbi din nou, mai larg.

– Cum de ești atât de prietenoasă cu legea?

– Am crescut aici. Mama deține un bar pe strada principală.

– Da? Nu pare, nu ești atât de dură pe cât ar trebui. Așadar, ea cumpără prietenia legii.

– N-am spus asta.

– Ești destul de ciudată, râse el, dar ești o puștoaică în regulă.

– Mulțumesc.

– Te întorci în oraș?

– N-am ce face, răspunse ea, dând din cap.

– În acest caz, poți să mă lași la ferma mea în drum spre oraș.

– Bine, spuse ea încet, dar în voce îi răsuna o urmă de nemulțumire.

Bărbatul se întoarse spre ea și, când privirile lor se întâlniră, înțelese că o auzise. Degetele lui se îndreptară spre mâna ei, dar tocmai atunci tânăra porni motorul.

Merseră în tăcere timp de zece minute. Când opri în fața fermei, Eddie coborî repede.

– Mulțumesc pentru că m-ai adus, spuse el.

În acea clipă, ușa din față se deschise și un bărbat scund și îndesat, purtând o pușcă, apăru în fața casei, luminat de becurile din interior. Stătu o clipă nemișcat, încercând să străpungă întunericul, apoi întrebă, cu o voce nesigură:

– Tu ești, Eddie?

– Da. Dacă stai în fața luminii, pușca nu-ți va fi de nici un folos. Pot să te ciurui ca pe o rață de carton.

Bărbatul se retrase în umbră.

– Du-te înăuntru, Johnny. Vin imediat.

– Te simți bine? Nu te-am auzit când ai plecat, iar mașina e încă în garaj…

– Am spus să intri în casă!

Vocea era aspră, mai ales că bărbatul se apropiase de mașină.

Johnny se opri. Dar, înainte să plece spre casă, aruncă o privire în interiorul mașinii. Rămase uimit, holbându-se la Paula.

– La naiba. Ți-am spus să intri, spuse Eddie. E în ordine, Paula. În umbră semeni cu o persoană pe care am cunoscut-o amândoi. Nu-și dă seama că e nepoliticos.

Răceala din vocea lui Eddie păru să-l trezească pe Johnny, care se întoarse și porni încet spre casă.

Impulsul care o făcu pe tânără să reacționeze fu atât de puternic, încât o sperie. Coborî din mașină și se apropie de Eddie.

– Lasă-l să mă vadă în lumină. Cred că l-am speriat.

Bărbatul o prinse de braț cu putere.

– Intră în casă, Johnny. Acum! aproape strigă el.

Speriat, Johnny intră, trântind ușa.

După plecarea lui, cei doi rămaseră în întuneric, privind după el. Paula fu prima care își reveni. Degetele lui Eddie erau încă încleștate pe brațul ei, care aproape amorțise. Ridică privirea spre fața lui și descoperi că bărbatul o privea cu intensitate, ca și cum ar fi încercat să descopere în spatele ochilor ei ceva pe care îl dorea cu disperare.

– Paula, spuse el, polițistul de azi, Luke Sheldon, ți-a spus să nu mă mai vezi niciodată?

Nu răspunse, dar dădu din cap aprobator.

– Știi de ce a spus asta?

Îi înfruntă privirea fără teamă.

– Cred că știu. Poate. Nu știu… nu mai știu nimic.

– Știi cine sunt.

– Da, asta știu.

Fără s-o scape din ochi, o întoarse astfel încât figura ei fu scăldată de lumina palidă a lunii. Cu degete tremurătoare, îi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte. Apoi se aplecă încet și o sărută pe buze, cu o atingere ușoară, blândă.

– La asta se referea.

Cuvintele ajungeau cu greu la ea, în vârtejul de emoții care o copleșise. Își simțea inima bătând cu putere, gata să-i spargă pieptul.

Bărbatul o privea în tăcere. Părea să găsească în privirea ei ceva care-l făcea să ezite.

– Nu înțeleg poziția ta în această problemă, murmură el.

Vocea blândă pluti parcă pe lângă urechile Paulei.

– N-am nici o poziție.

– Nu știu de ce simt nevoia să te previn dar, dacă ai fi isteață, ai pleca acum. Și nu te-ai mai întoarce niciodată…

Cu o mișcare bruscă, palmele ei se ridicară spre umerii bărbatului. Lumina lunii străluci în lacrimile care îi curgeau încet pe obraz. Eddie i le șterse cu degetele, cu o atingere blândă.

– O să-l trimit pe Johnny la culcare, spuse el.

Degete cercetătoare mângâiară obrajii catifelați ai fetei, apoi i se strecurară în păr. O trase mai aproape, sărutând-o cu pasiune.

– Așteaptă-mă aici, mă întorc.

– Eddie, îl opri ea, spune-mi cu cine semăn. Când ne-am întâlnit azi nu știai, dar acum știi. Vreau să-mi spui.

O privi o clipă în tăcere.

– Te rog.

– O să rămâi, indiferent de cine este vorba? întrebă bărbatul.

Ea dădu din cap, înțelegând.

– Este…

– Da, este vorba despre soția mea, Angela.

Când se trezi a doua zi dimineață, Paula constată că valul de căldură înăbușitoare se ridicase. Ca bătute de vânt, dispăruseră și fuioarele de ceață care îi înveliseră gândurile noaptea trecută.

Când se întorsese de la Eddie, în timp ce conducea pe drumul luminat de lună, era conștientă de pasul făcut, dar emoția era copleșitoare. Adormise imediat ce se strecurase în pat.

Era destul de târziu când suflul răcoritor al vântului, răvășindu-i părul de pe frunte, o trezi. Întoarse capul pe pernă, privind dincolo de clădirile orașului, spre deșert. Pentru câtva timp, nu simți nimic

și nu se gândi la nimic. Rămase în pat, privind la întinderea deșertului fără s-o vadă, bucurându-se de adierea vântului.

Dar când se ridică și puse picioarele goale pe podea, o ușoară neliniște o cuprinse, care crescu în intensitate. Brusc, în timp ce se pieptăna în fața oglinzii, amintirea o lovi cu putere. În oglindă nu se mai zări singură, în pijama, ci zări imagini ale orelor petrecute cu Eddie. Emoțiile domolite de somn o copleșiră din nou.

Noaptea trecută, supărată pe Fritzi, păruse ușor să se îndrepte spre cineva mai puternic. Numai că acum valurile de emoții contradictorii amenințau s-o poarte spre o destinație necunoscută, fără control conștient din partea ei.

După ce făcu un duș rapid, își compuse o față calmă, care să reziste privirii scrutătoare a mamei ei și coborî la micul dejun.

La auzul pașilor, Fritzi se întoarse.

– Nu te mai duci la școală? întrebă ea.

Paula rămase o clipă nemișcată, cu mâna pe spătarul scaunului. Îi luă o clipă să înțeleagă că mama ei comentase la vederea hainelor pe care le purta.

– E sâmbătă.

Femeia împinse farfuria goală din fața ei, stingând țigara. Ochii ei scrutători se opriră pe figura tinerei. Imediat, se încruntă.

– La naiba! Asta înseamnă că dacă nu găsesc mărimea de geam potrivită, voi fi nevoită să stau până luni.

– Geam?

– Geamul pe care l-au spart neciopliții ieri, la bar. Trebuie să închid până îl înlocuim. O să mă duc în oraș după masă. Dacă vrei ceva făcut repede și bine, cel mai indicat e să-l faci singur. Unde te duci, draga mea? La Pat?

Paula dădu din cap. Era uimită că mama ei nu observase nimic seara trecută. După plecarea lui Fritzi, zâmbi mulțumită. Problema cu geamul apăruse în cel mai bun moment.

După masă se îndreptă spre ferma Hambly. Casa brună, mare, se înălța în soare, reală. Tânăra rămase în mașină, privind-o cu ochi mari. Înainte să-și piardă curajul, ieși din mașină și fugi pe scări, până la ușă. Mai rămase câteva minute nemișcată, înainte să apese pe sonerie. Nu răspunse nimeni.

Mâinile îi transpiraseră, așa că le șterse pe pantaloni. Respirând mai calm, se întoarse să coboare scările.

Deodată, îi veni ideea că ar putea fi în curtea din spate, de unde nu puteau auzi soneria. Rămase o clipă nemișcată, apoi se întoarse și înconjură casa.

Erau acolo. Putu să-i zărească imediat. Erau cu spatele la ea, stând pe scaune la soare. Johnny era lăsat pe spate, privind spre cer, iar Eddie fixa cu privirea clădirea fermei. Mânecile cămășii lui albe erau ridicate, iar degetele fine se plimbau pe brațul scaunului.

– Mai vrei niște cafea, Eddie? Mai e.

Eddie privi spre însoțitorul lui.

– E bine aici, nu? întrebă el cu o urmă de uimire. Cred că îmbătrânesc, dacă-mi place să stau la soare.

– Asta a spus și doctorul să faci. Să stai la soare, să te odihnești și îți vei reveni imediat. Apoi ne întoarcem la Los Angeles și le arătăm noi tipilor ălora. Au profitat de neatenția ta…

Eddie Benedict dădu din cap.

– Nu mă simt ca și cum m-aș mai duce vreodată la Los Angeles.

– Nu e de mirare. Așa și trebuie să te simți acum. Dar în curând, după ce te vei simți mai bine, o să te trezești că te interesează ce fac băieții și cum merg treburile. În acea zi, voi începe să împachetez.

– Cred că ești al naibii de plictisit să joci rolul asistentei medicale.

Johnny își întoarse privirea de la soare.

– Nu sunt plictisit.

– Suntem împreună de mult timp…

Johnny se ridică, punându-și mâinile în buzunare. Rămase o clipă privindu-l pe Eddie.

– Da, murmură el, întorcându-se.

În acea clipă o zări pe Paula.

Rămase o clipă nemișcat, privind-o cu atenție. Nu spuse nimic, ci doar o privi cu răceală. Eddie simți ceva, așa că se întoarse în scaun.

Paula se îndreptă repede spre ei. Inima îi bătea tare și simțea că a greșit, că le-a violat intimitatea.

Benedict zâmbi și se întoarse spre gardul ocolului pe care își sprijinea picioarele.

– Bună, puștoaico. Stai jos. Vrei niște cafea?

Ajunse lângă el și se urcă pe gard, așezându-se cu mâinile pe genunchi. Nu știa ce să spună, așa că rămase tăcută, privind în jos spre el.

– Adu trei cești cu tine, Johnny, spuse Eddie. Toată lumea era cam agitată aseară, Paula. N-am prea ținut cont de formalități. Cred că ți-l amintești pe Johnny.

Ochii bărbatului scund erau încă fixați pe figura ei. Când ridică privirea, își dădu seama că n-a mai văzut vreodată ochi de o asemenea culoare. Erau de un brun deschis, cu sclipiri de mahon și păreau să privească dincolo de ea. Cu toate că dădeau senzația de adâncime, erau mici, acoperiți de sprâncene groase. Obrajii lui erau rotunzi, iar buzele pline. Bărbatul întinse mâna, iar ea răspunse la gest. Strângerea lui era puternică, hotărâtă, semn al unei forțe ascunse.

– Ar trebui să-ți cer scuze, spuse el. Cum vrei să fac? zâmbi bărbatul la vederea roșeții de pe obrajii ei.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze, răspunse ea.

Eddie Benedict se întoarse spre ei.

– Mai bine aduci cafeaua.

Ochii ciudați străluciră brusc, ca și cum ar fi râs, dar Paula nu știa dacă era adresat bărbatului din scaun sau sieși.

– Nu sunt deloc educat, zâmbi bărbatul spre Paula. Am avut o copilărie tristă.

– Ți-am spus să aduci cafeaua, Ryan, interveni vocea rece a lui Eddie. Cred c-ar fi mai bine dacă m-ai asculta.

Johnny îl privi curios.

– Bine, răspunse el. Foarte bine, Eddie.

Se întoarse pe călcâie și plecă. După ce rămaseră singuri, Eddie continuă să privească pământul din fața lui.

– Cum merge? întrebă el brusc.

Paula zâmbi.

– E bine.

– Ai ajuns acasă cu bine? Nu te aștepta mama ta?

– Nu.

– Dar cum te simți tu? N-ai mustrări de conștiință?

Ea clătină din cap.

– Dar regrete?

– Puține.

Bărbatul se ridică și se opri lângă ea.

– Cred că e firesc să fie așa.

Îi puse mâinile pe umeri și o trase spre el, ajutând-o să coboare. Pentru un timp, rămase privind-o cu atenție în ochi, ca și cum ar fi putut trece dincolo de privirea ei cenușie și să ghicească la ce se gândește. Apoi, luându-i fața în mâini, o sărută cu pasiune. Luând-o de mână, o duse spre unul dintre scaune. Se așezară unul lângă celălalt, încă ținându-se de mână.

– Ce faci în perioadele în care nu ești aici? întrebă el.

– Ce vrei să spui?

– Cum îți petreci zilele? Ce fel de viață duci?

Ea zâmbi.

– Păi, mă duc la școală, apoi acasă. Uneori mă duc la ferma șerifului Pat Johnson.

– Ai mulți prieteni? Copii de vârsta ta?

– Nu… n-am, răspunse ea încet.

O privi cu atenție.

– De ce? Sau nu vrei să vorbim despre asta?

Paula ridică din umeri.

– Nu există nici o explicație.

– Înțeleg. De unde ești? Seara trecută mi-ai spus că mama ta are un bar în oraș. Te-ai născut aici?

După o clipă de tăcere, Paula răspunse:

– Tatăl meu lucra în port, în New Jersey. După ce a murit, mama a deschis un local în Paterson.

Eddie o privi cu interes.

– A fost omorât?

– A avut un accident în timpul descărcării unor mărfuri. S-a întâmplat la un an după nașterea mea.

– Și cum ați ajuns în deșert?

– Lui Fritzi i-a recomandat medicul un climat uscat. Era acum zece ani. Toate afacerile ei sunt aici. Nu cred că vom mai pleca.

– Ai vrea să pleci?

Tânăra dădu din cap.

– Nu cred. Nu mai știu alt loc.

Rămaseră un timp tăcuți, iar Eddie o strângea din când în când de mână.

– Cred că ai avut o copilărie foarte dificilă – cu mama ta care are un bar într-un oraș ca ăsta. Are numai atât?

Paula nu răspunse nimic, dar dădu încet din cap.

– Înțeleg despre ce e vorba, e afacerea clasică, din care profită cu toții. Mai puțin tu. Ar fi trebuit să faci școala în altă parte.

– Fritzi nu crede că e o soluție să fugi din calea necazurilor.

O privi brusc, scrutător. Tânăra simți că, fără să știe, trecuse o barieră spre lumea privată și misterioasă a lui. Dar, după o clipă, bărbatul ajunse la concluzia că invadarea nu fusese deliberată, așa că se relaxă.

– Bine, spuse el. Îmi datorezi încă trei răspunsuri la întrebări neplăcute. Uit tot timpul că ești prea tânără ca să ai grijă de tine și te întreb o mulțime de lucruri care nu sunt treaba mea.

– Ba e treaba ta, răspunse ea.

Bărbatul o privi și clătină din cap încet, cu tristețe.

– Să nu faci greșeala asta, puștoaico. Nu așa ne-am înțeles.

În tăcerea grea care se lăsase, obrajii Paulei deveniră roșii ca focul. Se străduí să-și recapete stăpânirea de sine.

– Nu asta voiam să spun, spuse ea cu o voce calmă, fără nici o expresie pe figură. Nu încercam să mă agăț de tine.

Bărbatul o privi cu o expresie amestecată, în același timp de jenă și de ușurare. Apoi se ridică, trăgând-o în picioare.

– Mai bine mergem în casă dacă vrem să bem cafea. Ideea lui Johnny de a fi discret înseamnă a nu o mai aduce deloc.

Ajunși la ușă, Eddie o deschise, făcându-i semn să intre. În bucătărie, Johnny stătea lângă sobă, răsfoind o revistă. La auzul pașilor, ridică privirea, privindu-l întâi pe Eddie, apoi fixând-o pe tânără cu o expresie enigmatică.

– Așa ne aduci cafeaua afară? întrebă Benedict.

Johnny aruncă revista și ridică ibricul de cafea. Un amuzament ciudat sclipea în privirea lui.

– Nu credeam că o să terminați atât de repede.

Din întâmplare, Paula prinse licărirea nemulțumită din ochii lui Eddie, înțelegând că alegerea cuvintelor fusese deliberată.

– Uneori mă gândesc ce bine mi-ar face dacă m-aș odihni o perioadă. Singur, spuse Eddie.

Johnny zâmbi. Figura lui pătrată fu cuprinsă de o bună dispoziție contagioasă.

– Nici chiar atât de singur, Eddie. Nu fără mine. Sunt indispensabil, aproape un obicei.

– Din când în când, mai renunți la obiceiurile proaste.

Bărbatul de pe scaun se ridică, turnând cafeaua în cești, dar umerii lui se mișcau din cauza râsului. Eddie își strânse pumnii, dar figura lui rămase calmă și nu spuse nimic. Se așeză pe un scaun și gustă din cafea.

– E bună? întrebă Johnny, bine dispus.

– Da, faci o cafea bună.

Ryan se întoarse spre Paula.

– Sunt un tip foarte folositor, spuse el.

Tânăra simți din nou că aceste cuvinte aveau și un sens ascuns.

– Chiar ești?

– Foarte, foarte folositor… Întreabă-l pe Eddie. Sunt unul dintre cei mai folositori oameni pe care i-a întâlnit. Nu-i așa, Eddie?

Benedict rămase cu privirea fixată în ceașca de cafea, fără să răspundă.

Johnny nu părea să aștepte vreun răspuns. Fluierând vesel, luă revista care căzuse sub masă și începu s-o răsfoiască din nou.

Paula îl privi pe Eddie, dar el nu ridică privirea spre ea. Timp de câteva minute, tânăra avu impresia că ambii bărbați uitaseră de ea. Își bău repede cafeaua și se ridică.

– Cred că acum voi pleca, spuse tare.

Eddie ridică privirea, curios.

– Dar abia ai venit.

– Oricum, trebuie să plec.

El se încruntă.

– Dacă așa vrei… O să te întorci?

– Nu știu.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu nici ce vreau să spun. Vreau să mă gândesc.

El se ridică pe jumătate din scaun, dar se răzgândi și se așeză la loc, zâmbind.

– Te vei întoarce, spuse el.

Ochii cenușii îl priviră lung.

– Poate.

– O să te întorci, repetă el.

Fără să răspundă, se întoarse pe călcâie, ieșind din cameră. Eddie Benedict rămase privind după ea, dar Johnny Ryan nu ridică privirea din revista de pe masă.

Pornirea mașinii și conducerea ei de-a lungul drumului care ducea spre șosea o făcu să scape de sentimentul de părăsire care o aștepta. În efortul de a scăpa de el, conduse cu viteză, trecu de ferma lui Pat Johnson, trecu de oraș și pătrunse adânc în deșert. Nu-și dădu seama că se îndrepta spre ferma familiei Halverson până când nu opri în fața porții.

Bătrânul Halverson stătea la umbra unui copac lângă ocol. Cu toate că expresia de pe fața lui arsă de soare nu se schimbă, privirea pe care i-o aruncă era plină de interes, iar Paula știu că era prea târziu să regrete că a venit.

Spre marea ei surpriză, nu spuse nimic despre mama ei sau despre ponei, ci zâmbi și, scoțându-și din gură pipa pătată de tutun, arătă spre un cal pătat, legat într-un colț al ocolului.

– Ia-l pe Rob dacă vrei, spuse el.

Paula îl privi cu recunoștință, mulțumită că accepta prezentul fără să mai aducă aminte de trecut.

– Aș vrea să călăresc în deșert o oră, două…

El dădu din cap.

– Rob, repetă bărbatul.

Părea că simțise nevoia ei de liniște. Paula sări în șa și conduse calul afară din ocol, apoi mai departe. La ieșirea din ocol îi întâlni pe Bob și pe Jane, fiul și nora bătrânului care se întorceau de la un exercițiu cu trei ponei. Cu toate că erau obosiți și transpirați, păreau fericiți și o salutară zâmbind.

Îndemnă calul să galopeze mai repede, îndreptându-se spre dealurile care se zăreau spre orizont. După un galop, Rob încetini, purtând-o la pas. Aerul era proaspăt și răcoros, iar iarba părea îmbietoare. Coborî, lăsând calul să pască și se întinse în iarbă. Urmări cu privirea norii albi, care se mișcau repede.

Simți cum se liniștește. Soarele îi încălzea corpul tânăr, iar vântul îi mângâia obrajii înfierbântați.

Deodată, Eddie Benedict și ciudatul lui prieten nu mai erau decât niște umbre întunecate din trecut. Păreau că fac mai degrabă parte dintr-un vis. Oare ce făcuse noaptea trecută? Ce fuseseră acele clipe întunecate în care se dăruise mâinilor cercetătoare ale unui străin? Cum reușise acesta să-i transforme toate gândurile într-un vârtej amețitor? Și de ce ochii prietenului lui erau plini de un amuzament ciudat?

La amintirea privirii lui Johnny tresări, cu o repulsie bruscă. Se ridică și, sărind în șa, conduse calul spre fermă.

Capitolul 6

Pat Johnson se trezi în zori. Se întoarse și încercă să adoarmă din nou, dar nu reuși. Se simțea înțepenit, iar mușchii spatelui protestau. Nu știa ce visase, dar aruncase pătura de pe el.

Se ridică și făcu mișcări ușoare, încercând să-și revină. Ira încă dormea, sforăind ușor, cu gura deschisă. După scandalul și acuzațiile făcute, îi fusese teamă că-l va părăsi. Se simțea bătrân și nu voia să fie singur. Abia acum înțelegea că femeia n-avea nici o intenție s-o facă. Adevărul, oricât de neplăcut, era că acum, ca soție de fermier, Ira avea ce nu-și putuse permite niciodată ca profesoară.

Se îndreptă spre fereastră, aruncând o privire spre terenurile care îi aparțineau. Zâmbi, întinzându-se, dar apoi deveni atent. Furișându-se pe lângă hambarul proaspăt vopsit, îl văzu pe Tom Hansen. Chiar de la fereastră, Pat înțelese că bărbatul avea ceva de ascuns.

Se întoarse și intră în baie.

Cele cinci zile care trecuseră de la moartea lui Paul Kennedy, Pat îl ținuse pe Tom la fermă, într-un fel de suspendare neoficială. Nu

avusese loc nici o scenă între ei. Pat nu întrebase nimic despre moartea beţivului, iar Tom nu făcuse nici un comentariu. Era de la sine înţeles că, pentru o perioadă, Tom era mai de folos la fermă decât la birou. Cu toate că nu spusese nimic, Pat simţise că prietenul lui nu era mulţumit.

În timp ce se îmbrăcă repede, şeriful încercă să înţeleagă ce însemnau mişcările surprinse mai devreme. Era neliniştit, dar nu ştia prea bine de ce.

Zece minute mai târziu, închise uşa dormitorului după el şi coborî repede scările.

Tom era prea ocupat ca să-l observe. Părea că uitase grija de mai devreme şi acum stătea pe poarta care făcea trecerea spre ocol. Deschise uşa şi armăsarul medaliat al lui Pat apăru. Tom sări în spatele lui, ţinând o mână în aer şi cu cealaltă strângând frâul. Armăsarul o luă la goană, iar bărbatul din spatele lui rezistă până la jumătatea ocolului când o mişcare bruscă, plină de energie, îl aruncă din şa. Înfuriat, animalul dădu două lovituri cu copita în corpul căzut, apoi alergă la celălalt capăt al ocolului.

Pat puse mâinile în buzunare şi intră în ocol.

Trecură câteva secunde până când Tom se mişcă. Se ridică greu, ţinându-se cu mâinile de stomac. În clipa în care îl zări pe şerif se întunecă şi păşi încet spre el, cu paşi mici.

– Aş vrea să uiţi prostiile astea de rodeo, spuse Pat. Ai avut noroc, armăsarul putea să te omoare.

Tom zâmbi şi se sprijini de gard, privind în pământ. Numai că Pat nu renunţa aşa uşor şi îl fixă cu privirea până când ochii albaştri priviră în direcţia lui.

– Ce ţi-ai pus în gând? întrebă el. O glorioasă revenire?

Ochii albaştri luciră mânioşi.

– La naiba, nu.

Urmă o lungă tăcere.

– Păi, am avut impresia că așa ceva plutește în aer, continuă șeriful. Așa pare. Arăți ca un tip care vrea să exerseze și poate să se întoarcă la spectacole. Desigur că e o prostie, nu?

– Da, murmură Tom.

– Nu e ca și cum ai fi un oarecare dornic să se întoarcă. Tu erai bun. Trebuie să fii foarte bun când te întorci. Și, după cum știi prea bine, ai intestinele făcute praf.

Celălalt bărbat era tăcut, dând din cap și zâmbind.

– Nu e adevărat?

– Ba da.

– Atunci, de ce îmi călăreai cel mai bun armăsar în halul ăsta?

Tom ridică din umeri, privindu-l ca și cum voia să plece.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu știam că te va deranja atât de tare.

– Nu pleca așa. Stai aici, cu mine.

Tom ridică ochii spre cer, dar se așeză pe gard.

După câteva minute de tăcere, Pat spuse:

– Acum te doare burta, nu-i așa?

Tom îl privi furios. Vrând să pară un bărbat care transpiră după un exercițiu fizic, își șterse fruntea de o paloare nefirească.

– Nu.

– N-ai decât să minți dacă vrei, dar rămân la părerea mea. Dacă te doare, e pentru că n-ar trebui să mai faci astfel de efort. Dumnezeule, dacă nu vreau să ajungi la cimitir, cred că trebuie să te urmăresc zi și noapte.

Tom dădu din cap, într-o apreciere ironică a grijii pe care o manifesta pentru el.

– Nu vrei să intri și să te întinzi? întrebă Pat.

Bărbatul vru să spună ceva, dar se mulțumi cu a clătina din cap disprețuitor.

Șeriful sări de pe gard și rămase în fața lui Tom, privindu-l.

– Ești sigur că te simți bine?

Bărbatul îi aruncă o privire lungă, trase aer în piept și murmură că se simte bine.

Pat se simți copleșit de furie. Știa că, dacă nu pleca, Tom va continua să stea pe gard, negându-și durerea până când va leșina. Pentru o clipă vru să stea, dorind să-i dea o lecție, dar se răzgândi. Furia îl părăsi repede. Nu-l mai văzu decât pe Tom Hansen, bărbatul la care ținea, care era nefericit, iar această stare de fapt era pe punctul să-l lase fără singurul prieten. Știa că pentru Tom, fosta stea a întrecerilor de rodeo, nu va fi niciodată destul să lucreze într-o fermă. Avea nevoie de putere, de autoritate.

Pat lua întotdeauna deciziile potrivite fără să clipească.

– Vreau să vii la birou după-amiază, spuse el. Ai stat prea mult aici și îți vin idei proaste.

Se întoarse repede, fără să aștepte un răspuns. Știa că nu va trece mult și sentimentul de prietenie se va întoarce, o dată cu glumele și escapadele nocturne. Acum era prea devreme. Așa că nu privi înapoi, știind că Tom îl privea nemișcat, iar ochii lui albaștri erau plini de triumf și de ironie.

Cu toate că nu regreta ce făcuse, Pat se simți prost toată dimineața. Nimic nu părea să-l mulțumească, nici cotația la bursă, nici micul dejun.

Luke Sheldon veni să-l anunțe că unul dintre armăsarii lui fusese văzut singur prin apropierea șoselei. Polițistul rămase un pic la soare, în fața fermei lui Pat.

– Jim Raines l-a îngropat azi pe Kennedy, spuse Luke.

Pat ridică din umeri.

– E ciudat cum un om poate să dispară așa, fără să deranjeze pe nimeni… continuă bărbatul.

– Nimeni n-a auzit de el, n-a fost decât un vagabond, răspunse șeriful.

– Cred că da…

După o pauză, Luke adăugă:

– L-am văzut pe Tom azi în fața biroului. Se lupta cu un beţiv pe care voia să-l bage înăuntru.

Privirea lui Pat era tăioasă.

– Nu l-am văzut niciodată să trateze un beţiv cu atâta delicateţe, continuă poliţistul. Cred că e în toane bune.

– În ultimele zile a fost aici, am avut nevoie de ajutor. Cred că se bucură să fie înapoi la serviciu.

– Păcat că a fost accidentat, observă luke. Ar fi putut să continue concursurile.

Bărbatul nu-şi explică declaraţia, cu toate că Pat aştepta. Şeriful avea senzaţia neplăcută că ar merita să afle gândurile poliţistului.

În clipa următoare, o maşină mică şi albastră apăru pe drumul spre fermă. Cu enervare şeriful înţelese că vizita Paulei îl făcea să scape ultima ocazie de a afla dacă Luke îl suspectează sau nu pe Tom de moartea beţivului. Era nemulţumit de vizita fetei şi pentru că Ira putea oricând să apară. Orice amintire a familiei Haller nu făcea decât să înrăutăţească relaţiile dintre ei.

– Bună, Pat, spuse Paula. Bună, Luke.

Era surprinsă să vadă ce bine îi pare să fie cu ei. Probabil că făceau parte din viaţa ei de până ieri.

– Paula, spuse Pat cu gravitate, n-ar trebui să fii aici. Ştii foarte bine.

Speriată, neînţelegând ce gândea şeriful, tânăra se întoarse spre Luke. Figura lui blândă nu spunea nimic.

– Mama ta nu vrea să fii în preajma crescătorilor de vaci. Nu e un mod de a face o doamnă din tine.

Paula zâmbi, simţind gluma.

– De când încearcă să facă o doamnă din mine?

– Ai șaptesprezece ani. E timpul să începi. Iar hambarul meu nu e cel mai potrivit loc.

– Iar te-a certat Fritzi, Pat?

– Da.

– Sper că nu te-ai supărat pe mine?

– Nu, sigur că nu.

– În acest caz, încă suntem prieteni. Iar eu n-am făcut decât să mă opresc pentru o vizită prietenească. Dacă vrei, Frizi nu trebuie să știe.

– Paula, problema nu e dacă sunt sau nu supărat pe tine. Știi foarte bine că nu pot să mă supăr pe tine. Numai că ești mare, acum. N-ar trebui să stai aici, cu toți băieții aceștia care miros a cal. Ar trebui să fii…

Șeriful se opri brusc, dându-și seama că era pe punctul să se apropie de imaginea stereotipă a tinerei care trebuie să-și găsească un soț potrivit.

Era prea târziu. După privirea din ochii cenușii ai fetei își dădu seama că ghicise ce voise să spună. Se simți vinovat. Nu era prea clar cum afacerile profitabile pe care le avea împreună cu Fritzi afectau viitorul Paulei, dar știa că avea o parte din vină.

– Mă pui într-o situație dificilă, Paula. Mama ta are încredere în mine, înțelegi ce vreau să spun? Nu pot s-o răsplătesc ajutându-te s-o înfrunți.

Pierzând sprijinul prietenului în vârstă, tânăra se apropie de Luke. El privise totul cu un interes obișnuit, dar acum când o simți aproape, o privi cu atenție, văzându-i neliniștea. O cuprinse cu un braț liniștitor.

– Cred că trebuie să plec, spuse polițistul. Vrei să te conduc la mașină?

Pat ridică privirea spre Luke.

– Pleci așa de repede, Luke?

– Da. Vii, Paula?

Tânăra se strecură în mașină.

– Nu știam că ești atât de grăbit, continuă șeriful.

– Da, răspunse polițistul, așezându-se la volan.

Pat puse un braț pe mașină și se aplecă, privind spre Paula.

– Sper că nu ești supărată.

Obrajii tinerei se îmbujorară.

– La ce mi-ar folosi?

– Nu așa se vorbește.

– Se pare că nu voi fi cine știe ce doamnă.

Mașina porni, alunecând încet spre marginea drumului. Când ajunseră la șosea, unde tânăra își lăsase mașina, Luke opri. Paula coborî și rămase o clipă privindu-l.

– Mulțumesc, Luke.

– Unde te duci acum? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

– Nu știu. Fritzi s-a dus în oraș să ia un geam pentru bar… Cred că mă duc acasă.

Se întoarse spre mașină, dar polițistul o strigă. Figura lui bronzată era luminată de unul dintre puținele lui zâmbete jucăușe.

– Vino la mine, propuse el. O să fac o cafea și te poți preface că sunt unul dintre băieții lui Pat.

Paula clătină din cap.

– Ai fost de serviciu azi noapte. Ai nevoie de somn.

– Nu sunt obosit. Oricum, aș vrea să stau de vorbă cu tine.

– Eu nu vreau să stau de vorbă.

– Bine, în acest caz vom sta pur și simplu.

Sub privirea lui plină de afecțiune, încăpățânarea tinerei se topi. Zâmbi:

– O să te urmez.

Ajunși acasă, Luke puse ibricul pentru cafea pe foc și se așeză lângă ea. Tăcerea lui era liniștitoare. Simțind cum se eliberează încetul cu încetul de agitația ultimei zile, cum devine din nou sigură pe ea, știu că era pe punctul să-i vorbească despre problemele ei.

Dar, în clipa în care nevoia de a se destăinui o împinse să deschidă gura, zgomotul unor pași o opri.

– Luke, ești acasă? se auzi vocea Lenei Raines.

Figura palidă, cu pata de culoare a rujului apăru la fereastră.

– Bună, Paula. Luke e acasă?

– Da, Lena, răspunse polițistul. Ce este?

Femeia ajunse la ușă, iar Luke îi deschise. Purta o haină lungă, în două culori, albastru și galben, scoțându-i în evidență albastrul ochilor. Părul lung, blond, se desprinsese din agrafe, căzându-i în valuri pe umeri.

Luke se întinse și-i luă o frunză uscată de pe un umăr.

– Pe unde ai fost? întrebă el. Pe la râu?

Femeia intră în casă, așezându-se lângă Paula.

– Am făcut o plimbare lungă în după-amiaza asta, spuse ea. Acum vin de la râu. Înainte să mă duc acasă, m-am gândit să-ți fac un raport al comportamentului meu exemplar.

Luke zâmbi.

– Singura răsplată pe care ți-o pot oferi e o cafea.

– Mă voi mulțumi cu atât.

Brusc, Lena privi spre Paula.

– Poate întrerup ceva? Stăteați de vorbă?

Tânăra aruncă o privire spre Luke. Pe figura lui se citea mândria și satisfacția.

– Nu, nu, răspunse ea repede.

Vedea că între cei doi exista un sentiment de prietenie și încredere care o umplu de tristețe. Se simțea singură, la fel cum se simțise când Pat îi închisese ușa fermei.

Luke umplu ceștile de cafea.

– Dacă îți face plăcere, o să facem același lucru mai des, Paula, zâmbi el.

Tânăra dădu din cap, dar, cu toate că bea și vorbea cu ei, simțea că momentul adevărului trecuse. Căldura și afecțiunea dintre cei doi îi aducea aminte de căldura pe care o căutase noaptea trecută în brațele lui Eddie Benedict.

Plecă repede, lăsându-i singuri.

Acasă, în camera ei, răsfoi o carte, ascultă muzică și privi pe fereastră. Orele până la întoarcerea lui Fritzi păreau lungi și goale.

A doua zi auzi în sfârșit zgomotul mașinii mamei ei. Nerăbdătoare, alergă pe scări și ieși s-o întâmpine. Fritzi coborî din mașină și își sărută fiica.

– Draga mea, ajută-mă să duc bagajele în casă.

În timp ce Paula scotea bagajele de pe scaunul din spate, Fritzi rămase privind-o cu atenție.

– E ceva în neregulă? întrebă ea.

– Nu, sigur că nu.

– Ce-i cu această primire?

Paula se aplecă, întinzându-se să scoată haina de pe scaun.

– Eram plictisită. Cred că mi-a fost dor de tine… Te duci la „Orhideea purpurie" diseară?

Fritzi oftă:

– Dumnezeule, chiar nu-mi face plăcere să mă gândesc la așa ceva după o călătorie grea. Dar va trebui să mă duc după masă.

– Pot să merg cu tine? întrebă Paula. Nu voi intra în bar. O să stau în birou până îți termini treaba.

– Mă întorc repede, încercă să evite discuția mama ei.

– Nu pot să merg cu tine?

Femeia se încruntă.

– Draga mea, știi că nu-mi place să mergi acolo…

– Dar am fost prin localuri toată viața.

– Când erai mică era cu totul altceva. Acum ești mare.

Paula zâmbi ciudat.

– Nu e puțin cam târziu să încerci să mă faci respectabilă?

Încruntarea lui Fritzi se accentuă.

– Nu sunt sigură că-mi place ce vrei să spui.

Tânăra continuă s-o privească.

– Fritzi, spuse ea cu nerăbdare, ia-mă cu tine. Lasă-mă să învăț cum să te ajut. Va trebui să știu cum se fac toate. Sunt destul de mare să încep să învăț.

– Nu vreau să creez o dinastie, Paula. Nu-ți face griji, voi avea grijă de tine. Nu va trebui să muncești.

– Dar vreau să muncesc. Vreau să fac și altceva decât să stau tot timpul în casă.

Mama ei zâmbi:

– Iubito, te rog. E patru după-amiază și abia m-am întors dintr-o călătorie lungă. Sunt obosită. Miros ca un animal și trebuie să fac o baie. Nu vreau să stau în drum cu o valiză în mână în timp ce hotărâm ce vei face cu restul vieții tale.

– N-am întrebat decât dacă pot să merg cu tine în această seară.

Fritzi clătină din cap.

– Iar eu ți-am răspuns. Ți-am mai spus. Nu vei intra în această afacere, vei merge la școală și vei învăța. E destul pentru prezent.

Paula luă câteva bagaje și se îndreptă spre casă. Când îi ținu ușa deschisă lui Fritzi, ochii lor se întâlniră.

– Nu, Fritzi, șopti Paula. Nu e destul.

Fără să-i răspundă, femeia trecu mai departe.

O săptămână mai târziu, Paula se duse la piață să cumpere pătrunjel. Când întinse banii vânzătorului, un bărbat cu un coș mare intră pe ușă. Era Johnny Ryan.

Bărbatul rămase o clipă nemișcat, privindu-i figura speriată. Apoi trecu mai departe, alegând niște portocale.

Când vânzătorul plecă să-i aducă restul, Ryan întoarse capul astfel încât să-i vorbească fără să atragă atenția.

– Nu te-am mai văzut în ultimul timp.

– Nu?

– Ești supărată?

– Nu, sigur că nu.

– Eddie se întreabă ce ți s-a întâmplat.

– Am fost ocupată.

– Nici chiar atât de ocupată, o ironiză el.

După o scurtă ezitare, recunoscu:

– Nu chiar atât de ocupată.

Nu știa la ce să se aștepte pentru sinceritatea ei, dar zâmbetul de răspuns fu neașteptat.

– Ne mai vedem, spuse el, îndepărtându-se.

După ce luă restul, ieși în lumina soarelui. Apoi, brusc, se opri. Pentru o clipă, avu impresia că va leșina, pentru că nu mai putea să respire.

O mașină mare, neagră, era oprită în fața magazinului. La volan, fixând-o cu atenție, era Eddie Benedict. Bărbatul nu spuse nimic, nu făcu nici o mișcare, dar nici nu-și luă privirea de o intensitate dureroasă de la ea.

Încet, fără să-și dea seama ce face, ajunse în fața mașinii. Privindu-l, se forță să zâmbească. Nu știa de ce se simțea atât de copleșită la vederea lui, de ce sângele ei părea deodată pe jumătate apă de mare și de ce simțea că se sufocă. Înțelegea că bărbatul citea neliniștea ei ca pe o carte deschisă.

– Credeam că te vei întoarce să mă vezi, Paula, spuse el, cu o voce foarte joasă și foarte blândă.

Dădu din cap, fără să-i poată răspunde.

– Mi-ai lipsit. Am fost surprins cât de mult mi-ai lipsit, continuă el, ca și cum ar fi vorbit sieși. Johnny spunea că poate ai găsit pe altcineva. Se mai întâmplă…

Bărbatul ridică din umeri, apoi zâmbi ușor:

– Acum nu mai cred că are dreptate.

Paula rămase tăcută, iar el se întinse și deschise portiera.

– Urcă.

Tânăra făcu un pas înapoi.

– Nu. Crezi că sunt o femeie ușoară. Nu sunt.

– De ce crezi asta?

– Așa m-ați tratat și tu și Johnny. A doua zi…

– Iar tu m-ai lăsat singur. Foarte bine. Am aflat că m-am înșelat. Îmi pare rău. Acum urcă în mașină.

Paula se întorsese să plece, dar el se întinse și o prinse de mână, trăgând-o brusc în mașină.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Paula. Mi-a fost atât de dor de tine când n-ai mai venit. Nu știu de ce, dar așa s-a întâmplat. Putem merge la fermă și să ne certăm, dar nu aici în fața magazinului.

Cu o mișcare hotărâtă, întoarse cheia în contact. Mașina porni repede, intrând pe șosea.

– Îl lăsăm pe Johnny în urmă, spuse ea.

El zâmbi.

– Nu e problema ta. O să mă întorc să-l iau peste vreo două ore.

– O să se întrebe unde suntem…

Zâmbetul lui se transformă într-un râs ușor, dar nu răspunse nimic.

***

După școală, Paula se ducea la ferma Hambly și Eddie o aștepta. Uneori se plimbau mile întregi, stând de vorbă. Alteori stăteau pe treptele bucătăriei, privind apusul soarelui. O dată, fiind prea frig, făcură un foc în șemineul din salon.

Traseră jaluzelele și, în lumina blândă a focului, se așezară pe canapea împreună. Beau cafeaua pe care le-o făcuse Johnny înainte să plece.

La lumina pâlpâitoare a focului, Paula simțea că era aproape de a găsi cheia caracterului lui Eddie. Mărturisirea lui că i-a lipsit, în ziua când s-au întâlnit în fața magazinului și când o adusese la fermă, îndepărtase bariera de independență pe care, în neîncrederea lui, bărbatul o ridicase între ei. Încetul cu încetul, Paula îi învățase obiceiurile, felul de a vorbi, ce-l făcea pe el unic. Acum, pentru prima oară, în timp ce priveau focul, tânăra simți că se apropie de esența acestui bărbat.

– Eddie, șopti ea încet.

Ca răspuns, el îi strânse degetele.

– Eddie, ce erai înainte de a te întâlni?

– Un tip dur.

– Nu, vorbeam despre trecut, înainte chiar de a-l fi întâlnit pe Johnny.

– Un puști, ca tine.

– Unde locuiai?

– În Brooklyn.

– Și cum erai?

– Nu știu. Ca orice alt puști. Nu, zâmbi el, era o diferență. Eram singurul protestant din bloc. A fost teribil.

– Ce făceau părinții tăi?

– Tatăl meu conducea un bar pe Washington Avenue. Îl chema Harry Benedict. Era un bărbat destul de dur.

– Altceva?

– Nu mai e altceva.

Urmă o lungă tăcere.

– Când l-ai întâlnit pe Johnny?

– Eram de vârsta ta. Poate mai mare… aproape douăzeci de ani. Eram într-o gară, la ora două dimineața, într-o sâmbătă. Nu mai aveam nici un ban. El avea vreo doi dolari. Am început să stăm de vorbă și, până la urmă, mi-a plătit micul dejun.

– Și după aceea?

– Am mers cu el în acea seară. Tocmai fusesem dat afară și n-aveam unde să dorm. Mama lui avea o pensiune și câteva camere erau libere. De atunci, am rămas împreună.

– Cum ai ajuns…începu ea, dar se întrerupse.

– Cum am ajuns să fac afaceri cu jocuri de noroc?

Ea dădu din cap.

– Johnny avea niște legături. Mai întâi am lucrat pentru câțiva afaceriști, apoi am început să lucrăm pe cont propriu. După un timp ne-am mutat în Nevada.

Privirea lui Eddie era visătoare și părea copleșit de amintiri. Paula simțea că e pe punctul să descopere secretul vieții lui.

– Unde ai întâlnit-o pe Angela, Eddie? întrebă ea cu voce blândă. În New York sau în Nevada?

Bărbatul se mișcă în scaun, neliniștit.

– Pe Angela? Am întâlnit-o în Las Vegas.

Brusc, Eddie îi dădu drumul la mână, ridicându-se în picioare.

– Cred că e timpul să te duci acasă, spuse el. E aproape ora mesei.

Tânăra înțelese că, dacă vrea să afle mai multe, trebuie să fie răbdătoare.

Instinctiv, în următoarele două săptămâni, se întoarse spre Johnny Ryan. Dacă era vorba despre un secret, el trebuia să-l știe.

Numai că și el era la fel de greu de înțeles ca Eddie. În amândoi era o distanță pe care nu putea s-o acopere. Cu toate că semăna foarte mult cu fosta soție a lui Eddie ca să le-o reamintească permanent, nici unul nu spunea nimic. Mai mult, între cei doi bărbați se instaurase o tăcere încăpățânată, care devenea mai evidentă cu cât relația dintre Paula și Eddie devenea mai apropiată. Ryan nu spunea nimic. Mai mult chiar, îl vedea din ce în ce mai rar.

Prima scăpare fu cauzată de o întâmplare din prima zi a lui noiembrie. Ziua în care Eddie Benedict îl întâlni pe Tom Hansen.

Eddie conducea limuzina neagră, iar Ryan stătea în dreapta. Când ajunseră în dreptul magazinului, Eddie își aduse aminte că nu mai avea țigări, așa că vină brusc. Mașina șerifului, care îl urmărise până atunci, fu forțată să oprească. În timp ce limuzina oprea în parcarea magazinului, Tom se apropie și se sprijini de fereastra coborâtă.

– A fost cam aproape, amice, spuse el.

Benedict îl privi fără nici o expresie.

– S-a întâmplat ceva?

Tom zâmbi.

– Mi-ai luat fața când ai oprit.

– Îmi pare rău, spuse Eddie, așteptând ca ajutorul de șerif să se dea la o parte și să-l lase să deschidă portiera.

– Cred că te-am mai văzut undeva, continuă Tom. Ești străin de oraș?

– Da.

– Încerc să-mi dau seama unde te-am mai văzut. N-ai cumva probleme cu legea?

Ochii întunecați ai lui Eddie sclipiră.

– Nu.

– Nu te simți jignit.

– Aș vrea să cobor, spuse Eddie, apoi adăugă: fără să te lovesc cu portiera.

– Am auzit că un tip pe nume Eddie Benedict a închiriat ferma Humbly, continuă Tom, ignorând avertismentul. Ești cumva tu?

– Da, răspunse Eddie fără nici o expresie. Altceva?

– Cred că voi, tipii ăștia plini de importanță, deveniți destul de impertinenți cu noi, cei obișnuiți, când nu facem nimic altceva decât să vrem să stăm de vorbă.

– Câteodată cred că da.

Johnny Ryan se mișcă neliniștit în scaun.

– Calmează-te, Eddie, spuse el. Reprezintă legea.

Expresia de pe figura lui Benedict deveni aspră.

– Vrea să mă provoace, răspunse el, fără să coboare vocea.

– Iar eu va trebui să plătesc. Nu, mulțumesc, Eddie.

Cuvintele lui Johnny își atinseseră ținta. Prietenul lui nu răspunse, dar privirea lui era grăitoare.

Paula Haller stătuse lângă fântâna din fața magazinului urmărind scena ce se petrecea lângă mașina neagră. Acționând dintr-un impuls, se îndreptă spre mașina lui Benedict.

– Bună, spuse ea lui Eddie. Mi s-a părut că ești tu.

Ocolind mașina, i se adresă lui Tom:

– Bună, Tom.

Expresia ei era întrebătoare, ca și cum ar fi dorit să știe ce caută ajutorul de șerif lângă această mașină.

Tom zâmbi. Se înțelegea bine cu Paula, iar cearta dintre cei doi îl amuzase.

– Sunt prieteni de-ai tăi? întrebă el arătând spre cei doi bărbați.

Paula răspunse la zâmbet.

– I-am cunoscut. S-a întâmplat ceva?

Tom o privi o clipă, apoi clătină din cap.

– Le explicam regulile locale de circulație. La revedere, Paula, sper să ne mai vedem.

Se îndepărtă, fără să mai spună nimic.

După plecarea lui, Eddie se întoarse spre Paula, zâmbind.

– Draga mea, cred că te voi angaja ca responsabil cu relațiile publice. Credeam că vom avea probleme cu maimuța înainte de apariția ta.

– E un tip ciudat.

– Are nevoie de un pumn în nas, zâmbi Eddie, bine dispus. Urcă, draga mea. Te ducem acasă.

Înainte ca tânăra să răspundă, vocea lui Ryan răsună supărată:

– Ai înnebunit?

Paula îl privi, speriată de tonul vocii.

– Nu e destul de rău că i-ai spus polițistului că ne cunoști, acum ar trebui să te ducem acasă, să povestești și mamei tale.

Dezorientată, îl privi pe Eddie.

Benedict se încruntă.

– Încetează, Johnny. Nu poți să-i vorbești așa.

– Cineva trebuie să-și păstreze capul pe umeri. Așa cum vă purtați voi, în curând o să afle toată lumea.

– Și de ce ar fi rău?

– Nu-i rău deloc. Tu ești Făt-Frumos, visul oricărei mame pentru fiica de șaptesprezece ani, continuă bărbatul cu ironie. E foarte bine și că ea e atât de prietenoasă cu polițiștii, dacă tot am ajuns aici…

– N-am ajuns nicăieri, răspunse Eddie, așa că ține-ți gura închisă. Urcă, iubito, te ducem acasă, adăugă el, întorcându-se spre Paula.

Tânăra clătină din cap:

– Am mașina cu mine.

– Sper că nu-ți pasă ce spune Ryan, nu-i așa?

Paula râse, chiar dacă nu-i venea s-o facă. Văzuse în sfârșit ce era în mintea lui Johnny: îngrijorare pentru Eddie și furie față de ea că putea să-i facă necazuri.

– Ți-am spus, am mașina cu mine. Nu pot s-o las aici.

Bărbatul dădu din cap, convins.

– Bine, dacă așa vrei tu. Când ne vedem?

– Poate în seara asta, când Fritzi pleacă la bar. Pot să stau vreo două ore și să ajung înaintea ei acasă.

– O să te aștept.

Se întoarse să plece, dar Eddie o strigă:

– Iubito!

– Da?

– Vino cât poți de repede.

Ea zâmbi.

– Desigur.

Din pașii ei siguri, bărbații nu puteau să ghicească vârtejul de gânduri care o copleșise. Reușise să înțeleagă ce simțea Johnny, iar sentimentele lui aruncaseră o umbră peste dragostea ei pentru Eddie.

Două săptămâni mai târziu, orașul fu lovit de furtună. Ploile căzură timp de două zile, iar orașul era în pericol de inundație, mai ales că zăpezile din munți se topiseră. Treizeci și șase de ore Pat Johnson și Luke Sheldon rămaseră la datorie, ținând permanent legătura cu echipa de la barajul din susul râului, făcând planuri de evacuare pentru o situație de urgență. Populația era îngrijorată, iar călătorii din zonă, mult mai mulți decât de obicei, poposiseră cu toții la „Orhideea purpurie”.

Apoi, brusc, ploaia încetă. Frigul opri dezgheţarea zăpezii şi nivelul râului începu să scadă.

La ferma Humbly, în a treia zi a furtunii, trei oameni stăteau în jurul focului.

Eddie Benedict îşi curăţa pistolul, la lumina veiozei. La câţiva paşi, pe un fotoliu, Johnny citea o revistă. Paula se mutase aproape de lumină pentru a-şi face temele. Stătea pe podea, sprijinită de genunchiul lui Eddie. Părul ei negru era umed de la ploaie şi din când în când îşi trecea degetele prin el, ca să-l usuce. Mişcările mâinii ei atrăgeau atenţia lui Eddie, care o privea de fiecare dată, apoi se întorcea la curăţarea pistolului.

La un moment dat, Johnny se ridică. Pe figura lui lată, palidă, se citea un zâmbet ironic, care îi dădea Paulei un sentiment de lipsă de importanţă. Pentru a-şi afirma independenţa, se îndreptă, îndepărtându-se de piciorul lui Eddie. Acesta nu spuse nimic, dar se întinse şi, punându-i o mână pe gât, o trase din nou lângă el.

– Te duci la culcare? îl întrebă el pe Johnny.

– Da, răspunse acesta, dar rămase nemişcat, privindu-i. Crezi că drumul va fi practicabil? o întrebă brusc pe Paula.

– Da, Johnny, răspunse ea, închizându-şi cartea. Nu vor fi inundaţii.

– Încă plouă.

– Nu mai plouă la munte. De acolo venea adevăratul pericol.

– Drumul pare destul de ud.

– Nu e nici o problemă.

– Poate începe din nou să plouă la munte.

Eddie puse pistolul pe masă cu un gest nerăbdător.

– Îți e teamă c-o să te înec, Johnny?

– Dacă se inundă drumul, Paula nu va mai ajunge acasă în această seară.

– Va rămâne aici.

– Desigur, iar mâine dimineață, înainte de răsăritul soarelui, toți polițiștii din oraș vor fi la ușă. Nu cred că-mi plac astfel de vizitatori la prima oră.

– Drumul nu se va inunda, spuse Eddie.

– Mi-ar plăcea să fiu la fel de sigur, murmură celălalt bărbat, privind-o pe Paula.

– Nu se va duce acum acasă, hotărî Eddie.

– Dar dacă vor fi inundații…

– La naiba cu inundațiile. Ai făcut o observație, Johnny, dar nu tu iei hotărârile.

Bărbații se înfruntau din priviri. Atmosfera din casă era foarte tensionată.

Paula se ridică încet în picioare. Cei doi bărbați n-o observară până când nu se întoarse din hol încheindu-și haina.

Privirea lui Eddie se întunecă.

– Unde crezi că te duci?

– Acasă. Johnny are dreptate. Dacă va fi o inundație, e mai bine să fiu acasă.

Bărbatul o privi calm, lăsându-se pe spate.

– Dă-ți haina jos.

– Cred c-ar trebui să mă duc acasă, spuse ea, îndreptându-se spre cărțile pe care le lăsase pe jos, la picioarele lui.

Când se ridică, degetele lui o prinseră de încheietură.

– Dă-ți haina jos, repetă el.

– Johnny…

– Nu primești ordine de la Johnny.

Privirile lui erau încărcate de o violență ciudată. Când tânăra încercă să se retragă, el o strânse mai tare de mână.

Surprinsă de durerea arzătoare, tânăra încremeni. Era pentru prima oară când furia lui rece era îndreptată împotriva ei. Undeva într-un colț al minții își spunea că tocmai asta căuta la el: această putere superioară celei a lui Fritzi, a lui Pat sau a lui Luke. Era puternic pentru că nu era interesat de consecințe.

Johnny cunoștea această putere. Retrăgându-se din calera furiei lui Eddie, vorbi încet, pe un ton blând, ca și cum nu i s-ar fi adresat bărbatului din fața lui, ci unei ființe sălbatice, ciudate, din interiorul acestuia.

– Bine, Eddie. Nu voiam decât să vă țin departe de necazuri. Nu voiam să dau ordine.

Timp de câteva secunde Eddie păru că nu aude, continuând să strângă mâna tinerei. Apoi, încetul cu încetul, își descleștă degetele.

– Dă-ți haina jos, îi spuse el Paulei.

Ea aruncă o privire spre Johnny. Ochii lui erau triști și dădu încet din cap.

– L-ai auzit pe Eddie. Vrea să rămâi aici.

Fără să mai spună nimic, bărbatul se întoarse pe călcâie și plecă. Pașii lui se auziră pe scările de lemn care duceau la etaj, unde avea camera.

Când ușa se închise în spatele lui Johnny, Eddie o luă pe Paula de mână, trăgând-o cu blândețe în brațe. Dându-i buclele negre de pe frunte, îi luă fața în palme și o privi lung, ca și cum ar fi încercat să găsească în ochii ei răspunsul la o întrebare chinuitoare.

– Nu ești ca ea, spuse el.

Părea să fi uitat cearta cu Johnny. Paula nu putea să-și dea seama dacă vorbește cu ea sau se adresează propriilor gânduri.

– Despre cine e vorba? întrebă ea, apoi înțelese. De Angela?

Bărbatul se încruntă.

– Da. Nu semeni cu ea.

– Are vreo importanță?

O privi lung, apoi desenă cu un deget conturul feței ei delicate. Cu blândețe, o trase mai aproape și o sărută, la început ușor, ca o pană, apoi din ce în ce mai pasional. O strânse mai tare în brațe, apoi își odihni capul la pieptul ei.

– Ceva nu e în regulă… murmură el.

– Despre ce vorbești?

– Nu mai sunt la fel de sigur că putem fi împreună.

***

Puțin după miezul nopții, mașina Paulei ieși de pe drumul care ducea spre ferma lui Eddie și se îndreptă spre șoseaua principală. Deodată, din spatele ei se auzi sunetul tot mai apropiat al unei sirene. Privind în oglindă, recunoscu mașina lui Luke, care o depăși și apoi opri în fața ei. Polițistul coborî și se îndreptă încet spre ea. Se opri lângă mașină, fără să spună nimic. În întuneric, expresia de pe figura lui era indescifrabilă. Câteva clipe se priviră tăcuți.

– Am încălcat vreo lege?

– Nu una din codul rutier.

– De ce m-ai oprit?

– Nu e o întrebare cam prostească?

Încetul cu încetul, curajul Paulei se topi. Ochii ei începură să cerceteze figura lui Luke, iar gravitatea lui o dezorientă.

– Ei, bine, Luke?

Tonul vocii ei îl făcu să se hotărască. Oftă și-și schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Așa stau lucrurile? întrebă el.

Ea dădu din cap.

– Cred c-am ghicit abia în clipa în care te-am văzut ieșind de pe șosea pe acest drum mai devreme, când te-ai întors de la școală… Voiam să fiu sigur.

– Ce ai de gând să faci? îl întrebă cu o voce liniștită.

– Nu e cam târziu să mai încerc?

– O să-i spui lui Fritzi?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu. O să afle și fără să-i spun eu… Ești sigură că știi ce faci, Paula? întrebă el, după o scurtă pauză.

– Da, Luke, știu ce fac.

Hotărârea din vocea ei îl făcu să se încrunte.

– În acest caz, asta e. Fritzi e la bar?

– Da, nu știe că am ieșit.

– Ar fi bine să te grăbești. Te-aș conduce, dar mașina mea atrage prea mult atenția. Drumul e în regulă.

– O să ajung cu bine, zâmbi Paula. Știu drumul.

După plecarea mașinii albastre, Luke conduse până la o curbă a șoselei. După ce opri motorul, își scoase pachetul de țigări și luă una. Cu țigara neaprinsă în colțul gurii, rămase multă vreme gânditor, ascultând zgomotul ploii.

Capitolul 7

După trecerea furtunii, aerul devenise proaspăt. Și atmosfera de la ferma Humbly era mai relaxată.

Paula se ducea la școală ca de obicei. Din când în când ajungea la ferma Halverson unde fie călărea, fie ajuta la îmblânzirea poneilor. Dar aceste excursii deveniră din ce în ce mai rare, pe măsură ce Eddie îi cerea tot mai mult din timpul ei. Se afundară mai adânc în povestea lor de dragoste, iar cearta din cauza lui Johnny părea să nu fi existat.

Cu toate acestea, tânăra se gândea tot mai des la acele clipe. Păreau să spună ceva important, dacă nu despre personalitatea lui Eddie, cel puțin despre relația ciudată pe care o avea cu Ryan. Cei doi bărbați păreau atât de diferiți, dar nu știa decât puțin despre ei.

Johnny părea singurul afectat de acea discuție. Din acea seară începuse un proces aproape imperceptibil de retragere din viețile lor. Abia după două săptămâni tânăra își dădu seama că-l vedea din ce în ce mai rar. De fiecare dată era în trecere, părând să n-o observe. Cu toate acestea, se simțea urmărită, spionată. Simțea că bărbatul așteaptă să o vadă făcând o greșeală, rupând legătura cu Eddie.

***

Lanternele care marcau mașina distrusă erau singurele lumini de pe șoseaua părăsită. Era aproape miezul nopții și vântul era rece, pătrunzând până la os.

Numai Luke Sheldon rămăsese la locul accidentului. Era trist și copleșit de un sentiment de inutilitate. Nu era ceva neobișnuit pentru el, avea această senzație de fiecare dată când avea loc un accident de circulație.

Se îndreptă spre mașină și urcă la volan. Tocmai voia să pornească, dar văzu lumina unor faruri și o limuzină neagră apăru pe șosea. La vederea luminilor de avertizare șoferul încetini, apoi opri. Un bărbat scund, îndesat, coborî și rămase nemișcat, privind resturile mașinii. Instinctul îl avertiză că nu e singur și se întoarse, văzând mașina polițistului. Luke coborî și se îndreptă spre el. După doi pași, îl recunoscu. Așa cum stătea nemișcat lângă luminile roșii, arăta aproape la fel ca în urmă cu trei ani, când stătuse lângă altă mașină.

– Ryan, nu-i așa? întrebă Luke.

Johnny Ryan zâmbi.

– Bună, polițistule. Ce-ai mai făcut?

– Nu mare lucru, îmi fac meseria.

– Am trecut pe aici acum o oră. Când s-a întâmplat accidentul? se interesă Johnny.

– Acum o jumătate de oră.

– A fost cineva rănit?

– O persoană, un bătrân.

– Grav?

– A murit înainte de a veni ambulanța.

Figura lui Ryan era imobilă, luminată de semnalizări.

– Ghinion, nu-i așa?

– E o problemă cu deșertul. Oricât te-ai strădui, nu-i poți împiedica pe oameni să facă accidente.

– Dacă ai reuși, ți-ai face mai mult decât porția ta de fapte bune, zâmbi Johnny, privind din nou mașina. Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme. E cel mai interesant lucru întâmplat de când sunt îngropat în acest capăt de lume.

– Ai putea să te uiți la filme, sugeră polițistul cu o voce rece.

– În cinema miroase a vite.

– Păcat…

Ochii lui Luke fură atrași de un ornament ciudat, așezat pe partea din față a limuzinei. Era o pasăre argintie care își întindea aripile în sus, într-un extaz transfigurat. Ciocul lung, subțire, era deschis și gâtul îndoit într-un mod ciudat. Era clar că ornamentul fusese comandat special, iar polițistul se întrebă de ce ar dori bărbatul de lângă el așa ceva. Apoi își aminti că mașina era a lui Eddie Benedict. Se încruntă, gândindu-se la Paula.

– O să plecați în curând? întrebă el.

Ryan râse ciudat.

– Aș pleca și mâine dacă am scăpa mai repede de bagajul în plus.

– Călătoriți cu bagaj mult?

Ochii ciudați ai bărbatului străluciră ironic.

– Doar un aranjament temporar… Oricum, nu e treaba ta, adăugă el, privindu-l pe Luke cu răutate.

Se întoarse brusc și plecă, înainte ca polițistul să poată răspunde.

Luke rămase gânditor, gândindu-se la Paula. Nu știa de ce, dar pasărea de argint îl obseda și în același timp îl îngrijora. Văzu figura Paulei în fața ochilor: agitată, rebelă, dar copilăroasă și inocentă.

Mișcat de un impuls, sări în mașină și se îndreptă spre oraș.

Opri în fața „Orhideei purpurii” și intră hotărât. Se opri o clipă în fața biroului lui Fritzi, apoi bătu și deschise.

Proprietara era așezată la birou, în haina din piele de vițel, sprijinindu-și picioarele de colțul biroului. Tocmai își aprindea o țigară.

– Ia te uită, Iisus în persoană! exclamă ea. Ce cauți în Babilon?

Polițistul nu răspunse, așezându-se și punându-și pălăria pe birou.

– E chiar o surpriză, Luke, continuă Fritzi. Cred că ești singurul bărbat din oraș pe care nu-l văd aici. Mi-am dat deja seama că nu mă aprobi.

– Sunt foarte ocupat.

– Asta nu înseamnă că aprobi felul meu de a face afaceri.

– Sunt polițist și mă ocup de „consecințele” pe stradă ale felului tău de a face afaceri, zâmbi el. Vrei să ne certăm?

– Poți să te duci la naiba, zâmbi și ea. Vrei ceva de băut?

El clătină din cap.

– E aproape două. Ce faci atât de târziu? Ești din nou de noapte?

– Da. Ceilalți au familii și e mai greu pentru ei să lucreze noaptea… Pentru mine nu contează…

– Ești cam fraier, râse Fritzi.

– Poate.

Așezându-se mai bine în scaun, femeia îl privi cu atenție.

– Iar a depășit Paula limita de viteză, Luke? Asta ai venit să-mi spui?

El se încruntă.

– Nu, e foarte atentă. De ce?

– Credeam că ai venit să-mi vorbești despre asta. De fapt, speram că așa stau lucrurile – e destul de ciudată în ultimul timp. Aștept un pretext să o pun la locul ei.

– Ce a făcut?

Femeia ridică din umeri.

– Nu e ceva anume, e mai degrabă o problemă de atitudine – e destul de greu de strunit.

– Crește.

– Dar e tot fiica mea.

Luke o privi curios.

– Nu crezi că o ții prea din scurt, Fritzi? Nu mai e un copil. Uneori cred că se simte foarte singură.

Femeia stinse țigara cu un gest rapid.

– Dacă nu te deranjează, Luke, mă ocup cum vreau de viața fiicei mele.

– Poți să faci mai mult rău decât bine forțând-o, începu el. Nu e cea mai bună soluție…

– E soluția mea, spuse ea pe un ton ferm.

Bărbatul se ridică, privind-o gânditor. Se simțea obosit și începea să vadă că Fritzi n-o putea înțelege pe Paula. Că nu voia s-o înțeleagă. Își luă pălăria de pe birou și se îndreptă spre ușă.

– Pleci atât de repede? întrebă Fritzi.

El dădu din cap.

– Ai de gând să-mi spui adevăratul motiv pentru care ai venit? Sau e un secret?

– Voiam să mă încălzesc…

– Minți!

El zâmbi și ieși, strigându-i prin ușă:

– Încearcă să dovedești la tribunal…

***

– Nu fugi.

Johnny apăru din spatele mașinii, ștergându-se pe mâini.

– Eddie s-a trezit? întrebă Paula.

– Încă doarme.

– Credeam că e în spate, murmură ea, făcând o mișcare de retragere.

– Stai jos, zâmbi bărbatul, arătând spre o cutie.

După o scurtă ezitare tânăra se așeză, iar Johnny se întoarse la muncă. Îl privi câteva clipe în tăcere, știind că voia ceva de la ea. Hotărâtă să atace prima, îl întrebă:

– Ce vrei de la viață, Johnny?

Bărbatul se întoarse spre ea, privind-o plin de curiozitate, așteptând să explice.

– Fiecare vrea ceva de la viață, continuă ea. Tu ce vrei? Bani? Dragoste? Să călătorești? Să ai propria afacere? Ce anume?

– De ce vrei să știi?

Ea ridică din umeri.

– Nu știu. Mă întreb. Ești tot timpul cu Eddie și se pare că ai fost tot timpul cu el. Dar trebuie să fie și o parte din tine separată de el. Ce vrei pentru tine?

– De ce trebuie să fie o parte din mine separată de Eddie?

– Pentru că nu încap doi oameni în aceeași viață…

El nu răspunse nimic, dar zâmbetul din colțul gurii părea batjocoritor. Tânăra se simți copleșită de repulsie față de el, de spatele lat întors acum spre ea și de fața lătăreață, cu ochi răi.

– Dacă se retrage sau se însoară? Când va avea propria familie. La asta mă referem, Johnny. Ce vei face atunci?

Bărbatul dădu din umeri.

– Nu m-am gândit la asta. Nu se va retrage… nu se va însura.

– A fost căsătorit.

– Dar n-a mers.

Rămaseră tăcuți, fiecare cu gândurile lui.

– Ai cunoscut-o pe ea… pe Angela?

– Desigur. Am locuit împreună.

Neașteptat, bărbatul începu să râdă. Paula simți că se îmbujorează.

– L-am cunoscut pe Eddie cu mult înainte de apariția Angelei. Am fost împreună și când erau căsătoriți. Și voi fi cu el și după ce va părăsi acest deșert, adăugă el.

Ștergându-și mâinile, Johnny ajunse în fața ei, privind-o de sus.

– Nu e în regulă. Eddie Benedict, care poate avea un castel în orice oraș al lumii, să stea aici, într-o fermă. Să-și piardă timpul într-un cimitir plin de cactuși! exclamă el.

– E dorința lui să fie aici.

– Uneori, oamenii nu știu ce vor. O iau razna pentru o vreme, dar își revin…

Paula se ridică brusc în picioare.

– Uneori nu-și revin, Johnny. Ci rămân toată viața într-un cimitir plin de cactuși.

Privirea lui era plină de ironie.

– În locul tău, nu m-aș baza pe asta…

Înfuriată, tânăra înțelese că o adusese exact unde voia. Reacția ei instinctivă fu să-l rănească:

– Într-o zi te va părăsi, Johnny. Știi foarte bine.

El zâmbi.

– Nu fi prea sigură. Sunt prea folositor.

Privirea ei era neîncrezătoare, dar nu spuse nimic.

– Cred c-ar fi mai bine să-ți spun ceva, adăugă el. Ți-a spus vreodată Eddie cum am început afacerile în Nevada?

Paula clătină din cap.

– Pun pariu că nu ți-a spus că a venit cu un an înaintea mea.

Tânăra deveni interesată.

– Eu am făcut închisoare în acel an, continuă bărbatul zâmbind. Era greșeala lui, dar am ales să plătesc eu.

***

Eddie Benedict își trecu degetele lungi și delicate prin păr. După ce se dăduse jos din pat, îi văzuse pe cei doi care stăteau de vorbă. În atitudinea lor se vedea ostilitatea. Își puse un halat de mătase cu monogramă peste pijama și se îndreptă spre ieșire.

Paula și Ryan se întoarseră în aceeași clipă și îl văzură stând în cadrul ușii, o siluetă înaltă, suplă, care aștepta nemișcată, cu mâinile în buzunare și o expresie de iritare pe figură. Coborî încet, lăsând ușa să se trântească în spatele lui.

– Ce se întâmplă? întrebă cu voce liniștită.

Eddie se opri în fața Paulei, așteptând un răspuns. Pentru că tânăra nu spuse nimic, bărbatul se întoarse spre Johnny.

– Presupun că n-are rost să te întreb pe tine despre ce e vorba.

În vocea lui răsuna o amenințare periculoasă.

Johnny se încruntă.

– Nu s-a întâmplat nimic, Eddie. Despre ce vorbești?

Eddie îi întoarse spatele, nemulțumit.

– Vrei să scoți o masă afară pentru micul dejun? Aruncă el peste umăr. Am nevoie de aer.

– E prea frig, o să faci pneumonie.

– E treaba mea. Vino, Paula. O să stăm afară… Sau ești și tu îngrijorată pentru sănătatea mea?

Ea îl privi, gândindu-se la cuvintele lui Johnny. Dădu din umeri și îi zâmbi.

– N-am vrut să mă supăr pe tine, draga mea, oftă el. Dar m-am săturat de dădăceală…

Se așeză pe treptele încălzite de soare și o trase lângă el. Lângă corpul lui cald, Paula se simțea în siguranță. Știa că nu poate să-i spună despre ce vorbise cu Johnny, dar relaxându-se în brațele lui înțelese de ce era atât de agitată. Îi era frică de Johnny Ryan. O frică irațională, greu de suportat. Se cutremură.

– Ce este, draga mea?

– Cred că știi.

– Spune-mi, totuși.

– Johnny mă urăște.

Eddie o privi gânditor. Paula credea că va nega, dar n-o făcu. După un timp, dădu din cap.

– Da, cred că așa e.

– Mă urăște și-mi dorește răul. E un om rău.

– Cred că are un strămoș vârcolac, zâmbi el.

– Râzi de mine, dar nu-i nimic de râs. Știi ce vreau să spun?

– Nu știu cât e de adevărată partea cu răutatea, dar sunt de acord că a devenit un nesuferit. Cred că a luat-o razna. Începe să uite cine e șeful.

Tânăra se răsuci în brațele lui să-l privească în față.

– Eddie, mă iubești?

El o privi cu atenție.

– Ce s-a întâmplat? V-ați certat înainte să apar eu, nu?

Ea clătină din cap.

– Nu, nu ne-am certat. A spus că veți pleca în curând de aici – doar voi doi.

Eddie se încruntă.

– Vrea să te preseze… E unul dintre obiceiurile lui proaste. Are multe obiceiuri proaste… Locul lui nu e aici.

– Dar tu ce simți?

– Începe să-mi placă deșertul, zâmbi el. Îmi place totul aici.

Luară micul dejun în tăcere. Eddie era calm, din când în când arunca priviri scrutătoare în direcția lui Johnny, dar nu spunea nimic.

Ryan observase, dar își îndrepta toată atenția spre masă. Deodată, împingându-și farfuria spre mijlocul mesei, luă o țigară din pachetul lui Eddie, o aprinse și, suflând fumul albăstrui spre cer, spuse rar:

– Când plecăm din deșert, Eddie?

Era un atac neașteptat. Paula aruncă o privire spre Eddie și văzu că și el fusese luat prin surprindere.

– Ce te preocupă? întrebă Benedict.

– Dacă nu vom pleca în curând, vom avea probleme… Numele tău încă reprezintă ceva, Eddie, dar oamenii uită foarte repede. Mai ales după o perioadă mai grea…

Eddie îl privi gânditor.

– Noi știm amândoi că nu te-ai speriat, continuă bărbatul. Se putea întâmpla oricui… Dar unii dintre băieți se pot întreba, poate că sunt nerăbdători să înceapă din nou.

– După cum spuneai, știm că nu e așa, zâmbi prietenul lui.

– Desigur… Dar am vrut să-ți aduc aminte că ai o reputație, construită timp de cincisprezece ani pe care n-ai vrea s-o pierzi tocmai acum, când ești pregătit să dai lovitura…

După o mică pauză, bărbatul continuă:

– Putem să ne extindem, dacă luăm și afacerea din Chicago. Vom avea toată țara la picioare…

– Johnny…

– În doi ani, vom avea cea mai mare afacere cu jocuri de noroc din țară…

Eddie își puse mâinile pe masă, clătinând din cap.

– S-a terminat, Johnny. Renunț la jocurile de noroc.

Ryan îl privi uimit.

– Ce faci? întrebă el.

– Renunț la afacerea cu jocuri de noroc. Vreau să rămân aici, în deșert.

– În mijlocul pustiului?

– Depinde cum vezi lucrurile. E aer curat, sunt munți… nu ca în oraș. E o problemă de gusturi.

– Recunoaște, ți-e frică să te întorci, spuse Johnny cu blândețe. Nu-i așa?

Ochii negri străluciră.

– Nu, nu mi-e frică.

– Nu ții chiar atât de mult la aerul curat.

– Am destui bani.

– Poți să faci mai mulți. Oricum, nu e vorba despre bani.

– Pentru mine este vorba despre bani, răspunse Eddie, iar vocea lui era mai aspră. Am destui.

Johnny respiră adânc.

– Înțeleg. În acest caz, ce se va întâmpla cu mine? Care sunt planurile tale în privința mea?

Eddie Benedict îl privi calm.

– Cred că-ți vei găsi o slujbă undeva. Sunt foarte mulți care vor dori să-ți ofere ceva de lucru dacă le-o cer. Nu te îngrijora, voi avea grijă de tine.

– Am fost împreună cincisprezece ani. Ce-ai de gând să faci? Să-mi dai un ceas de aur cu inscripția: „Îmi pare bine că te-am cunoscut?"

În timp ce bărbații se înfruntau din priviri, Johnny văzu hotărârea în ochii prietenului lui.

– E o idee bună, spuse Eddie cu răceală. Nu mă gândisem la un ceas.

– Eddie…

Era prea târziu.

– O să-ți dau partea ta din bani. Poți să pleci când vrei, de acum până săptămâna viitoare. Dacă vrei să te întorci în afacere, voi avea grijă s-o poți face. Dar o să ai destui bani să te retragi, dacă vrei.

– Bine, Eddie. Cum vrei tu. Dar nu voi pleca. Mă voi retrage și eu și voi sta aici cu tine, în deșert…

Benedict nu răspunse, dar clătină din cap.

Johnny rămase o clipă nemișcat, apoi o privi cu ură pe Paula. Se ridică de la masă și plecă fără să se uite înapoi.

În acea după-amiază, Fritzi Haller primi un telefon anonim.

Câteva secunde după ce telefonul fusese închis la celălalt capăt al firului, ea rămase cu receptorul în mână. Îl puse apoi jos și se îndreptă spre scări să-și ia haina.

Capitolul 8

Mașina șerifului opri în fața biroului și Pat Johnson, îmbrăcat cu multă grijă, coborî. Se admiră o clipă în parbriz, apoi se îndreptă spre intrare.

În birou, Tom Hansen privea cu atenție un băiat așezat în fața lui.

– Așadar, nu vrei să vorbești, MacGillicuddy? întrebă el.

– N-am nimic de spus.

– Hai să-ți auzim povestea de la început. Dacă te cred, îți dau drumul. Nu uita nimic.

Băiatul se încruntă.

– La naiba, ți-am spus deja de cinci ori.

– Ai grijă cum vorbești. Să te aud.

– Am optsprezece ani, spuse băiatul cu exasperare, ți-am spus deja de un milion de ori. Părinții mei au murit și am plecat să-mi vizitez sora la Los Angeles. N-am făcut nimic rău.

– Hm, ai între treisprezece și paisprezece ani. Continuă, nu m-am hotărât dacă te las sau nu să pleci…

Ușa se deschise și intră Pat. La vederea lui, Tom făcu ochii mari.

– Dacă știam, aduceam covorul roșu, zâmbi el. Ți-l prezint pe MacGillicuddy.

– Altul fugit de acasă?

– Da.

– Am optsprezece ani, protestă băiatul.

Șeriful nu-i dădu nici o atenție.

– Îl duc eu la arest când mă duc spre casă, spuse el.

– Dar nu mă duceți la arest, el mi-a promis că-mi veți da drumul, exclamă băiatul.

Pat îl privi pe Tom, ridicând sprâncenele.

– Nu te saturi niciodată de glume? întrebă el. Stai jos, băiete, îi spuse arestatului, dacă nu vrei să te duc la închisoare.

Nesigur, băiatul se așeză.

– Acum, ascultă-mă. Ai părinți care sunt probabil îngrijorați. Cred că le-ai făcut o mulțime de probleme fugind așa…

– Dar am optsprezece ani…

– Taci! Unde l-ai găsit, Tom?

– Pe șosea la ieșirea din oraș, mergea pe jos…

– Părinții mei sunt morți…

Pat clătină din cap.

– Nu te cred. Sunt sute ce copii ca tine care nu știu decât să fugă de acasă. Dacă ar fi după mine, v-am duce la închisoare și v-am împușca, pentru că nu sunteți buni de altceva. Numai că statul nu vrea asta. Așa că vei merge la arest, noi îți vom găsi părinții și ei vor veni să te ia. De unde ești? Din Vegas?

Băiatul dădu din cap.

– De când ai plecat de acasă?

– De două zile. Tata s-a recăsătorit…

– Din partea mea, n-are decât să-și facă un harem. N-ar fi trebuit să ne dai de lucru. Tom, dă un telefon la Vegas, să vină să-l ia.

– Bine, bine… Te duci la marea petrecere de la club?

– Da, m-au făcut membru pe viață.

Tom fluieră admirativ. Era vorba despre un club exclusivist, unde nu erau primiți decât cei mai bogați bărbați din zonă.

– Domnule, întrebă băiatul, trebuie neapărat să mă duceți la arest?

– Nu-ți face griji, băiete, zâmbi Tom. Nu e chiar atât de rău. Între tine și cei răi sunt gratii solide. E drept că uneori o iau razna și vor să-i calce în picioare pe noii veniți, dar de obicei gratiile rezistă.

– Tom, încetează, interveni Pat. Lasă-l în pace, e destul de speriat.

Deodată, ușa se deschise trasă cu putere și în cadrul ei apăru Fritzi Haller. Haina era pusă în grabă pe ea și în mână învârtea cu un gest nervos o legătură de chei.

– Pat, pot să-ți vorbesc un minut? întrebă ea.

Șeriful aruncă o privire spre Tom.

– Desigur, Fritzi. Tom, ține-l pe băiat un minut, mă întorc după el.

Luând-o de braț, ieșiră împreună în stradă.

– Ei, ce s-a întâmplat? Una dintre fete a omorât pe cineva? întrebă el.

Femeia îl prinse de braț cu degete tremurătoare.

– Pat, ce știi despre Paula și Eddie Benedict?

– Paula și Eddie Benedict? E ceva de știut?

– Tocmai am primit un telefon. Cineva mi-a spus că Paula și Eddie au o relație. Am venit să te văd. Credeam c-ai auzit ceva, că știi dacă e adevărat.

– Cine ți-a dat telefon?

– Nu știu, un bărbat. N-a spus cine e. Mi-a spus să-mi țin fiica acasă dacă nu vreau să…

– Dacă nu vrei să ce?

Ea clătină din cap.

– Nu contează, ceva murdar. Știi ce fel de lucru, nu-mi pasă de asta. Nu vreau să știu decât dacă e adevărat. Pat, e adevărat?

Pat o prinse de mână.

– Fritzi, dacă aș fi în locul tău aș rămâne acasă două, trei seri și aș afla dacă e adevărat.

Ea îl privi cu ochi mari.

– Pat, e adevărat?

– Nu știu, Fritzi. N-am auzit nimic. Dar în ultimul timp am fost destul de ocupat la fermă și n-am mai ținut legătura cu orașul. Am auzit că într-o zi a luat-o cu mașina de la piață. Poate că e adevărat. Mi-ar plăcea să știu cine ți-a dat telefon.

– Ce mai contează? strigă ea. Trebuie să vii cu mine să stăm de vorbă cu ea, apoi să mergi la acest Benedict.

– Fritzi, n-am ce face. Nu poți da buzna la cineva acasă fără motiv întemeiat. Cel mai bine e s-o ții pe Paula acasă până afli despre ce e vorba. Ne vedem mâine, imediat ce mă întorc de la petrecerea clubului…

– Ce mă fac?

– Ține-o acasă. Vorbim mâine.

Șeriful se întoarse și intră în birou, lăsând-o să se uite după el, plină de mânie.

***

În acea seară, după cină, Fritzi rămase în fața ceștii de cafea, fumând gânditoare. Paula o supraveghea cu coada ochiului, aruncând priviri neliniștite spre ceas.

– Vrei să te duci mai târziu decât de obicei? întrebă ea.

Fără să răspundă, mama ei se ridică și se îndreptă spre salon. Când tânăra ajunse în salon câteva minute mai târziu, o găsi întinsă

pe canapea, răsfoind o revistă. Nu se schimbase din rochia de casă. Luând o carte, Paula se așeză pe un fotoliu. După zece minute, întrebă, părând nepăsătoare:

– Nu te mai duci la bar în seara asta?

– Nu, răspunse Fritzi, fără să ridice privirea.

– Nu te simți bine?

– Mă simt foarte bine.

Paula se ridică și se îndreptă spre fereastră, privind în zare.

– Cred că voi face o plimbare, spuse ea.

Fritzi puse revista lângă ea pe canapea.

– Nu cred că te vei duce nicăieri…

Tânăra se întoarse și înfruntă privirea mânioasă, întunecată a mamei ei. Își dădu seama imediat că aflase despre relația ei cu Benedict. Se îndreptă spre fotoliu și se așeză, privind-o în liniște.

– Ușuratico! exclamă Fritzi. Eddie Benedict… știi cum să-i alegi, nu?

Paula rămase tăcută.

– Ție îți vorbesc, Paula!

– Te-am auzit.

– Răspunde-mi!

– Da, Fritzi, știu cum să-i aleg.

Femeia se încruntă, plină de furie.

– Atât ai de spus?

– Și ce vrei să-ți spun? strigă tânăra, sărind în picioare. Ce putem să ne spunem una alteia? Da, e adevărat. Nu știu de unde ai aflat, dar e adevărat.

– De ce?

– Nu știu de ce. Îl iubesc.

– N-ai cum să-l iubești. Nu știi nimic despre dragoste.

– Bine, răspunse tânăra încet. Nu știu nimic despre dragoste. S-o lăsăm așa…

– Cum ai putut să faci așa ceva? Eddie Benedict, nemernicul și…

– Te rog, Fritzi…

– Nu mi te mai plânge. Ai fugit de lângă mine ca o oarecare și acum mă rogi: „Te rog, Fritzi, nu mă certa! O să fiu cuminte, de acum! Dar te rog să nu mai vorbim despre asta!"

– N-am spus așa ceva, protestă Paula. Am spus că n-avem de ce să mai discutăm. Crezi că puteam face o alegere mai bună. Foarte bine. Nu văd de ce am mai vorbi.

Fritzi se ridică, stingându-și țigara.

– Ascultă-mă, Paula. Nu-l vei mai vedea pe Eddie Benedict niciodată. El nu te va mai vedea. Te voi ține închisă în casă zi și noapte până când va pleca din oraș. Ai înțeles?

Tânăra se încruntă, apoi făcu o mișcare să se îndrepte spre ușă.

– Iar dacă îți închipui că poți să ieși acum din casă, ar trebui să-ți imaginezi că voi ridica receptorul și-i voi da un telefon șerifului.

Vocea femeii era joasă, hotărâtă și amenințătoare.

Paula se opri.

– Ai șaptesprezece ani, ești minoră. Nu vreau să fie scandal, dar dacă mă obligi, voi cere un mandat de arestare pentru Benedict. O să-l trimit direct la închisoare. Ești fiica mea, Paula și vei face ce spun eu.

– Mă așteaptă.

– O să aștepte mult și bine.

– O să vină să mă caute…

– Lasă-l să vină! Sper că va veni. Aș vrea să-i vorbesc.

– Măcar lasă-mă să-i dau un telefon. Nu poți să-l lași să aștepte așa, fără să știe…

– La naiba, nu pot! Nu te păcăli singură. O să-și dea seama și singur despre ce e vorba și o să dispară imediat din oraș.

– Nu, nu va pleca.

– Ba da, o va face. Și nu-l vei mai vedea, nu-i vei da telefon și nu vei mai lua legătura cu el. Sunt hotărâtă, Paula. Ești fiica mea și vei învăța să mă asculți. Mai degrabă te văd în iad.

Tânăra îi aruncă o privire ciudată.

– S-ar putea să mă vezi…n-ai de ce să-l suni pe șerif. Mă duc la mine în cameră.

Două zile trecură așa. Paula rămânea în camera ei, întinsă în pat, incapabilă să facă altceva decât să pândească drumul pe care spera să vadă apărând limuzina neagră.

Fritzi n-o lăsa să se mai ducă la școală, spunându-i directorului că e bolnavă.

Orele treceau agonizant de încet. Nu primise nici un semn de la Eddie. Încetul cu încetul o copleșea teama că mama ei avusese dreptate. Poate că Eddie va pleca, va părăsi deșertul fără să-i spună la revedere și fără să se întrebe care e adevăratul motiv al dispariției ei.

În a doua seară văzu mașina șerifului parcând în fața casei și pe Pat coborând. După câteva minute, voci ridicate răsunară din salon. Își dădu seama că nu mai putea suporta nesiguranța. Trebuia să știe ce i s-a întâmplat lui Eddie, ce gândea despre toate acestea și ce planuri făcuse.

Mergând pe vârfuri, se strecură în biroul lui Fritzi. Ascultând cu atenție vocile din salon, formă numărul fermei Hambly. Palmele îi transpiraseră și receptorul era greu în mâna ei mică. După un timp, la celălalt capăt la firului fu ridicat receptorul.

– Alo, șopti ea, dar nu primi nici un răspuns. Alo? Sunt Paula. Eddie, tu ești?

Interlocutorul rămase tăcut.

– Tu ești, Johnny? Cheamă-l pe Eddie, te rog. Nu pot sta prea mult. Mă auzi?

Un zgomot ușor îi spuse că receptorul fusese pus în furcă. Uluită și speriată, formă din nou. De data asta receptorul fu ridicat imediat și pus la loc în furcă.

N-avea nici o îndoială. Cineva o auzise, dar nu voia să-i vorbească.

Se strecură afară din birou și porni spre scările din spate. Păși încet, cu grijă. Fritzi avea auzul foarte fin, dar era acaparată de discuția cu Pat.

Cu mult noroc, ajunse la ușa din spate și se strecură afară. Era frig și vântul rece o îngheță, dar nu avea curajul să se întoarcă să-și ia haina.

Păși pe iarbă, trecând pe lângă ușa garajului. Știa că e imposibil să-și scoată mașina fără să fie auzită. În fața scărilor de la intrare era mașina lui Pat. O privi câteva minute, incapabilă să se hotărască. Nu era sigură că se putea întoarce înainte de plecarea șerifului. O s-o caute și vor descoperi că a plecat… Respiră adânc. Trebuia să riște, trebuia să-l vadă pe Eddie și să știe de ce nu-i răspunsese, orice se va întâmpla.

Deschise portiera și se strecură în mașină. Trase frâna și o împinse ușor pe panta din fața casei. Abia când ajunse la câțiva metri avu curajul să pornească.

Ferma Hambly era întunecată, fără nici o fereastră luminată. Paula opri mașina în fața ei, copleșită de spaimă. Dacă au plecat? Se încruntă, auzind muzică de undeva din casă. Ieși din mașină, ascultând. Muzica se întrerupse brusc. O jaluzea se mișcă încet. Undeva în casă era cineva care o supraveghea, încercând să rămână nevăzut. Păși încet spre scări și bătu în ușă cu hotărâre. Liniștea întreruptă de bătaie se lăsă din nou. Nici un răspuns nu veni, așa că bătu din nou, mai tare. Pumnii ei mici izbiră cu toată puterea în ușă. Când aceasta se deschise brusc, aproape căzu în brațele bărbatului din prag.

Era Johnny Ryan, care o privea cu ură.

– Pleacă, spuse el. La naiba, pleacă și lasă-ne în pace.

Paula înțelese în acea clipă de unde aflase Fritzi despre relația ei cu Eddie: de la Johnny Ryan. Adevărul era scris pe fața lui palidă, plină de dispreț.

– Pleacă, repetă bărbatul cu aceeași voce răgușită. Nu vrea să te vadă. Dacă nu pleci, o să te omor chiar aici, în pragul ușii.

Ușa trântită cu violență aproape o lovi. Rămase o clipă nemișcată, apoi coborî încet scările. Știa că pierduse.

***

După ce închise ușa, Johnny rămase nemișcat, ascultând zgomotul mașinii care se îndepărta. La auzul pașilor care coborau scara, privi în sus. Eddie cobora încet, clătinându-se.

– Dumnezeule, spuse Eddie. De doi ani nu m-am mai îmbătat așa.

– Credeam că numai băieții tratează o inimă rănită cu whisky, zâmbi Johnny.

– E mai bine decât să mă duc acasă la ea și să-i spun ce părere am despre ce a făcut, clătină bărbatul din cap. Cum a putut să mă părăsească așa? De fiecare dată când îmi aduc aminte mi se face rău. Măcar dacă mi-ar fi spus în față… Uitasem, parcă am auzit o mașină…

Johnny se încruntă:

– Cineva a greșit adresa.

– Sigur? Oricum, cred c-ar fi mai bine să începem să facem bagajele, dacă vrem să plecăm dimineață.

– Sunt gata, le-am făcut când dormeai. Totul e gata.

Benedict izbucni în râs.

– Dar ești chiar grăbit.

– N-avem de ce să mai rămânem. Nu ne mai ține nimic să o luăm din loc.

– Ai dreptate. Cu cât plecăm mai repede spre Los Angeles, cu atât mai bine… Nu pot să-mi revin, spuse Eddie după o pauză. Dacă avea o problemă, trebuia să-mi spună în față.

– N-o prea văd apărând aici să se justifice…

– Ești sigur că ai înțeles bine ce ți-a spus când v-ați întâlnit?

– Ți-am spus de patru ori, protestă Johnny. Am făcut așa cum mi-ai spus. Am mers la magazin și am așteptat-o în față. Mi-a spus clar despre ce e vorba. Îi e teamă că mama ei a aflat ceva, așa că a hotărât că n-are rost ca o fată de vârsta ei să se implice într-o relație cu un bărbat de patruzeci de ani. Desigur, n-a spus chiar aceste cuvinte…

– Mi-am dat seama. Dar ai înțeles bine?

– Da, sunt sigur.

– I-ai spus cât am fost de îngrijorat când n-a mai venit? Dacă era supărată crezând că o verificai?

– Știa foarte bine de ce am căutat-o.

– Bine, oftă Eddie. Voiam să fiu sigur că a înțeles. Mă întreb de unde a aflat mama ei.

Johnny ridică din umeri.

– Știi cum e în orașele mici. Era ușor să afle.

– Cred că ai dreptate. Mă tot gândesc dacă n-ar fi mai bine să-i dau un telefon. S-ar putea să vrea să-mi vorbească.

– Ți-am mai spus, Eddie. Nu vrea să mai audă de tine. Las-o în pace. Dumnezeule, dacă vrea neapărat, mama ei poate să-ți facă mari probleme.

– Măcar dacă Paula mi-ar fi dat un semn…

– Probabil că s-a speriat când i-ai spus că vrei să rămâi aici. I-a fost teamă că ajungeți prea departe.

Eddie râse amar.

– Și când te gândești că voiam s-o iau de soție. Ce fraier…

– Vrei să încetezi să mai vorbești despre asta?

– Bine, Johnny…răspunse el, îndreptându-se spre ușa de la intrare și deschizând-o ca să ia aer. O să respir puțin aer curat și mă întorc la culcare…

Se întrerupse brusc. Razele de lumină din hol ajunseseră pe scări, căzând pe una dintre mănușile Paulei care îi alunecase din buzunar. Se aplecă și o ridică, privind-o cu atenție. Se încruntă. Johnny îl privirea nemișcat.

– Cum a ajuns asta aici? întrebă Eddie.

– Nu știu, poate i-a căzut femeii care a greșit casa.

– Ca să vezi. Cineva greșește adresa aici, în pustiu…

Punând mănușa în buzunar, Eddie Benedict se întoarse spre celălalt bărbat.

– Nu, Johnny. Nu ești sincer cu mine. Asta e mănușa Paulei.

– Ești nebun.

– Nu sunt nebun. Le-a purtat de mii de ori și le cunosc foarte bine.

– Nu sunt decât niște mănuși ca oricare altele.

– Dar au inițialele ei scrise în interior… Ce voia? De ce a venit aici?

Johnny îl privi încurcat.

– Eddie, te rog…

– Ce voia? Spune-mi o dată, la naiba!

Ochii bărbatului străluceau de furie. Făcu un pas înainte și Johnny se retrase.

– Nu voiam decât să te protejez, Eddie.

Palma lui Eddie îl lovi scurt, peste față. Apoi bărbatul se întoarse pe călcâie și ieși, trântind ușa.

Limuzina neagră gonea pe șosea, mergând din ce în ce mai repede. Una dintre mașinile șerifului o urmă, claxonând. Fără să-i dea atenție, Eddie își continuă drumul, până când, depășindu-l, ajutorul de șerif îl obligă să oprească.

Benedict opri, privind supărat spre bărbatul înalt, suplu, cu ochi de un albastru electric.

– Bună ziua, domnule Benedict, zâmbi Tom. Cauți necazul cu lumânarea, nu-i așa?

– Mă grăbesc, răspunse Eddie. Dă-mi amendă și lasă-mă să plec.

– Coboară, spuse ajutorul de șerif.

– De ce? Am acceptat să plătesc amenda. Ce mai vrei, autograful meu?

– Coboară, repetă Tom.

Pentru că bărbatul ezita, ajutorul de șerif deschise portiera și, prinzându-l de cămașă, îl trase afară. Luat prin surprindere, Benedict se împiedică, apoi se redresă, privindu-l cu fața palidă de furie.

– Ce naiba vrei?

– Domnule Benedict, trebuie să înveți să respecți legea, altfel vei avea necazuri, zâmbi Tom, împingându-l. Biroul șerifului e la doi pași. Mergem să stăm puțin de vorbă.

Bărbatul se smuci, eliberându-și brațul.

– Ascultă, tu…

Expresia lui Tom nu se schimbă, dar mâna în care ținea pistolul zvâcni, lovindu-l pe Eddie sub ureche cu patul de metal. Bărbatul se împletici, dar ajutorul de șerif îl sprijini. Din mașina șerifului se oferi:

– Vrei să te ajut?

– Nu-i nevoie, zâmbi Tom. Cred că voi sta puțin de vorbă cu domnul Benedict. Du-te să bei o cafea, vin și eu după ce termin.

Când își reveni, Eddie Benedict descoperi că se afla în biroul șerifului. Capul îl durea îngrozitor. Ajutorul de șerif îl privea cu atenție.

– Ei, te-ai mai liniștit? îl întrebă acesta.

Eddie se încruntă, dar se strădui să vorbească liniștit:

– Despre ce e vorba?

– Știi, zâmbi Tom, nu vreau să am necazuri cu voi, dar mă aștept ca, în clipa în care cer cuiva să coboare din mașină, s-o facă. Încerc să fiu înțelegător când ești beat, dar nu vreau să exagerez. Nu trebuie să-ți pierzi respectul pentru lege.

– Beat? Dar nu sunt beat.

– Ai băut, nu?

– Da, am băut ceva, dar nu sunt beat.

Tom clătină din cap cu neîncredere.

– Ți-am spus că nu sunt beat! exclamă Eddie, ridicându-se de pe scaun. Trebuie să plec. Ce vrei? Bani? O să-ți dau, dar lasă-mă să plec.

Ajutorul se șerif se ridică, oprindu-se în fața lui.

– Mi se pare că tocmai ai încercat să mituești un repezentant al legii…

– Ce vrei?

– Te crezi mare și tare, nu-i așa, domnule Benedict? Crezi că poți să te plimbi prin oraș într-o mașină mare, să refuzi să oprești, apoi să încerci să mituești un ofițer… Asta nu se face…

Pumnul venit din senin îl aruncă pe Eddie în cealaltă parte a camerei. Rămase pe podea, privind cu neîncredere scândurile pătate de sângele propriu.

– Crezi că dacă îți fluturi banii în fața unuia ca mine, un ratat, o să-ți ling picioarele, continuă Tom, lovindu-l cu cizma în abdomen. Cred că vom sta de vorbă mult și bine, domnule Benedict.

Ușa se deschise în spatele lui și mâna mare a lui Luke Sheldon se lăsă pe umărul ajutorului de șerif.

– Ce crezi că faci? întrebă el.

Tom se eliberă din strânsoare și se întoarse spre noul venit. Ochii lui ciudați străluceau.

– Bună, Luke. Ia un loc. Stau puțin de vorbă cu grozavul ăsta.

– Da, am auzit de la Smith. Am hotărât că e mai bine să văd despre ce e vorba, răspunse polițistul, aruncând o privire încruntată la petele de sânge de pe podea. Ce-a făcut?

– A condus sub influența alcoolului.

– Ești sigur că e beat?

– Nu arată?

Luke se aplecă și examină urma sângerie de sub urechea lui Eddie, apoi îl ajută să se ridice.

– Mi se pare mai degrabă că arată ca o persoană bătută.

– A vorbit urât…

– Da, îmi imaginez, murmură polițistul. Poți să ajungi singur până la mașină? îl întrebă pe Benedict.

Bărbatul dădu din cap.

– În acest caz, cred că e mai bine s-o faci.

– Luke, așteaptă, interveni Tom. Ți-am spus că era beat. O să meargă la arest.

– Nu prea cred.

– Voiam să-l duc la doctor să confirme…

– Da? Și când voiai s-o faci? Când era inconștient? Știi că nu poate fi diagnosticat după o lovitură la cap. Poți să pleci, Benedict.

Tom se așeză la ușă, blocând-o.

– Nu poți să-l lași să plece. Ne va face necazuri. Dacă îl lași să plece, e ca și cum l-am arestat degeaba.

– Dă-te la o parte.

– Chiar vrei să ne facă necazuri?

Brațul lui Luke îl dădu la o parte fără efort, ca pe o păpușă.

– De mult cauți necazul cu lumânarea, Hansen. Sunt polițistul de la circulație și eu hotărăsc cine este arestat. Îi dau drumul.

Eddie Benedict ajunsese deja la mașină.

– Te-ai străduit destul de mult să-l scapi de necaz, observă Tom cu ironie. Ție ce-ți iese din asta?

– Prefer să-i văd pe cei care au probleme cu băutura plecând pe propriile picioare…

Fără alte cuvinte, Luke se îndepărtă spre mașina lui.

Capitolul 9

– Intră, Paula, tocmai vorbeam despre tine, spuse Pat, vocea lui răsunând în aerul rece al serii.

O auziseră când se întorcea. Luminile de afară se aprinseră chiar în clipa în care oprea mașina șerifului.

Coborî încet din mașină. Se plimbase prin oraș aproape o oră, încercând să se împace cu ideea că Johnny a câștigat, că nu-l va mai vedea niciodată pe Eddie și că acum va trebui să se întoarcă acasă, la viața pe care o avea înainte de a-l cunoaște. Se îndreptă spre mama ei încet, dar cu pasul sigur al cuiva care știe că va urma să dea socoteală. Pe prima treaptă a scării ridică privirea spre fața lui Fritzi.

– Ai ieșit chiar dacă ți-am interzis s-o faci, spuse cu voce aspră femeia.

– Da.

– Intră.

Tânăra intră, urmată de cei doi. Ușa se trânti în urma lor.

În salon, Pat se așeză pe canapea, aprinzându-și o țigară, iar Paula se ghemui într-un scaun, încercând să se încălzească.

– Cred că știi ce va urma să se întâmple, nu-i așa, Paula?

– Nu-l voi mai vedea, spuse tânăra, fără s-o privească. Dacă vrei, îți promit.

– Mâine voi face o plângere pentru arestarea lui.

– Ți-am spus, Fritzi, s-a terminat. Nu-l voi mai vedea.

– Te-am avertizat că asta se va întâmpla dacă te duci acolo. Acum trebuie să suporți consecințele…

– Fritzi…

Paula începu să plângă. După câteva clipe, se ridică și se îndreptă spre fereastră.

– Lasă-l în pace, spuse ea. O să fac ce vrei tu. Ai câștigat… S-a terminat și el pleacă…

Brusc, Pat începu să râdă.

– Fritzi, te porți ca o mamă dintr-o melodramă…

Femeia se întoarse spre el.

– Nu mi se pare amuzant. Paula e fiica mea și s-a purtat ca o ușuratică. Vreau să fie pedepsită cum se cuvine.

– Cred că mai bine ai privi lucrurile într-o altă lumină. N-ai avea nimic de câștigat, decât să-i faci probleme lui Benedict. Numai că s-ar putea să te coste mai mult decât ești dispusă să plătești. N-ar trebui să atragi atenția asupra afacerilor tale.

– Dacă vrei să mă faci să mă răzgândesc…

– Dacă vrei să faci o plângere împotriva lui Benedict, n-ai decât. Nu vreau să te împiedic. Nu vreau decât să te avertizez să nu faci ceva acum, când ești mânioasă, pe care apoi să-l regreți.

Paula îi privea pe cei doi cu dispreț crescând.

– S-a terminat, continuă șeriful, a spus că pleacă din oraș. E un bărbat deștept…

– E un ticălos, interveni Fritzi.

– Poate că da, dar asta nu-l împiedică să știe că nu e cazul să intre în necazuri. L-ai speriat, ai câștigat. Dacă aș fi în locul tău, m-aș mulțumi cu atât.

Zgomotul unei mașini îl întrerupse. Fritzi se întoarse spre fereastră:

– Cine e?

Pat se ridică.

– Sper că nu e Ira. Poate ar fi mai bine să aștept în bucătărie…

Pași grăbiți se auziră urcând scara. Înainte ca Fritzi să se apropie de ușă, aceasta se izbi de perete. În pragul ei stătea Eddie Benedict. Cămașa lui albă era șifonată și un firicel de sânge i se coagulase pe obraz. Ochii lui negri străluceau, plini de emoție.

Pentru o clipă, nimeni nu se mișcă. Eddie părea la fel de uimit să se afle în fața lui Fritzi, cât era și ea să-l vadă.

Brusc, Paula rupse vraja. Alergă spre el, cu brațele întinse. Bărbatul o strânse în brațe cu putere.

– Ce ți s-a întâmplat? întrebă Paula. E din vina lui Johnny?

– Nu, răspunse el, apoi îl privi pe șerif. Am avut o discuție cu unul dintre ajutoarele tale– Hansen.

Pat fu luat prin surprindere.

– Dacă ai încălcat vreo lege… începu el.

– N-am fost arestat, răspunse Eddie, unul dintre polițiști m-a eliberat…

Bărbatul se întoarse spre Paula, strângând-o cu pasiune.

– Ne vom căsători chiar în această seară, iubito. Am venit să te caut imediat ce am aflat ce-a făcut Johnny.

Înainte ca tânăra să răspundă, Fritzi făcu un pas înainte:

– Ai un curaj nebun să vii aici, spuse ea cu voce rece.

Eddie se întoarse.

– Cred că tu ești Fritzi… Eu sunt Eddie Benedict.

– Știu cine ești. Ieși afară din casa mea.

El o privi curios.

– Ce s-a întâmplat? Nici măcar nu mă cunoști.

– Știu cine și ce ești. Nu-mi placi și nu-mi vei plăcea niciodată. Ți-am spus să ieși afară chiar acum.

Bărbatul rămase o clipă tăcut. Într-un sfârșit, dădu din cap.

– Voi ieși. Ia-ți haina, draga mea, îi spuse cu blândețe Paulei. Vom trece dincolo de graniță și ne vom căsători.

– Eddie… începu tânăra.

– Nu mai suport starea asta, exclamă el. Mă iubești?

– Da, răspunse ea, după ce aruncase o privire spre mama ei.

– În acest caz, vii cu mine. Acum.

– Bine, răspunse Paula și alergă spre camera ei.

Fritzi se întoarse spre Pat.

– Arestează-l, Pat! Arestează-l acum!

Șeriful clătină din cap.

– Nu pot, Fritzi, n-ai mandat.

– Nu-mi pasă, fac rost mâine de unul. Arestează-l acum!

– Știi că aș vrea să te ajut, dar nu pot, răspuse Pat, încruntându-se. N-am voie…

– Ai făcut o mulțime de lucruri pe care nu trebuia să le faci. Nu e decât unul în plus…

– Fritzi, oftă șeriful, nu pot face legea. Nu e ca și cum n-aș avea nimic de pierdut. Am o soție, o proprietate, o slujbă…

– Nu le-ai fi avut fără mine!

– Poate că ai dreptate. Ceva cooperare n-a făcut rău nimănui. Dar nu știi ce-mi ceri…

– Ba știu, Pat. Știu foarte bine, dar îți cer să-l arestezi. Acum, dacă ții la prietenia noastră.

Șeriful își puse pălăria pe cap. Privirea lui alunecă spre sângele de pe obrazul lui Eddie.

– Îmi pare rău, Fritzi, dar am prea multe de pierdut, spuse el încet, apoi ieși din salon.

Eddie o privi cu atenție pe femeia din fața lui.

– Ce ai împotriva mea? întrebă el cu voce calmă.

– Nu ești decât un vaghabond, oricât de mulți bani ai avea. Se vede pe fața ta.

– Altceva?

– Da. Am o bănuială că ești deja terminat. Nu vreau ca Paula să ajungă pe un vapor care se scufundă.

Obrajii bărbatului căpătară culoare.

– Pentru o proprietară de bar, vorbești despre lucruri mărețe. Să nu crezi că sentimentul meu de familie va dura foarte mult.

– Nu vreau nici un sentiment de la tine. Nu vreau decât să te văd plecând.

– Când va coborî Paula, voi pleca.

– Nu va merge cu tine.

– Ne vom căsători.

– Ba nu. Sunt mama ei și a primit ordine de la mine toată viața. Va face așa cum spun.

– Da? Cred că vei avea o surpriză.

Fritzi strânse pumnii, dar nu spuse nimic. Când Paula coborî scările în fugă i se așeză în față, oprind-o.

– Paula, spuse ea, nu pleci din această casă.

Tânăra clătină din cap.

– Îmi pare rău, Fritzi.

– Îți interzic să pleci.

– Fritzi, îl iubesc, trebuie să plec.

Figura femeii era imobilă.

– Ești fiica mea.

Zâmbetul lui Eddie era plin de cruzime și de triumf. Făcu un pas înainte, întinzând mâna.

– Haide, iubito.

Paula îi întinse mâna și coborî ultima treaptă. Când trecu pe lângă mama ei, întinse brațul s-o atingă, dar femeia se feri.

– Dacă ieși din această casă, nu vei mai intra niciodată.

– Bine, Fritzi. Îmi pare rău, dar nu mă voi mai întoarce niciodată.

Eddie îi cuprinse umerii cu brațul și trecură împreună pe lângă femeia nemișcată, apoi ieșiră în întunericul nopții.

***

Limuzina neagră înghițea kilometri. Eddie era foarte agitat, Paula putea vedea din felul în care își ținea umerii, din pumnii strânși cu încheieturile albite. Când se apropie de el, întinse mâna și o trase spre el mai mult din obișnuință decât din dorința de a o avea aproape.

– Unde mergem? îl întrebă.

– La Vegas.

– Și hainele tale?

– Cumpărăm altele acolo.

– Dar Johnny? A rămas la fermă?

El dădu din cap aprobator.

– Poate să plece fără mașină?

– N-are decât să rămână acolo până putrezește.

Eddie apăsă mai tare pe accelerație, refugiindu-se din nou în tăcere.

– Poate nu-l mai găsim când ne întoarcem, observă ea într-un târziu.

Pentru prima oară, bărbatul întoarse capul s-o privească.

– Nu ne mai întoarcem.

– Ce vrei să spui?

El rămase tăcut.

– Ce s-a întâmplat cu aerul curat, vegetația și liniștea pe care i le lăudai lui Johnny? Ce s-a întâmplat cu ele?

Când nu primi nici un răspuns, tânăra continuă:

– A schimbat ceva Tom Hansen?

– Ți-am spus că nu ne mai întoarcem. N-avem de ce să mai stăm de vorbă.

– Unde mergem după căsătorie?

– La Los Angeles.

– Să-i găsim pe băieți?

El dădu din cap.

– Parcă te hotărâsei să renunți.

– N-ai cum să renunți la această ocupație. Persoane ca Hansen, mama ta sau șeriful te obligă să nu renunți. Te urăsc pentru că ești

cu un pas înaintea lor, te așteaptă să cobori ca să se răzbune. O dată ce ai început să urci, trebuie să continui – astfel încât să fii tot timpul într-o poziție de unde să-i poți lovi în față.

– Eddie… începu ea.

– Ți-am spus să nu mai pui întrebări.

Nu-i mai vorbise niciodată pe acest ton, așa că îl privi și tăcu, speriată.

Când ajunseră în dreptul fermei Hambly, farurile căzură pe o siluetă care stătea la marginea drumului. Când se apropiară, persoana sări în mijlocul șoselei. Pentru o clipă, Paula se temu că mașina nu mai putea fi oprită, dar, în scârțâitul frânelor aceasta se poticni, oprindu-se chiar în ultimul moment.

Era Johnny Ryan, luminat acum mai bine. Eddie puse piciorul pe accelerație, dar, înainte să poată porni, bărbatul urcase pe scara mașinii.

– Eddie! strigă el. Ia-mă cu tine.

– Pleacă, răspunse Benedict.

– Nu poți să mă lași aici, în mijlocul deșertului. Du-mă măcar până în orașul următor.

– Voi porni mașina. Până când nu te vei mai putea ține, voi ajunge la optzeci de kilometri pe oră.

– Te rog, Eddie, măcar până într-un oraș. Înnebunesc să stau aici singur.

Eddie porni mașina, dar Paula îl prinse de mână.

– Hai să-l luăm cu noi, măcar până la o gară, îl rugă ea. N-are ce să ne facă.

– Ți-am spus să nu te amesteci, o repezi el.

– O să te ascult, dar te rog măcar atât. Ne vom căsători în această seară, putem să fim generoși.

Bărbatul se întoarse spre ea plin de mânie dar, în timp ce-o privea se răzgândi, brusc.

– Bine. Ar fi în stare să dea foc la fermă și să mă pună să plătesc. Hai, urcă, îi strigă lui Johnny.

– Am o valiză lângă șosea.

– Hai, grăbește-te. Îți fac un serviciu, dar n-am de gând să te aștept toată noaptea.

Johnny dispăru în întuneric, iar Eddie se întoarse spre Paula, zâmbind.

– Îmi pare bine că-l luăm, spuse ea. Te-a pierdut după cincisprezece ani, n-are rost să-l rănim mai mult.

– Aș fi fost încântat să-l las să plece de aici cum poate, dar sunt obosit și tu nu poți să conduci singură până la Vegas. Poate să plătească pentru transport ducându-ne unde vrem să ajungem.

– Sper că nu mă vei părăsi niciodată, spuse ea încet.

– Ce vrei să spui?

– Nu-mi place să fiu lăsată pe un drum din deșert la miezul nopții. Cred c-ar fi bine să ții minte, adăugă ea, bucurându-se să-l vadă râzând.

Se îndreptară spre Nevada, cu Johnny la volan, iar ei doi în spate. Eddie se întinsese pe banchetă, cu capul pe picioarele ei. Paula rămase privind pe fereastră, încercând să ignore durerea din picioarele amorțite. Ațipise deja când Eddie se mișcă, apoi se ridică, întinzându-se și căscând. Se aplecă în față, aruncând o privire drumului.

– Nu sunt stații de benzină sau popasuri prin pustiurile astea? întrebă el.

Johnny îl privi peste umăr.

– Și mai voiai să locuiești aici toată viața.

– Ți-am pus o întrebare.

– Bine… Am trecut pe lângă o stație de benzină acum zece minute. Vrei să întorc?

– Nu, mergi mai departe. Am rămas fără țigări, așa că să oprești cu prima ocazie.

După câteva zeci de minute, Johnny opri în fața unui popas. În parcarea acestuia erau un autobuz vechi, vopsit în verde și un vechi Buick. Eddie coborî și se îndreptă spre local, aruncând o privire în interiorul mașinii.

Paula și Johnny rămaseră singuri, pentru prima oară de când el o izgonise de pe scările fermei.

– Ei, se pare că ai câștigat marele premiu, spuse el.

Chiar dacă se afla într-o poziție foarte delicată, Ryan tot reușea s-o facă pe Paula să se simtă prost.

– Chiar așa, Johnny? întrebă tânăra. Am avut o concurență foarte puternică.

– Așadar o vei face, continuă bărbatul, de parcă n-o auzise. Te vei mărita cu el. Știi foarte bine că nu va renunța la jocurile de noroc.

– Știu, mi-a spus în seara asta. Se întoarce la Los Angeles.

– Deja? Și eu care credeam că va aștepta măcar până după luna de miere.

– E supărat. A fost bătut de un ajutor de șerif.

– Am văzut tăietura de pe obraz… De acolo era…

– O să fie altfel după ce va avea timp să se gândească…

– Ai multe de învățat despre Eddie, zâmbi Johnny, privind-o prin oglinda retrovizoare. Nu, n-am de gând să-ți spun despre ce e vorba. Tot ce trebuie să știi e că această meserie ajunge să transforme omul. Eddie nu mai vede lucrurile ca restul lumii. Ori are profit, ori nu. Nu se prostește…

Bărbatul se opri pentru că Paula ieșise din mașină și trântise ușa. Fără să privească în urmă, alergă spre popas.

În interior erau pasagerii autobuzului, adunați în jurul tânărului șofer, bând cafea. Proprietarul localului tocmai îi întindea lui Eddie țigările.

– Nu mi se cer prea des aceste țigări, dar știam că am, zâmbea bătrânul.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Eddie.

Tânărul șofer se întorsese spre ei. Paula era stânjenită, dar răspunse repede:

– Mă gândeam să iau o cafea și un sandviș înainte de plecare.

– Ești sigură că nu ți-a spus Johnny ceva care te-a deranjat?

– Nu, dar n-am prea mâncat astă seară.

Paula se așeză pe un scaun și comandă un hamburger, iar Eddie ceru și el o cafea. Ușa se deschise și intră și Johnny. Apropiindu-se, comandă și el un hamburger.

– Poate că vă deranjează să mâncați cu șoferul, spuse Ryan.

Eddie ridică din umeri, iritat.

– O să stăm aici toată noaptea, dar n-ai decât. Aduceți comanda la masa din colț, se adresă el proprietarului. Paula, ia-ți și tu farfuria.

Când se îndreptară spre masă, șoferul de autobuz aruncă peste umăr:

– Ce se întâmplă, amice? întrebă el cu veselie. Nu suntem destul de buni pentru tine?

Eddie se opri în fața lui. Ceașca din mână scotea aburi.

– Poate nu suntem genul tău? continuă șoferul.

Paula își dădu seama că bărbatul nu încerca decât să-și amuze pasagerii.

– Am dreptate? Așa-i că nu suntem genul tău? insistă bărbatul.

Eddie rămase în fața lui, cu ochii sclipind. Clătină din cap.

– Nu, nu sunteți, răspunse el.

Șoferul se ridică încet. Răspunsul fusese ca o palmă peste față, dar nu voia să dea înapoi. Benedict îl privi neclintit, fără să-și lase ceașca din mână.

– Nu cred că-mi place ce-ai spus, spuse șoferul. Cred c-ai face bine să te explici.

Eddie nu se obosi să răspundă, dar privirea lui se îndreptă spre Johnny. Bărbatul din fața lui privi în direcția indicată cu o mică mișcare din cap. Mâna lui Johnny intrase în buzunar, iar pe figura lui se întipărise o expresie amenințătoare. Bărbatul se sperie. Privi în jur, dar nimeni nu văzuse umflătura din buzunarul lui Johnny.

– Stai jos și taci din gură, spuse Eddie.

Tânărul șofer trebui să se așeze. Părea că o face de frica unui pumn și era greu să îndure rușinea. Eddie se întoarse, lăsând jumătate din cafea să curgă la mișcarea bruscă, pe gâtul bărbatului, care fu nevoit să se prefacă neatent.

Paula se simțea rău, dorindu-și să nu fi comandat hamburgerul. Când ajunse la masă, privirea lui Johnny o urmări, iar el zâmbi ironic. Știu că-i observase reacția de dezgust.

– Eddie are o tehnică impresionantă de a răcori nepoftiții, observă el. Îmi amintește de tipul care a vrut s-o păcălească pe Angela într-un cazinou din Reno și tu l-ai văzut. Îți aduci aminte, Eddie?

Benedict dădu din cap.

Johnny se întoarse spre Paula:

– A doua zi n-a mai fost de găsit. Peste câteva zile, soția lui a primit prin poștă două mii de dolari. Cred că s-a bucurat c-a scăpat de el…

Eddie văzu expresia de pe figura Paulei. Se încruntă la Johnny:

– Taci din gură, spuse el. Ce-ai de gând să faci? Să mă șantajezi?

Paula puse restul din hamburger pe farfurie. Era sătulă de certurile lor.

– Încetați, vă rog.

– O să încetăm, dădu din cap Eddie.

Scoase niște bani din portofel și îi puse pe masă.

– Johnny, aici e capătul liniei pentru tine. Vom pleca mai departe împreună. Hai să mergem, Paula.

Ryan se lăsă pe spate în scaun.

– Nu, Eddie. M-am săturat de amenințarea asta. M-am hotărât că suntem de prea mult timp împreună ca să mă părăsești acum. Nu vreau să stau singur.

– În acest caz, n-ai decât să te împușți.

– Nu trebuie s-o fac. Ești în siguranță atâta vreme cât îmi pasă de pielea mea. Dar acum nu-mi mai pasă. Ori mă iei cu tine, ori…

– Ori ce?

– Știi foarte bine. O să depun mărturie.

Chiar dacă expresia lui Eddie nu se schimbă, Paula văzu că avea maxilarele încordate.

– Despre ce? întrebă el.

– Despre Angela. Voi spune ce s-a întâmplat cu adevărat. Credeai că a fost doar un accident, Paula? zâmbi el spre figura nedumerită a tinerei. Oh, nu. A fost obligată să părăsească șoseaua. A fost o crimă.

Pentru o clipă, Benedict rămase nemișcat, privindu-l pe Johnny fără să-i vină se creadă.

– Nenorocitule! spuse el.

Paula așteptă ca Eddie să nege, dar când nu spuse nimic își dădu seama că era adevărat.

– Am fost prea mult cu tine ca să mă mai pot schimba, Eddie. Dacă mă obligi, o voi face, te voi denunța. Nu cred că-mi pasă ce se va întâmpla după.

Tânăra se ridică, dar nici unul dintre bărbați nu o văzu. Erau prea cufundați în cearta lor. Paula înțelesese deodată de ce Eddie era în a doua mașină. Cu ochii minții, văzu mașina forțată afară de pe șosea, izbindu-se de pod. Degetele ei se strânseră în jurul cheilor mașinii, care erau pe masă. Nu dorea decât să plece cât mai departe. Se întoarse și, înainte ca bărbații să-și dea seama ce are de gând, alergă afară.

Când auzi ușa trântită, Eddie se întoarse spre Paula, dar ajunse la scări exact în clipa în care limuzina demară în trombă, îndreptându-se spre Chuckawalla.

În timp ce rămase nemișcat, privind după ea, auzi pașii lui Johnny.

– Așadar, a fugit de tine.

Eddie se întoarse spre el, uitându-și furia.

– Las-o să plece, îl sfătui Johnny. Vor fi o mulțime de femei acolo unde ne ducem.

– Nu mă poate părăsi așa… n-o s-o las!

Benedict coborî scările în fugă, intră în Buick și porni motorul. După o clipă de nemișcare, Johnny îl urmă. Mașina plecă de pe loc, în strigătele proprietarului, bătrânul vânzător.

Limuzina neagră nu mai era decât un punct roșu în depărtare, apărând și dispărând la curbe. Motorul vechi al Buickului protesta, dar mașina prinse viteză. Eddie conducea concentrat, aplecat în față, urmărind punctul roșu din depărtare.

– N-o s-o prindem niciodată cu rabla asta, comentă Johnny, dar bărbatul de lângă el nu răspunse nimic.

Luă prima curbă cu viteză, iar Johnny exclamă, prinzându-se de scaun:

– Mai încet, Eddie, pentru numele lui Dumnezeu! O să ne omori pe amândoi!

– Dacă nu-ți convine, n-ai decât să cobori, răspunse Eddie, aruncându-i o privire.

Speriat, Ryan se lăsă pe spate, luptându-se să-și recapete controlul.

Mâinile Paulei erau reci de încordare. Inima îi bătea tare, după ce o curbă mai strânsă aproape o aruncase de pe șosea. Se luptase din toate puterile să aducă bolidul pe șosea, așa că acum se mai relaxă, încetinind. Deodată, în oglinda retrovizoare zări luminile mașinii care o urmărea. Era periculos de aproape, așa că apăsă din nou pe accelerație, mergând din ce în ce mai repede.

– De când mergem așa? întrebă Johnny.

– Nu știu.

– Aproape am ajuns.

– Taci din gură.

– Dacă e întreagă la cap, o să încetinească. Dacă ia curbele tot așa, o să ajungă drept în pod.

– Taci! strigă Eddie, obligând mașina să facă o ieșire de pe șosea.

Johnny țipă, acoperindu-și ochii cu mâinile. Când ajunseră din nou pe șosea, văzând că n-a pățit nimic, începu să plângă.

Pedala de accelerație era apăsată până la fund și limuzina se apropia văzând cu ochii.

Paula simțea apropierea podului. Nu-l vedea încă, nu știa cât e de aproape, dar știa că o așteaptă.

Simțea că nu mai poate să respire, iar inima îi bătea cu putere. Lumina albă a farurilor mașinii urmăritoare era tot mai aproape și, pentru o clipă, ezită. Știa că se apropie de curbele cele mai periculoase. Îi era teamă și frig și își dorea să renunțe. Inconștient, își luă piciorul de pe pedala de accelerație și farurile Buickului îi inundară oglinda. Brusc, mânia îi topi toată teama. Apăsă tare pe pedală. Ceva alb trecu pe lângă ea, mergând în direcție opusă. Nu voia decât să pună o distanță cât mai mare între ea și bărbații din mașina care o urma.

***

Răspunzând unei reclamații cu privire la furtul unui Buick, Luke trecu pe lângă limuzină și pe lângă mașina care o urmărea înainte să poată opri. Făcu repede o întoarcere periculoasă, rămânând pe două roți, se îndreptă și porni după cele două mașini. Văzu imediat că era mașina furată, așa că apăsă pe butonul sirenei. Mașina din fața lui nu dădu nici un semn că vrea să oprească. Nu-i obligă s-o facă, dar îi depăși, grăbindu-se spre limuzină. Nici aceasta nu încetini. Luke încercă să numere în gând câte sute de metri mai erau până la pod. Puse în funcțiune și girofarul, apăsând mai tare pe pedala de accelerație.

Era aproape… foarte aproape. Știa ce urma să se întâmple. Deodată, oglinda fu din nou inundată de lumina, dar nu albă, ci roșie. În timp ce încerca să-și dea seama ce este, piciorul îi părăsi pedala și mașina începu să încetinească. Își dădu seama că

urmăritorul ei era Luke. Înțelegerea acestui fapt o făcu să-și dorească să oprească. Își dorea pacea și căldura prezenței lui Luke.

Deodată, lumina farurilor se izbi de podul de metal. Încercă să se concentreze, știind că nu trebuie să atingă frâna și trăgând cu toată puterea de volan. Limuzina ajunsese pe două roți, învârtindu-se în aer. Dar Luke apăruse la timp. Din clipa în care îl văzuse, nu mai accelerase, iar aceste secunde erau suficiente. Reuși să treacă de curba morții cu bine și se opri pe marginea drumului. Auzi sirena mașinii de poliție și o văzu oprind lângă ea. Rămase nemișcată, ascultând pașii lui Luke. Păru să treacă o eternitate până când bărbatul deschise ușa și o privi. Se întrebă dacă era supărat pe ea, dar el zâmbi.

– Ar trebui să-ți dau o amendă și cred că o voi face.

Mâinile Paulei căzură de pe volan. Se simțea slăbită, ametită.

Mașina care o urmărise opri la câțiva metri de ei. Eddie alergă spre limuzină.

– E teafără? întrebă el.

– Da, răspunse Luke, e în regulă.

Eddie avea privirea chinuită a unui criminal care privea corpul victimei lui.

– Nu credeam… începu el, dar se opri.

– A fost foarte aproape de un accident, răspune polițistul întrebării nerostite.

În tăcerea care se lăsase nu se mai auzeau decât pașii lui Johnny, care ajunse lângă ei.

– Ce bine că ați apărut la momentul potrivit, domnule polițist, spuse el. A, bună! adăugă, recunoscându-l.

Luke dădu din cap, apoi se întoarse spre Eddie:

– Unul dintre voi să ducă mașina într-un garaj din oraș, o s-o trimit mâine proprietarului. Paula va merge cu mine.

Benedict dădu din cap.

– Hai, Paula, tu vii cu mine, spuse polițistul, întinzând mâna.

Se prinse de mâna lui întinsă și coborî.

Capitolul 10

Merseră spre oraș în tăcere. După câteva clipe, Paula începu să plângă încet, fără lacrimi. Luke o luă în brațe și ea își ascunse fața la pieptul lui. O mângâia încet pe păr până când, liniștită, se calmă, rămânând sprijinită de umărul lui.

Când mașina se îndreptă spre drumul care ducea la casa ei, Paula se ridică brusc.

– Nu, Luke. Nu voi merge acasă.

El o privi cu atenție.

– Trebuie să te întorci la mama ta.

– Nu, Luke, nu la Fritzi. Te rog. Îmi pare rău, dar nu pot să fac asta.

Bărbatul rămase pe gânduri, apoi întoarse mașina. În cele din urmă opri în fața unei case vopsite în verde.

– Vrei să stai la Lena Raines?

Ea dădu din cap.

– Voi intra să-i spun.

Se îndreptă spre intrare și sună. După câteva clipe se aprinse o lumină și Lena apăru în cadrul ușii. Vocile lor erau joase, dar ajunseră până la mașină.

– Bună, Luke.

– Jim e acasă?

– Nu, e la o partidă de pocher, ca de obicei. Ai treabă cu el?

– Nu.

Femeia aruncă o privire spre mașină, văzând silueta Paulei.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea repede.

– E Paula Haller. Mă întrebam dacă poate petrece restul nopții la tine.

– Desigur, Luke, spune-i să intre.

El rămase o clipă în ușă, privind-o.

– Ești sigură că nu se va supăra Jim?

– S-ar putea să nu știe c-a fost aici. Uneori stă toată noaptea.

– Ar fi chiar mai bine. Nu cred că vrea să răspundă la întrebări. Cel mai bine ar fi să meargă direct la culcare.

– Am deja patul făcut în camera de oaspeți.

Luke îi luă mâna, strângând-o în semn de mulțumire.

– Mulțumesc, Lena.

Polițistul se întoarse spre mașină.

– Haide, Paula, poți să stai aici peste noapte.

Fără un cuvânt Lena o conduse în camera de oaspeți. Apoi îi aduse o pijama, o bătu încet pe umeri și ieși.

Tânăra se așeză pe marginea patului. Nu credea că poate fi atât de simplu, să ajungă în casa unui străin noaptea și să fie primită cu atâta înțelegere. Mai era și Luke, care o găsise pe șosea, conducând ca o nebună, urmărită de doi bărbați într-o mașină furată și care, văzându-i disperarea, o ocrotise, fără să ceară explicații. Bunătatea de care dăduseră dovadă Lena și Luke o făcea să sufere, dându-și seama cu atât mai ușor ce fel de bărbat era Eddie Benedict. Își dădu seama că bărbatul pe care credea că îl cunoscuse nu exista cu adevărat. Se întinse pe pat, strângând perna în brațe și plângând, copleșită de disperare. Adormi plângând, învinsă de osteneală.

Se trezi în zori, văzând primele raze de lumină. Își dădu seama că e singură, că toată lumea copilăriei se prăbușise în jurul ei și că va trebui să-și construiască o nouă lume cu propriile forțe. Se întoarse cu spatele spre fereastră, adormind din nou.

***

Ira pregătea micul dejun la nouă dimineața, când Pat coborî la parter. Era mulțumit de viața lui, iar gândul la micul dejun îl înveselea întotdeauna. Când trecu pe lângă soția lui o lovi cu afecțiune peste fund, râzând când ea începu să protesteze. Imaginea lui Fritzi îi trecu o clipă prin fața ochilor, dar o alungă, așezându-se la masă.

– Nu mi-ai mai pregătit micul dejun de o veșnicie, draga mea, spuse șeriful, bine dispus. Încep să mă simt din nou ca un soț.

Punându-i farfuria în față, Ira răspunse:

– Îmi pare bine să aud asta. Nu prea te-ai purtat ca un soț în ultimul timp.

– Am avut mult de lucru.

Rămase o clipă tăcut, întrebându-se dacă să-i vorbească despre subiectul care îl frământa.

– Spune-mi, Ira, se hotărî Pat să vorbească, chiar ai fost geloasă pe Fritzi Haller? Dacă ai făcut-o, să știi că sunt dezamăgit de tine. Să te gândești că am ceva de-a face cu o astfel de femeie… Bine, mai puțin în afaceri.

– Dar ați avut o relație și ești la vârsta aceea periculoasă pentru bărbați.

Vru să răspundă plin de indignare, dar tocmai mesteca.

– Orice ar fi fost, acum s-a sfârșit.

Vocea lui era sinceră, iar Ira îl privi satisfăcută.

– E bine pentru un bărbat să lase o astfel de femeie în pace. Nu aduce decât necazuri.

Încântat, fără să-și dea seama cum reușise, Pat înțelese că problemele lui conjugale luaseră sfârșit.

Chiar în acea clipă în bucătărie intră Tom Hansen. Pat îl privi scurt, într-un mod care o făcu pe Ira să înțeleagă că se vor discuta lucruri serioase, așa că își luă cafeaua și ieși. Șeriful știuse ce are de făcut încă din prima clipă în care deschisese ochii, dar nu se simțea deloc mulțumit de ce voia să facă. Îi făcu un semn din cap să ia loc.

– Bună, Pat. Ce te roade? întrebă Tom, simțind tensiunea.

– Nimic nu mă roade.

– M-am gândit să văd ce faci înainte de a pleca la birou. Să văd dacă n-ai vreun plan.

– N-ai lucrat noaptea trecută?

– Ba da, dar mă întorc la tura de zi.

– Și a fost o seară grea?

– Nu prea, răspunse el, fără să clipească. De ce întrebi?

– Mă întrebam pentru că m-am întâlnit cu Eddie Benedict, imediat după ce a plecat din biroul șerifului.

– E o femeiușcă.

– Chiar așa era când ne-am întâlnit, fu de acord șeriful. O să-ți dau actele de demisie, Tom, spuse el brusc.

Ochii electrici străluciră, iar Tom zâmbi cu ironie.

– Acum faci afaceri cu Benedict, Pat? Foarte bine, voi pleca.

Se întoarse cu spatele, îndreptându-se spre ușă. Era prea ușor, își spuse șeriful, dar își dădu seama că se înșela când bărbatul se întoarse, jucându-și cartea cea mare.

– Sunt mulțumit, spuse el. E un turneu mare de rodeo în San Berdu luna viitoare.

Despre asta era vorba. Pat se temuse de acest lucru, dar se strădui să nu arate.

– Intestinele tale s-au vindecat peste noapte?

– O să mă descurc foarte bine, zâmbi ironic celălalt bărbat.

Șeriful se simți copleșit de tristețe, amintindu-și clipele petrecute împreună. Dar cuvintele pe care le rosti aproape fără să-și dea seama erau aspre:

– Ești ca un câine turbat. Nu te poți împiedica să bați arestații la fel cum un câine turbat nu se poate opri să muște. Dacă ai fi fost un câine, ar fi trebuit să te împușc, dar pentru că ești un om, sunt nevoit să te concediez.

Tom făcu o plecăciune, zâmbind:

– Mulțumesc.

– Dacă vrei să rămâi la fermă, ești binevenit.

– Câtă bunătate! Să vii să mă vezi la San Berdu.

Bărbatul se întoarse spre ușă și ieși, fără să mai întoarcă privirea. Chiar dacă se simțea copleșit de durere, șeriful nu-l chemă înapoi.

În clipa în care Pat trimitea la moarte singura persoană din lume la care ținea cu adevărat, Paula mânca micul dejun împreună cu Lena. Aceasta își bea cafeaua și fuma. Jim Raines nu se întorsese de la partida de pocher. Lena părea obosită, părând că n-a putut să doarmă toată noaptea, dintr-un motiv știut doar de ea.

Rămaseră tăcute, fiecare cufundată în propriile gânduri. Într-un târziu, Lena puse ceașca de cafea pe măsuță și își privi oaspetele.

– Cred că Fritzi e îngrijorată.

– Încă nu știe că sunt în oraș.

– Dar trebuie să te duci acasă.

– Da, trebuie s-o anunț că m-am întors.

Tăcură din nou, dar de data asta Paula fu cea care rupse tăcerea:

– Lena, întrebă ea, ești fericită?

– De ce mă întrebi? zâmbi femeia.

– Mă întrebam. În ultimul timp am văzut cât de puțini sunt oamenii cu adevărat fericiți. Mă întrebam care este motivul.

– Și crezi că eu știu?

– Cred c-ai văzut și tu.

Femeia dădu încet din cap.

– Da, am văzut…

– De ce?

– Nu știu, Paula. Poate că din cauză că majoritatea acordă mai multă atenție scopurilor decât mijloacelor. Ironic e că viața e un mijloc…

Tânăra zâmbi.

– Mi-ar plăcea să înțeleg asta.

– Ai nevoie de un profesor mai bun decât mine, Paula. Eu abia încep să-mi găsesc drumul, afară din întuneric.

Tânăra o privi, dar nu întrebă mai mult, ci se ridică.

– Pot să împrumut mașina ta? întrebă ea.

– Dacă vrei, desigur. Dar casa ta e la doi pași.

– Nu mă duc acasă. Nu încă. Mai întâi am ceva de făcut.

– Trebuie s-o faci?

– Da, răspunse ea cu hotărâre. Da, trebuie s-o fac.

Lena se ridică și luă de pe o măsuță un set de chei.

– Înțeleg.

– Ai și tu ceva de făcut?

Femeia dădu încet din cap. Fără să știe de ce, acționând purtată de un impuls, Paula o bătu încet pe braț.

– Mult noroc, Lena.

Ieși repede și se îndreptă spre mașină.

Deșertul era primitor, ca după o lungă perioadă de absență. Ferma Hambly apăru în fața ei. Cu surprindere, descoperi că ușa garajului era deschisă și limuzina nu se zărea nicăieri.

Coborând din mașină, urcă scările și bătu la ușă. Nu primi nici un răspuns, dar ușa era descuiată. Așteptă câteva clipe dar, pentru că nu auzea nimic, împinse ușa și intră. Holul era gol, la fel și salonul. Sub ușa de la bucătărie se zărea lumină, așa că intră, găsindu-l pe Johnny Ryan. Acesta era așezat pe un scaun, iar în jurul lui erau împrăștiate cutii goale de bere. Ochii lui o fixară o clipă și își dădu seama că o recunoscuse, dar nu spuse nimc. Se așeză pe un scaun în fața lui.

– Unde e Eddie? întrebă ea.

Bărbatul rămase tăcut, apoi ridică spre ea privirea încețoșată.

– A plecat.

– Când?

– După ce am ajuns acasă, aseară.

– N-a spus unde se duce?

O privi zâmbind ironic.

– A plecat de tot. Ai ajuns prea târziu. Trenul a plecat fără tine.

– Nu m-am întors pentru el, răspunse ea, m-am întors pentru că noaptea trecută mi-a fost teamă și am fugit. Nu mai vreau să fac așa ceva niciodată.

Bărbatul își deschise o nouă bere.

– De cine îți era teamă? De Eddie?

– Da.

– Multora le era teamă de el… Tu nu știi nimic despre el. Credeai că e îndrăgostit de tine. Credeai că datorită ție a renunțat la mine. Ei, bine, te înșeli. Îți voi spune câteva lucruri despre noi doi.

Așeză cutia de bere pe masă și se lăsă pe spate în scaun:

– Ți-am spus că am făcut închisoare în locul lui?

Ea dădu din cap.

– A fost imediat după ce ne-am mutat în vest. Eddie nu și-a acoperit prea bine urmele la un transport de cocaină. Așa că l-au prins. Locuiam în același hotel, iar eu am spus că am ascuns cocaina în apartamentul lui fără să știe. M-au crezut, pentru că nu-și imaginau că pot să mint.

– De ce ai făcut-o? îl întrebă Paula.

Zâmbetul lui era rece, crud.

– Închisoarea federală ar fi fost prea mult pentru Eddie. Ar fi cedat și le-ar fi spus totul despre traficul cu droguri. Așa e el…

Paula îl privea cu atenție, fără să spună nimic.

– Vezi tu, continuă bărbatul, Eddie e un tip bine, arătos și plin de farmec. Partea proastă e că n-a putut niciodată să-și plătească greșelile. Asta aveam eu de făcut.

– Când ai ieșit din închisoare, el pornise deja afacerea și tu i te-ai alăturat?

– Da, de atunci totul a mers foarte bine…

Rămase tăcut, pierdut în gânduri.

– Despre Angela nu-mi spui nimic? întrebă Paula.

Johnny se mișcă în scaun, vizibil deranjat. O privi pe sub sprâncene.

– Arăta ca tine, numai că era mult mai mare ca vârstă, aproape de treizeci de ani. Era cântăreață și a fost angajată să cânte într-unul dintre localurile lui Eddie. A cunoscut-o la audiție. Nu era decât o oarecare, dar într-o seară au stat mai mult de vorbă. A aflat că numele ei era de fapt Angela McHugh și că a crescut în același bloc din Brooklyn ca și el. În două săptămâni, s-au căsătorit.

– De ce?

– Din același motiv din care face orice: de teamă. Ajunsese prea repede în vârf, avea orice: bani, poziție socială, femei, mașini… Nu putea să se oprească, pentru că eram tot timpul cu el, împingându-l de la spate. Brusc, a întâlnit o femeie care-i amintea de timpul în care nu avea nici o grijă. Era o femeie veselă, te înțelegeai bine cu ea. Așa că a crezut că e îndrăgostit și s-a căsătorit.

– Erau fericiți?

– Prea fericiți… Era foarte rău pentru afacerile lui Eddie. Totul începea să se ducă de râpă. A trebuit să intervin.

– Să intervii? întrebă ea, privindu-l disprețuitor.

– Aveam planuri mari pentru Eddie și nu le puteam pune în aplicare atâta timp cât ea era în preajmă. Așa că am așteptat să fie plecat și am fost s-o văd. I-am spus că unii dintre băieți i-au pus gând rău lui Eddie și, dacă nu apare mai des la cazinou, n-o să mai fie în siguranță. S-a speriat și l-a făcut să se întoarcă la afacerile lui.

– Eddie era într-adevăr în pericol? întrebă tânăra, deși știa deja răspunsul.

– Desigur că nu, dar era eu sau ea. Îmi dădusem seama că e slabă și totul a mers ca uns. N-avea alți prieteni decât noi doi, așa că am făcut-o să vină la cazinou și am avut grijă să aibă tot timpul băutură din belșug. După un timp, i-am prezentat niște cunoscuți, care îi făceau curte. A ajuns să-i ia și acasă.

Paula rămăsese nemișcată, fără să poată spune nici un cuvânt.

Johnny zâmbi.

– Nu eram preocupat decât de Eddie și voiam să-l văd din nou urcând. Ce e ciudat e că Angela credea că sunt prietenul ei… până în clipa în care i-am spus tot ce-am făcut. Eram în camera din spate a cazinoului și i-am spus totul. Nu avea ce face, o aveam în puterea mea. Ce n-am știut, era că Eddie se întorsese și ne-a auzit. Oricum, a ajuns prea târziu să afle că era vina mea și n-a auzit decât ce făcuse ea. A dat buzna peste noi, nebun de furie.

– Ce s-a întâmplat?

– A încercat s-o omoare acolo, cu mâinile goale. La naiba, nu-mi păsa dacă o omoară, dar nu așa, era prea greu de acoperit. Așa că l-am ținut și ea a reușit să fugă spre mașină. Dar a reușit să scape din strânsoarea mea și a urcat în mașină. Am reușit să urc și eu în ultima clipă. Am ajuns-o la pod.

***

Johnny se opri brusc.

– A omorât-o, spuse Paula încet, ca și cum ar fi vorbit doar pentru ea.

Bărbatul începu să râdă.

– La naiba, nu. N-avea el curajul ăsta. Era disperat. Dacă n-aș fi trecut la volan în locul lui, ne-ar fi ucis pe amândoi. Ieșea tot timpul

de pe drum. După ce trecuse izbucnirea de furie, o voia înapoi. Începuse să plângă. Mi-a spus că nu credea tot ce auzise și nu voia decât s-o aibă înapoi.

Făcu o pauză, deschizând încă o bere.

– Așa că mi-am dat seama că trebuie să mă ocup eu. Era atunci sau niciodată. Se putea să nu mai am această șansă vreodată.

– Ai ajuns-o din urmă…

– Am împins-o afară din drum, apoi în pod. Mașina s-a rostogolit în albia râului.

Paula se mișcă neliniștită în scaun.

– Dar a declarat la poliție că el era cel care…

– Cel care era la volan? Desigur, l-am convins s-o facă pentru că eu aveam cazier. Nu puteau dovedi nimic. Dar nu și-a dat seama că urma să-l am la mână.

– Dar cum de ați rămas împreună?

– Angela murise și nu mai putea s-o aducă înapoi. Iar eu eram lângă el, bărbatul care s-a dus la închisoare în locul lui, care i-a făcut rost de afacerea vieții.

Tânăra rămase nemișcată, așteptând, cu mâinile puse pe masă.

– Asta e toată povestea, spuse Johnny. Urmezi tu… Cred că-ți închipui că s-a îndrăgostit de tine, nu? Persoanele ca Eddie nu se îndrăgostesc de cineva, pentru că sunt deja îndrăgostiți de ascunzătoarea lor. Știa ce planuri aveam pentru el, însemna multă muncă și mult pericol. Cu tine, putea să scape de planurile mele. Nu putea s-o facă singur. Nu putea să facă nimic singur.

Scoase din buzunar o țigară și o aprinse.

– Știi ce e ciudat? Mă ura, pentru că puteam face pentru el unele lucruri de care nu e în stare singur. Tocmai de aceea mă ura. Credeai că nu știu? zâmbi el.

Paula se ridică, privindu-l cu atenție.

– Johnny, întrebă ea, de ce vorbești despre el la timpul trecut?

– Cum?

– La timpul trecut, de parcă ar fi mort.

Bărbatul o privi o clipă fără să se miște.

– A luat mașina, spuse el.

– Unde a spus că se duce?

– Să intre cu mașina într-un pod, răspunse încet.

– L-ai lăsat să plece? strigă ea.

– N-aveam cum să-l opresc, nu e decât o mașină. Ce voiai să fac, să chem poliția?

– Crezi că a făcut-o? șopti ea.

Johnny dădu încet din cap.

– Da, cred că da. Mai avea măcar atâta voință…

Rămaseră tăcuți, privindu-se peste masă. Tăcerea fu întreruptă de zgomotul unui motor. Johnny se ridică și se duse la fereastră. În fața casei era parcată limuzina și Eddie tocmai cobora. Când se întoarse spre ea, figura bărbatului exprima rușinea: pentru Eddie, pentru el însuși.

– Se pare că m-am înșelat, spuse încet.

Pașii lui Eddie se apropiară, răsunând aproape de ușa bucătăriei. Deschise ușa încet, oprindu-se în prag. Bărbia îi era întunecată de o barbă de o zi și părul îi era răvășit. Uluită, Paula se simți electrizată de prezența lui, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Stătu o clipă să-i privească, apoi intră și se așeză pe un scaun.

– Așadar, ai venit înapoi, spuse Johnny.

Bărbatul dădu din cap.

– Și ce ai de gând să faci acum?

Fără să răspundă, Eddie își aprinse o țigară. Încet, se întoarse spre Paula.

– Și tu te-ai întors, spuse el. Era să ajungi prea târziu. Aproape m-am sinucis.

Buzele îl tremurau și tânăra își dădu seama că era în pragul plânsului.

– Revino-ți, Eddie, îi spuse Johnny cu asprime.

Mânios, bărbatul întoarse capul.

– Tu să taci.

Johnny evită privirea Paulei.

– Bine, Eddie. Ai nevoie de somn. Vino sus, te voi duce la culcare.

Eddie îl ignoră.

– Ți-ai adus bagajul? o întrebă el pe Paula.

Tânăra se ridică în picioare, simțind greutatea privirii lui întunecate.

– Eddie, nu voi rămâne…

El se încruntă.

– Nu înțeleg.

– Mă duc acasă, Eddie. Am venit doar să-mi iau rămas-bun.

– Paula, spuse el, întorcându-se în scaun. Iubito, trebuie să-ți spun ceva – ceva despre Angela. Poate că, dacă vei auzi, vei vrea să rămâi.

– Nu vreau să aud! exclamă ea. N-are nici o legătură cu Angela sau cu ce ai făcut sau n-ai făcut. S-a terminat.

– Înțeleg, șopti el. Cred că nu vrei să-mi spui de ce.

Ea clătină din cap.

– La revedere, Eddie.

Paula făcu un pas spre ușă. Știa că e ultima oară când privește figura lui frumoasă, gravată în inima ei pentru totdeauna. Știa că era ultima oară când privea aceste mâini și acest corp suplu, după care tânjea, neobișnuită încă să vadă în el străinul pe care îl descoperise.

Se întoarse și străbătu repede holul. Auzi un zgomot de scaun trântit dar, înainte să o poată ajunge, era deja afară. Închise încet ușa în urma ei și se îndreptă spre mașina Lenei.

***

Paula se îndreptă spre casa lui Luke. În clipa în care voia să intre pe strada care urca, mașina roșie sport a lui Fritzi Haller opri în față, blocându-i drumul. Rămaseră câteva minute nemișcate. Apoi Fritzi coborî și își asprinse o țigară. Se întoarse spre Paula, fixând-o cu privirea.

– Am auzit că te-ai întors, spuse ea. Luke mi-a dat un telefon de dimineață. Mă gândeam c-o să te găsesc aici.

Paula zâmbi.

– Ești mândră de tine? o întrebă brusc mama ei.

– Nu.

– Ce s-a întâmplat? Te-a părăsit?

– Ne-am părăsit unul pe altul.

Fritzi dădu din cap.

– Așadar, tu l-ai părăsit. Presupun că nu vrei să-mi spui de ce.

– Nu e nimic de spus. Nu atât de devreme.

– Înțeleg.

Femeia privi spre dealurile luminate de soare.

– Aseară am spus că, dacă ieși din casa mea cu Benedict, nu te vei mai întoarce niciodată. Atunci asta credeam, dar acum nu mai cred. Dacă te simți mai bine, poți să-i spui încercarea mea de a te șantaja.

– Nu e nevoie.

– O să vii acasă?

– Mi-ar face plăcere. Mai întâi vreau să-i vorbesc lui Luke.

– Acum mă duc la bar. Dacă vrei, poți veni acolo după ce termini.

Paula o privi plină de curiozitate.

– Ai putea să începi să înveți…

– Da?

– E cam târziu, nu crezi? În fiecare casă din oraș se vorbește despre această poveste. Orice speranță că voi putea să-ți construiesc o reputație nepătată s-a dus. Ești fiica mea. Tot ce pot face e măcar să te învăț cum să te descurci.

– La ce te-ai gândit?

– O să-ți arăt. E vorba despre cum de fac banii, cum se păstrează și cum poți să-i demaști pe cei care vor să te păcălească.

– Fritzi, spuse Paula încet, căutându-și cuvintele, nu vreau. Mulțumesc, știu cât de greu a fost pentru tine. Și acum, când încerci să mă ajuți, pare că sunt la fel de nerecunoscătoare. Nu sunt…

Femeia se încruntă.

– Nu înțeleg, Paula. Luni întregi te-ai rugat de mine să te iau în afacerea mea. Iar acum mă refuzi. Ce vrei să faci?

– Vreau să îmblânzesc ponei și cai sălbatici, spuse ea cu hotărâre.

– Știi că nu poți să te duci la ferma lui Pat, nu că nu te-aș lăsa, dar nu se poate.

– Nu vreau să mă duc la Pat Johnson, ci la ferma Halverson. Nu vreau să mă joc, vreau să muncesc.

– Înțeleg. Nu vrei proprii tăi cai?

– Nu vreau să mi-i cumperi, vreau să-i câștig cu propriile forțe. De acum încolo, vreau să mă descurc singură.

Fritzi aruncă o privire spre casa lui Luke.

– Cât din ideile tale i le datorezi Sfântului Joe de acolo? întrebă ea.

Tânăra clătină din cap.

– Luke? Nu știe nimic despre asta.

– Bine, du-te să vorbești cu el. Vei veni apoi acasă?

– Da.

– Cred că te păcălești în privința barului. Dar admir curajul de a lupta pentru ce-ți dorești.

– Mulțumesc, Fritzi, zâmbi Paula.

Tânăra rămase privind în urma mamei ei. Apoi se îndreptă spre casa lui Luke.

Acesta săpa în grădină, bucurându-se de ziua liberă. Când o văzu se îndreptă, ștergându-și fruntea transpirată.

– Eram îngrijorat, recunoscu el. Mă bucur să văd că te-ai întors.

– Știai unde m-am dus?

– M-am oprit la Lena în drum spre casă și nu mi-a fost greu să ghicesc.

– Mulțumesc că n-ai venit să mă salvezi.

El zâmbi.

– Ar fi fost ca și cum aș vrea să opresc un bolovan care se rostogolește la vale.

– Cred că ai dreptate.

Paula rămase tăcută, bucurându-se de căldura soarelui pe brațele goale.

– Luke, spuse într-un târziu, s-a terminat. O să plece.

El dădu din cap, dar nu spuse nimic.

– Încă îl iubesc… teribil de mult. Voia să mă ia cu el.

– Da.

– De unde știi?

– Mi-am dat seama când l-am văzut lângă mașină, aseară.

– L-am părăsit, șopti ea. Acum totul s-a terminat și nu știu de ce am făcut-o.

Privirea bărbatului era blândă, înțelegătoare.

– Nu mai era nimic înăuntrul lui, numai un gol, continuă Paula. Cred că nu-mi dau încă seama că s-a terminat. Cred că voi suferi când se va întâmpla.

– Poate că da, la început. Dar apoi vei putea să clădești ceva nou.

– Cred că ai dreptate. Mă simt ca o persoană care se schimbă în fiecare zi, care crește.

– Foarte bine, asta înseamnă că nu fugi. Voiam să fiu sigur.

– Nu, nu vreau să fug. Poate că altă dată aș fi făcut-o. Dar acum vreau să stau în deșert.

– Unii îl îndrăgesc.

Se priviră zâmbind, știind că amândoi erau la fel de legați de această zonă.

– Luke, voiam să te întreb ceva despre Lena. Am avut impresia că vrea să plece. Nu-i așa?

– Da, se va întoarce la universitate. Acolo e viața ei, acela e locul ei în lume. Trebuia să se întoarcă.

– Și ea a încercat să fugă de ceva când s-a căsătorit cu Jim, nu?

– De fapt, încerca să fugă de propria persoană, ceea ce e imposibil.

Paula zâmbi.

– M-am întâlnit cu Fritzi, spuse ea. S-a oferit să mă ia cu ea la bar. Cândva mi-am dorit foarte mult acest lucru.

– Și acum?

– I-am spus că voi îmblânzi cai la ferma Halverson.

– E destul de greu, spuse el.

– Dar vreau s-o fac.

– În acest caz, presupun c-o vei face.

– Ai încredere în mine, Luke?

– Da, am.

– Înainte, nu aveai. De ce?

Bărbatul o privi gânditor.

– Paula, toată viața n-ai avut alte exemple decât persoanele de lângă tine: Fritzi, Pat, Tom Hansen sau eu. Cu toții au luat decizii în locul tău și te-au protejat. Nu trebuia decât să decizi care are mai multă putere asupra ta. Ai fost cucerită de Eddie Benedict – cineva cu mai multă putere decât ceilalți. De aceea nu puteam avea încredere în tine.

– Ce m-a făcut să mă schimb?

– Nu știu. Poate descoperirea că Benedict depinde de tine la fel cum tu depindeai de alții.

Paula râse.

– Am mult de lucru, nu-i așa?

– Cred că va fi destul de greu, la început.

– Mă bucur. Vreau să fie greu.

Zâmbind, cei doi priviră spre linia orizontului, unde se conturau dealurile însorite.

Sfârșit